תוכן העניינים

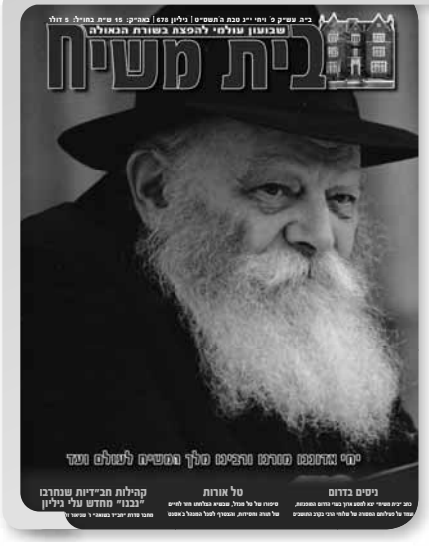

כתבות

16 | אושר וטוב - הן בזה והן בבא
פירסום ראשון של מכתב הרבי, מתוך ארכיון הרה"ג הרה"ח ר' בנימין גורודצקי ע"ה

18 | לסיים את המלאכה
שי גפן בטור מיוחד על המצב בדרום הארץ

22 | חייבים לשלוט בעזה, כדי להביא ביטחון לדרום
אל"מ במיל מוטי יוגב שהיה מפקד אוגדת עזה בראיון מיוחד ל'בית משיח'

26 | ניסים בדרום
כתב "בית משיח" יצא למסע ארוך בערי הדרום המופגזות, ועמד על פעילותם המסורה של שלוחי הרבי בקרב התושבים

34 | עמדותיו הבהירות של הרבי נוכח המצב בדרום
דברי נבואה מדהימים של הרבי, שנאמרו לפני עשרות שנים, אבל דומה כאילו נאמרו הבוקר...

38 | טל אורות
סיפורו של טל מנדל, שבשיא הצלחתו חזר לחיים של תורה וחסידות, והצטרף לסגל המנהל ב'אסנט'

44 | מה הוא בחיים - אף זרעו בחיים
מדורו המרתק של הרב יעקב שמולביץ

48 | השלוחים הקדושים גילו את עצם הנשמה
מאמר מרגש של הרב נחמן שפירא, חבר וועד להפצת שיחות ומשפיע בישיבת אהלי תורה

52 | קהילות חב"דיות שנחרבו "נבנו" מחדש עלי גיליון
מחבר סדרת "חב"ד בשואה" ר' שניאור זלמן ברגר בראיון

מדורים קבועים

5 | דבר מלכות
8 | לוח שבועי
9 | דבר המערכת
10 | הפרשה החסידית
11 | מאוצר המלך
12 | התוועדות חסידותית
58 | יומנו של תמים מ-770
61 | חסידים . . איין משפחה
64 | מהנעשה והנשמע

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה
בית משיח

משרד ראשי
744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: 778-8000 (718)
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: 778-0800 (718)
דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש
ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 9602-600 (03)
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: 9607-289 (03)
חדשות: bm770@netvision.net.il
מנויים: bm_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com
איש קשר: 054-9770504
מנוי דרך האינטרנט: www.shop.chabad.info

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת
מ. הכטמן

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות
©
Copyright 2009 by Beis Moshiach Inc

החשיבות בהכרזת הקודש
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

1. לקבל את המלכות על ידי הכרזה

בשיחת יום ב' דר"ה תשל"ז, קובע הרבי, כי קבלת המלכות נעשית בעיקר באמצעות הכרזה בדיבור.

וזה לשונו הקדוש (בתרגום ללה"ק): "תקיעת שופר הוא הרי ענין המעשה, ומלכיות הוא ענין הדיבור, כיון שבנוגע להכתרה לא נוגע הרי המחשבה, אלא העיקר הוא ענין הביטול, **שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאופרים יחי המלך וכיו"ב,** וזכרונות הוא ענין המחשבה".

2. להוסיף חיים במלך

בשיחת ב' ניסן תשמ"ח אומר הרבי: "בהכתרת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך" . . שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך . . גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך"".

"צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!"

חורף תשנ"ב: תשובות חיוביות ומעודדות

במהלך חורף תשנ"ב, השיב הרבי שליט"א עשרות תשובות חיוביות במענה להודעת שלוחים ופעילים על פעילות להפצת האמונה בביאת המשיח, כולל פרסום זהותו של הרבי מלך המשיח.

במוצאי שבת פרשת תצוה תשנ"ב ערכו נשי חב"ד ערב מיוחד של שירה "בתופים ובמחולות" על בוא הגאולה. כשהודיעו על כך לרבי השיב: "ויהא בהצלחה רבה אזכיר על הציון". למחרת, בחלוקת הדולרים, פסרה גברת ח. כהן לרבי תוך עם הכיתוב "יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד" ואמרה: זה עבור הרבי שליט"א. עם תוך זה רקדו הנשים אתפול בשמחה שפורצת כל הגדרים, בבטחון להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח מיד ממש לגאולה שליפה.

על דבריה השיב הרבי כשחיוך נסוך על פניו הקדושים: "את זה מסתמא תשאירו אצלי. [הרבי הגיש לה דולר נוסף ואמר:] זה עבור ה"צלצלי תרועה" כפי שזה נקרא בתהילים. שיהיה בשעה טובה".

מעשה רב: עידוד לעיני מליונים

החל משמחת-תורה תשנ"ג עודד הרבי מלך המשיח במשך יותר משנה את הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"; כאשר פעמים רבות שודר עידוד ה'יחי' - באישור הרבי - לערוצי טלוויזיה גדולים, המשדרים למליוני בתי-אב בעולם כולו.

3. לגלות את מציאות המלך המשיח

בשיחת שבת קודש פרשת תולדות תשנ"ב, מסביר הרבי כי "לאחרי התגלות מציאותו (אויר שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל על ידי פעולותיו (אור של משיח)".

ומשיך הרבי בשיחה: "ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" . . שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו'".

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

יהודי צריך לבקש ולצעוק:

"ונשאתני ממצרים"!

[לאחרי שדובר בארוכה אודות כללות ענין התענית – "מדרכי התשובה כו'", ובפרט התענית דעשרה בטבת, "שבו סמך מלך בבל . . על ירושלים והביאה במצור ובמצוק" (רמב"ם הל' תעניות פ"ה ה"ב) – התחלת כללות ענין הגלות,

– כי סיבות י"ז בתמוז וט' באב וצום גדלי' באו (בפשטות) כהמשך לביאת ירושלים במצור. וי"ל שזהו הטעם (לדעת האבודרהם הובא בב"י (טוא"ח סק"נ)) דרק בי' בטבת נאמר "בעצם היום הזה" ורק הוא דוחה שבת – משא"כ ג' הנ"ל –

והתיקון לזה – ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל (מכיון שסיבת גלות האחרון הוא "מפני שהיתה בו שנאת חנם" (יומא ט, ב)), וכמודגש גם בהפטורה דשבת פ' ויגש (ערב עשרה בטבת) אודות אחדותם של יהודה ואפרים ל"עץ אחד",

– התייחס כ"ק אדמו"ר שליט"א להוראה נוספת הנלמדת מהקביעות דעשרה בטבת בשנה זו – ביום א' דפ' ויחי].

א. בהתחלת פ' ויחי נאמר: "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה". וידוע הפי' בזה ע"ד הרמז – שי"ז שנותיו המובחרות (י"ז בגימטריא "טוב") חי יעקב אבינו בארץ מצרים (וראה בעה"ט עה"פ. וראה אוה"ת ויחי שנד, סע"א). וכביאור אדמו"ר הזקן בענין זה: מכיון ש"את יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה" (ויגש מו, כח), "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה" (פרש"י עה"פ) – הנה ע"י לימוד התורה (לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא) וההנהגה בדרכי התורה אזי נעשים חיים ראויים לשמם – "ויחי" – גם במצרים ("היום יום" – י"ח טבת).

וההוראה מזה:

גם כאשר בני ישראל נמצאים בגלות – ארץ מצרים ("כל המלכויות נקראות על-שם מצרים") מפני גזירת הקב"ה על כללות ענין הגלות – צריכים הם לגלות את הכוונה והתכלית שבענין הגלות – לעשות שם "בית תלמוד שמשם תצא הוראה", ועי"ז – לאחד את כל בנ"י הנמצאים בגלות, ברוח התורה, וע"י התורה – כמודגש בההפטורה "והיו לאחדים בידיך", ביד יחזקאל הנביא (אליו באו "מזקני ישראל לדרוש את הוי'").

וכפי שאחדות זו הודגשה ביותר בגלות מצרים – שבה היו כל בני ישראל (למקטנם ועד גדולם) מרוכזים ביחד בקירבת מקום – בארץ גושן שבמצרים, משא"כ בגלויות שלאח"ז (גלות בבל, מדי ופרס, יון ורומי) שנתפזרו בכמה וכמה ארצות.

וכאשר ההנהגה היא באופן האמור, – אזי נפעל הענין ד"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", כמנין "טוב", כלומר, שגם ימי הגלות האחרונים נעשים כבר ימים טובים, וזוהי ההכנה לאמיתית הענין ד"ימים טובים" – כאשר יהפכו ימים אלו (ימי הצומות) לימים טובים וימי ששון ושמחה (רמב"ם סוף הל' תעניות).

ב. והנה, גם כאשר נמצאים במצרים בסוף זמן הגלות (במעמד ומצב ד"ויחי") ע"י הנהגה ע"פ הוראת התורה ("בית תלמוד שמשם תצא הוראה") – ח"ו לחשוב

כאשר יהודי יודע ומרגיש שהגלות אינו מקומו האמיתי, ומה שנמצא בגלות הרי זה באופן עראי, אבל הוא מצדו חפץ לצאת מהגלות - מובן בפשטות שכאשר הקב"ה נותן ליהודים שטחים של ארץ ישראל מחזיק הוא בשטחים אלו בשתי ידיו, ואינו מוותר אפילו על "שעל" אחד! • משיחת עשרה בטבת - יהפך לשמחה - ה'תשמ"ג, אודות המצב בארץ הקודש • כולל הגהות כ"ק אד"ש מה"מ על השיחה שפורסמה בירחון "המאור"

שהגלות הוא המקום המתאים ליהודי (אפי׳ כשהוא ״במיטב הארץ״ ודארץ מצרים (סוטה לד, ב)), יהודים בגלות הם במעמד ומצב ד״בנים שגלו מעל שולחן אביהם״! ולכן, כל זמן שיהודי נמצא עדיין במצרים הרי הוא מכריז וצועק ללא הרף: ״**ונשאתני** ממצרים״!! – מה יש ליהודי להיות במצרים?!

וכמודגש בסיפור שבהתחלת פרשת ויחי – שיעקב אבינו שלח לקרוא ליוסף, וביקש ממנו: ״אל נא תקברני במצרים . . ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם״ (במערת המכפלה), ועד שביקש ממנו ״השבעה לי״:

יעקב אבינו לא הסתפק בזה שיוסף בנו יבין מעצמו (ובפרט בהיותו ״בן זקונים״) שאין מתאים לקברו במצרים בה בשעה שישנה ״מערת המכפלה״ [ובפרט שמספר המקומות ב״מערת המכפלה״ הי׳ מתאים בדיוק לד׳ זוגות – עד ליעקב ולאה], ואף שיוסף לא הי׳ זקוק לזירוז מיוחד בענין זה, שלח יעקב לקרוא ליוסף (מבלי להתחשב בכבוד המלכות) וביקש ממנו ״אל נא תקברני במצרים . . **ונשאתני** ממצרים״, ויתירה מזו: יעקב אבינו לא הסתפק בהבטחתו של יוסף ״אנכי אעשה כדברך״, אלא הוסיף לבקש ממנו ״השבעה לי״ – הבטחה באופן של **שבועה**! – ורק **לקמן** בדברי פרעה (נ, ו) מוכרח רש״י לבאר הכרח השבועה ובאופן אחר – כי כאן פשוט הוא, כדלקמן –

וכמדובר כמה פעמים – כל סיפורי התורה אינם סיפורים בעלמא ח״ו, כי אם הוראות בנוגע להנהגה בפועל לכאו״א מישראל (לא רק ל״יחידי סגולה״), ובכל הזמנים כולם, מכיון ש״התורה היא נצחית״ –

יהודי צריך לבקש ולצעוק להקב״ה ״נצחיית״, ללא הרף – ״ונשאתני ממצרים״! הוא נמצא אמנם במעמד ומצב ד״**ויחי**״, לומד תורה ומקיים מצוות, נותן צדקה וכו׳ – אבל הגלות **אינו** מקומו ומעמדו ומצבו האמיתי, ולכן מבקש הוא מ(יוסף זה) הקב״ה (ספר הליקוטים להאריז״ל שמות בתחלתו) – ״**ונשאתני** ממצרים״! רצונו לצאת מהגלות!!

ואינו מסתפק בזה שכתוב בספרים אודות ביאת משיח והגאולה העתידה, אלא הוא בעצמו מבקש מהקב״ה – ללא הרף – על ענין הגאולה: ״ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!״ וגם לאחרי שביקש זאת בתפלת מנחה, הרי בתפלת מעריב שלאח״ז (בסמיכות זמן) חוזר הוא ומבקש על ענין הגאולה, וכן הלאה. כלומר: הוא מבקש

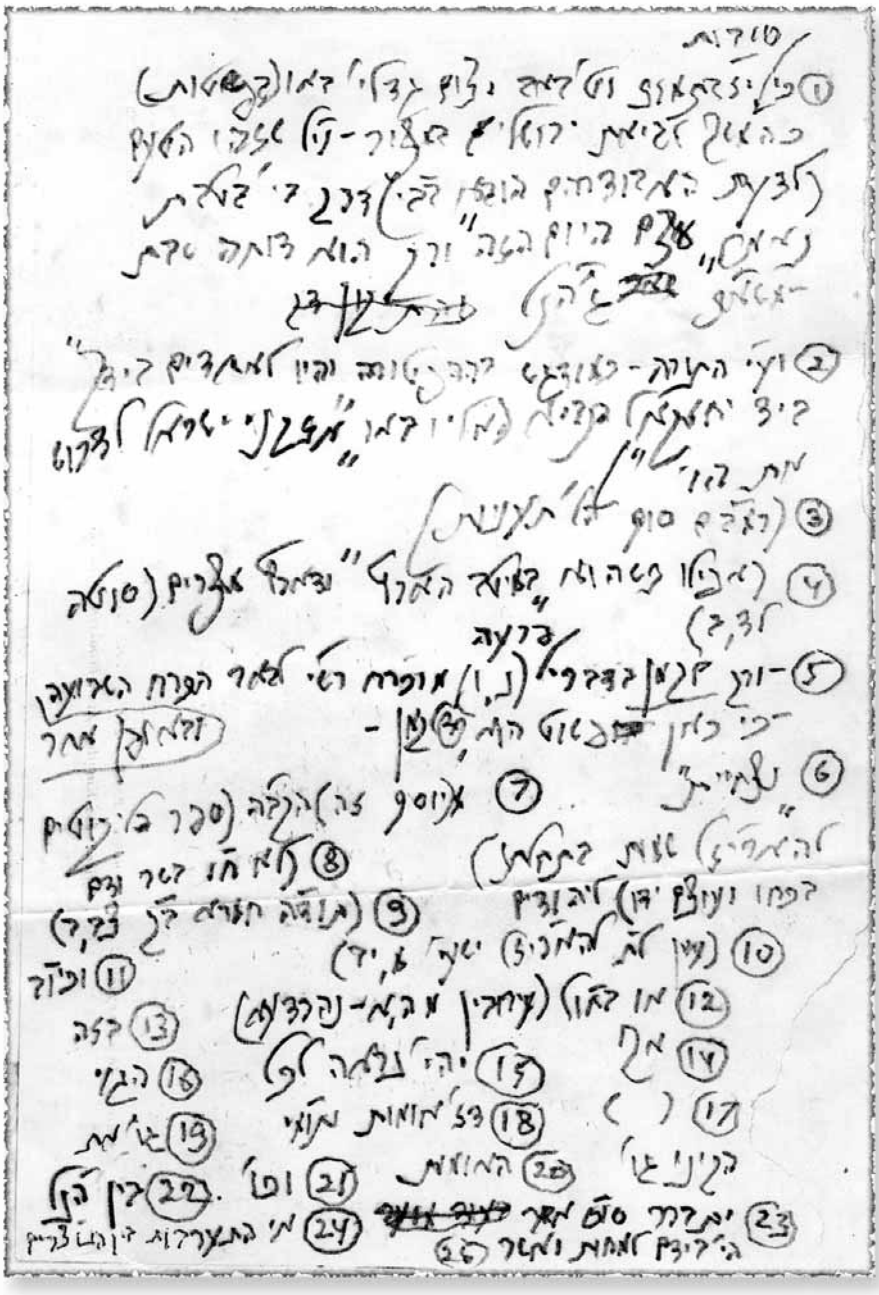

ללא הרף – ״ונשאתני ממצרים״!

והדיוק בזה הוא – ״**ונשאתני** ממצרים״ לשון המורה על ענין של עלי׳, מכיון שדוקא ע״י ירידת הגלות נפעל עילוי גדול ביותר – כיתרון האור מן החושך. וע״ד שאמר הקב״ה ליעקב אבינו בקשר עם ירידתו למצרים – ״ואנכי **אעלך** גם עלה״ (ויגש מו, ד), כלומר, שע״י הירידה למצרים נפעל עילוי גדול ביותר – בי׳ עליות ״אעלך גם עלה״.

ג. והנה, כאשר יהודי יודע ומרגיש שהגלות אינו מקומו האמיתי, ומה שנמצא בגלות (״בנים שגלו מעל שולחן אביהם״) הרי זה באופן **עראי**, מכיון שהוא **מוכרח** לקיים את רצונו של הקב״ה ששלחו בגלות למשך זמן מסויים (ואינו רוצה למרוד ח״ו בהקב״ה), אבל הוא מצדו חפץ לצאת מהגלות (״ונשאתני ממצרים״) – הרי מובן בפשטות שכאשר הקב״ה נותן (לא ח״ו בשר ודם בכחו ועוצם ידו) ליהודים שטחים של ארץ ישראל (עוד בהיותו בגלות) מחזיק הוא בשטחים אלו **בשתי ידיו** (וראה תוד״ה חמרא ב״ק צב, ב), ואינו מוותר אפילו על ״שעל״ (עיין ל״ת להאריז״ל ישעי׳ מ, יב) אחד!

ישנו אמנם הענין ד״לא יעלו בחומה כו״, כלומר, שאין למהר להשיג את כל שטחי ארץ ישראל ע״י ענין של **כח** – כי על זה נאמר ״לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי גו״, כלומר, שצריכים לעסוק בביטול הענין ד״חטאינו״, ובדרך ממילא יתבטל כללות הענין ד״גלינו מארצנו״, ואז יקבלו בנ״י – מהקב״ה – את כל ארץ ישראל בשלימותה, ללא ענין של מלחמה וכיו״ב.

אבל כאשר מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שהקב״ה כבר **נתנם** לבני ישראל – מחזיקים בני ישראל בשטחים אלו **בשתי ידים**, ואינם מוותרים מאומה!

וכמו כן בנוגע לשטחים דחוץ לארץ הקשורים ונוגעים לבטחונם של יהודים הנמצאים בארץ ישראל או בחו״ל (עירובין מה, א – נהרדעא) – שאין לוותר ח״ו על שטחים אלו, מכיון שוויתור כזה כרוך עם ענין של סכנה ופקוח נפש, ואדרבה: מכיון שישנו חשש ש״משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם״ – אזי ״יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת״ (״עד רדתה – אפילו בשבת״), וכל זה – אפילו כאשר מדובר אודות נכרים שצרו על עיירות ישראל ״על עסקי תבן וקש״ בלבד, ולא רק כאשר צרו בפועל, אלא אפילו כאשר ישנה שמועה שהם ״ממשמשים לבוא״ (שו״ע או״ח סשכ״ט ס״ו).

וכאשר יהודים מתנהגים ע״פ הוראת השו״ע, ועומדים בזה בכל התוקף – אזי נופל **פחד** על אומות העולם, וכמ״ש ״וראו כל עמי הארץ כי שם ה׳ נקרא עליך **ויראו ממך**״, ואז – אינם מנסים אפילו לפגוע

כאשר יהודים מתנהגים על-פי הוראת השולחן-ערוך, ועומדים בזה בכל התוקף - אזי נופל פחד על אומות העולם, ואז - אינם מנסים אפילו לפגוע ביהודים ח״ו, ואדרבה: ״בשבעה דרכים ינוסו לפניך״

ביהודים ח״ו, **ואדרבה**: ״בשבעה דרכים **ינוסו** לפניך״. כלומר, שהם **יברחו** משטחי ארץ ישראל ומהשטחים הקשורים לבטחונה של ארץ ישראל, ותועלת הדבר תהי׳ גם עבורם – עבור האינם יהודים, ואפילו עבור ״מחבלים״, שגם הם לא יפגעו, מכיון ש״בשבעה דרכים ינוסו לפניך״! וזוהי הדרך **היחידה** להשכנת שלום אמיתי!

ד. ומכיון שישנם יהודים **שהכניסו את עצמם** לגלות פנימית ועמוקה ביותר (הן בין אלו הנמצאים בחוץ לארץ, והן בין אלו הנמצאים בארץ הקודש) – ״רגש נחיתות״ ו״פחד איום״ כלפי גוים ו״גוי׳שקייט״, וכתוצאה מכך מתנהגים הם היפך רצון ה׳ והיפך התורה בכל הקשור לבטחונה של ארץ ישראל [ואין להאריך בזה, מכיון שזהו זמן שצריכים לדבר אך בטובתן של ישראל] – הנה גם יה״ר ש״יערה עליהם רוח ממרום״ ויתחילו לצעוק ״ונשאתני ממצרים״, כלומר, שיבקשו מהקב״ה שיוציאם ויגביהם מהמיצרים וגבולים הנ״ל!

ולא זו בלבד שמכאן ולהבא יפסיקו לפחד מפני ״גוי׳שקייט״, אלא אדרבה: יהי׳ נראה לכל שמכיון שיהודים מתנהגים עפ״י רצונו של הקב״ה, הנה גם בהיותם בזמן הגלות ובארצות הגלות – נעשים הם ה״בעלי-בתים״ האמיתיים על המציאות כולה, וכמבואר בירושלמי (נדרים פ״ו ה״ח) עה״פ ״לא-ל גומר עלי״, שכאשר יהודי פוסק – ע״פ השו״ע – אודות ענין הקשור עם מציאות העולם, נפעל כן במציאות העולם, ובנדו״ד – כאשר יהודי פוסק – ע״פ שו״ע – שהגוי צריך להתנהג כך, הרי הגוי מתנהג כן בפועל, מכיון ש״מזלי׳ חזי״!

ועד שהקב״ה ממלא את בקשת בנ״י – ״ונשאתני ממצרים״ – ומוציא את כל בנ״י מהגלות, בחסד וברחמים, בקרוב ממש, ובאופן ד״ארו עם ענני שמיא״, ומביאם לארצנו הקדושה כפי שהיא בשלימותה, ובתכלית השלימות – ״כי ירחיב ה׳ אלקיך את גבולך״, כלומר, שבנ״י מקבלים מאת הקב״ה – מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה – את כל השטחים השייכים לארץ דז׳ אומות ותיכף ומיד דעשר אומות, כולל ״קיני קניזי וקדמוני״, כפי שהבטיח הקב״ה ב״ברית בין הבתרים״ (שבה נגזרה גם גזירת הגלות) – ״לזרעך נתתי את הארץ הזאת גו׳ את הקיני גו״.

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי JFK
לה-גרדיה LGA
נוארק NEWARK
$37
+$70
אפשרות איסוף משדה התעופה
Airport pickup

718-644-4444

Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים מאנ״ש דוברי עברית

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

◆ מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרנים: מקרר, מיקרוגל טוסטר, מיחם
◆ ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
◆ טלפון חופשי
◆ אינטרנט מהיר חופשי
◆ וידאו

קינגסטון הול

917-691-5212
718-473-5937

◆החלפת מצעים ומגבות
◆שרותים ואמבטיה מפוארים
◆סבונים ושמפו בשפע
◆שרות מלא!

לוח שבועי

שבוע פרשת ויחי – שמות

	זריחה		סוף זמן קריאת שמע		חצות היום והלילה		שקיעה	
	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק
יום שישי, י"ג טבת	6:42	7:19	9:15	9:41	11:48	12:03	4:53	4:46
שבת קודש, י"ד טבת	6:42	7:19	9:15	9:41	11:48	12:03	4:54	4:47
יום ראשון, ט"ו טבת	6:42	7:19	9:15	9:41	11:48	12:04	4:55	4:49
יום שני, ט"ז טבת	6:42	7:18	9:15	9:41	11:49	12:04	4:56	4:50
יום שלישי, י"ז טבת	6:42	7:18	9:15	9:41	11:49	12:04	4:57	4:51
יום רביעי, י"ח טבת	6:42	7:18	9:16	9:41	11:50	12:05	4:58	4:52
יום חמישי, י"ט טבת	6:41	7:17	9:16	9:41	11:50	12:05	4:58	4:53

זמני השבת		
	כניסה	יציאה
ירושלים	4:12	5:32
תל אביב	4:32	5:33
חיפה	4:21	5:31
ניו יורק	4:28	5:32
פריז	4:55	6:07
לונדון	3:54	5:10
מוסקווה	4:00	5:25

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות.

כל הזמנים לפי שעון חורף.

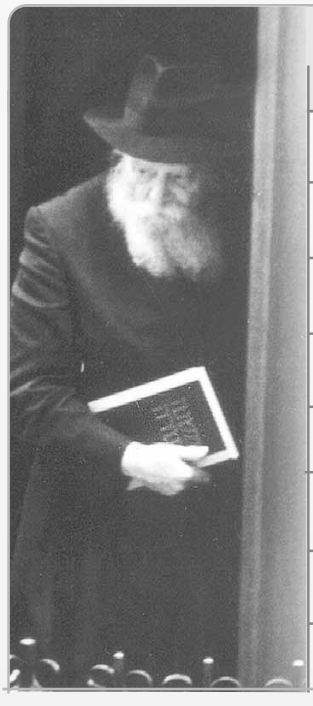

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים	פרק א'	ספר המצוות
שישי י"ג טבת	הלכות טומאת צרעת פרק ב-ד.	הל' מלוה ולוה. פרק ד.	מל"ת שח. שז.
שבת קודש י"ד טבת	פרק ה-ז.	פרק ה.	מ"ע קיב.
ראשון ט"ו טבת	פרק ח-י.	פרק ו.	מ"ע קי.
שני ט"ז טבת	פרק יא-יג.	פרק ז.	מ"ע קיא.
שלישי י"ז טבת	פרק יד-טז.	פרק ח.	מ"ע קב. קג.
רביעי י"ח טבת	הלכות מטמאי משכב ומושב.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ט.	מ"ע צט.
חמישי י"ט טבת	פרק ד-ו.	פרק י.	מ"ע ק.
שישי כ' טבת	פרק ז-ט.	פרק יא.	מ"ע קו.

בדיוק כמו שאמרנו!

המלחמה בדרום הארץ מוכיחה כי הכל קורה בדיוק כפי שאמר הרבי מה"מ לפני שנים רבות וכפי שזעקנו כולנו בשנים האחרונות. כך עלינו לדאוג שבשורת הגאולה תיאמר על ידינו בדיוק כפי שנאמרה לנו

כאשר מתחוללת מערכה על בטחוננו – בטחון כל היהודים בארה"ק, וכאשר חיילים מוסרים את נפשם בפועל ממש למען הצלת עם ישראל – כולנו מלווים אותם, בתפילות ובהוספה בלימוד התורה ונתינה לצדקה לזכותם.

כאשר עוד ועוד ישובים בדרום הארץ – ולמעשה כבר במרכז הארץ, נכנסים אל הטווח המאויים והנפגע מהטילים אותם משגרים המחבלים ימ"ש, בדיוק מאותם איזורים מהם נסוגה ממשלת ישראל לפני כשלש שנים וחצי, הרי ראשית כל אנו דואגים לתושבים, ומשתדלים לעזור ככל שניתן.

אולם, מיום ליום, כאשר נוכחים בעובדות, כאשר שומעים כי חיילי צה"ל הגיעו למקומו של הישוב נצרים, אליו עד לפני שלש שנים וחצי הגיעו יהודים כל יום וכל היום – אי-אפשר להמנע מלזעוק.

אמנם, זה נחשב לא נימוסי ולא נאה, שהרי בזמן מלחמה אנו אמורים להתלכד, ולא לעסוק בחשבונות – אך בהכירנו את הנפשות הפועלות, ובידענו כיצד עובדת מכונת שטיפת המוח והתעמולה, אין מנוס אלא לומר בקול גדול: "אמרנו לכם"!

אמרנו לפני שנים רבות – משום שכך אמר לנו כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, גם כאשר איש לא האמין שכך יכול להיות. והמשכנו להגיד, גם כאשר הצטרפו אלפים ורבבות, שראו את המתבקש מאיליו, שהתפכחו, כל אחד בשלב אחר, מהאשליות שניסו למכור לנו, וכולנו זעקנו – עד כאן! די לכניעה, לנסיגה, להונאה ולהפקרת הבטחון, ואילו קברניטי השלטון השיבו בחוצפה כי כולנו טועים שהרי "דברים שרואים מכאן לא רואים משם"...

וכעת מוכח, כי מי שהזהיר מפני טילים באשקלון היה אופטימי... מי שהזהיר מפני טילים על אשדוד ובאר שבע היה ריאלי לחלוטין, וכנראה שמי שמזהיר מפני טילים על תל אביב, קרוב למציאות הרבה יותר מאשר היינו מעדיפים לחשוב. עזות המצח המדהימה של אלו שגרמו למצב זה, ואינם חושבים אף לרגע להודות בטעות היא מדהימה, ולנו אסור לתת לה להימשך.

אין ברירה, גם אם זה לא נראה פופולרי בעת הזאת, עלינו להזכיר ולהזהיר. עלינו להראות כי כל מה שניסו לעשות לא הצליח, וישנה רק דרך אחת ויחידה בה ניתן יהיה להגיע לפתרון. דרך, אשר למרות כל מה שאומרים, לא נוסתה מעולם – עמידה תקיפה בלי שום נכונות לוויתורים! לצערנו, למעט תקופות קצרות ביותר, מעולם לא הייתה ממשלה כזו. גם כאשר לא ספרו לנו, ידע הרבי להבהיר כי מצדן של הממשלות בישראל הייתה תמיד נכונות לוויתורים ולכניעה.

וכדי שלא נגיע למצב בו ניאלץ להגיד שוב ושוב: "אמרנו לכם", עלינו להפיץ בצורה הרחבה ביותר, את כל מה שנמסר לנו ע"י הרבי. גם אם ישנם כאלו, אשר בשורת הגאולה, או חלקים ממנה, אינם נראים להם כדבר הריאלי והמתאים ביותר היום, הרי המציאות מוכיחה, כי לא כל מה שפופולרי הוא נכון, ולא כל מה שנכון הוא בהכרח פופולרי.

ואילו לנו ישנה שליחות אחת ויחידה, ובשורה אשר הרבי מה"מ מעיד כי העולם כבר מזמן מוכן לקבלה. ואכן, כל מי שעוסק בצורה כזו או אחרת במילוי השליחות, בהפצת הבשורה, נוכח בכך גם בעיני בשר. ולכן, זוהי חובתנו, איננו רשאים ואיננו מעוניינים להתחמק ממנה.

נתכנס כולנו, בכל הזדמנות, אם ב"שבת שכולה משיח" ואם בכינוסים והתוועדויות, ונתחזק בהגשמת השליחות והעבודה היחידה שנותרה. ועוד לפני שנספיק לגבש את כל התכניות, ולקיים את כל הפגישות, נוכל להכריז בפה מלא, לא בהתנצחות חלילה, אלא מתוך שמחה וטוב לבב, "אמרנו לכם" אמרנו ושרנו את הבשורה וההכרזה **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

כ"ק אדמו"ר הזקן

אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי (מח, כב)

"אמורי" – מלשון אמירה, הוא יצר הרע, אשר אינו מפסיק מ"לומר" מחשבות זרות ודברים בטלים. "אמירה" זו יש לבטל על ידי "אמירה" דקדושה - הדיבור בתורה ותפילה.

(על-פי 'תורה אור' פרשתנו קב, ג ואילך)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

בן פורת יוסף (מט, כב)

אותיות המילה "פורת" הן אותיות המילים "פותר" ו"תופר". תפקידו של פותר החלומות הוא לחבר ולקשר בין כל ההפכים שמופיעים בחלום, וכמו התופר בחוט, שנחתך לכמה חתיכות קטנות – כך יוסף היה "פותר" ו"תופר" את כל עניני העולם שנמשכים מעולם התוהו, ואחר-כך המשיך את האורות הנעלים דתוהו, בריבוי הכלים - "פורת", מלשון "פרה ורבה" - אל עולם התיקון.

(על-פי 'תורת חיים' פרשתנו קג, ב)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

בנימין זאב יטרף (מט, כז)

בנימין נקרא "בן אחר" (ויצא ל, כד), היינו העבודה של הפיכת ה'אחר' – הנפש הבהמית, ל"בן" - לקדושה. זהו שנמשל בנימין לזאב, הטורף את הבהמה.

(על-פי 'אור התורה' בראשית כרך ב' ע' תי"ז)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה (מז, כח)

"ויחי יעקב" – יעקב המשיך אור וחיות אלוקית.

"בארץ מצרים" - בעולם הזה הגשמי, הנקרא "מצרים" מלשון מיצר וגבול.

"שבע עשרה שנה" – המשכה זו היתה על ידי ספירת היסוד שנקראת "טוב" – טו"ב בגימטריא "שבע עשרה". ("טוב" רומז לספירת היסוד, ככתוב (ישעי' ג) "אמרו צדיק כי טוב", ונאמר (משלי י): "וצדיק יסוד עולם").

(על-פי 'ספר המאמרים תרכ"ח' ע' נז-ח)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

וידגו לרוב בקרב הארץ (מח, טז)

בפסוק זה יש רמז לנשמות דאצילות.

נשמות אלו, גם בהיותם למטה בעולם הזה – "בקרב הארץ" - הם משולים לדגים שבים: כשם שהדג מובלע במקור חיותו (הים), וכשפורש ממנו, מיד הוא מת – כך נשמות אלו, הם בביטול ודביקות מוחלטת באלוקות, אין בהם שמץ של פירוד, והם "מובלעים" במקורם העליון.

(על-פי 'המשך תרס"ו' ע' קנח)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

וירא מנוחה כי טוב . . ויט שכמו לסבול (מט, טו)

"וירא מנוחה כי טוב" – יששכר ראה שמנוחה היא אמנם דבר טוב, אך ראה גם את הסכנה שבדבר כמאמר רז"ל: "אין ארי נוהם מתוך קופה של תבן אלא מתוך קופה של בשר" (ברכות לב).

"ויט שכמו לסבול" – כתרופה לסכנה זו קיבל על עצמו "עול תורה" – ההחלטה החד-משמעית לקבוע עיתים לתורה מידי יום ביומו.

(על-פי 'לקוטי דיבורים' כרך א' דף פח, ב)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי (מח, ה)

אפרים ומנשה, אף שנולדו ונתגדלו במצרים, לא היו נחותים מראובן ושמעון, שנולדו ונתגדלו באהלו של יעקב. ולא זו בלבד, אלא שהיה בהם עילוי ויתרון מסויים לגבי ראובן ושמעון - המעלה של יתרון האור מתוך החושך.

(על-פי 'לקוטי שיחות חלק ה' ע' 426)

פתגם השבוע בענייני גאולה

בימינו אלה, שמאז כלה חמתו בבית המקדש, ולאחרי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", ולאחרי כל הגזירות והשמדות ר"ל וור"ל שסבלו בני ישראל באריכות וקושי הגלות האחרון, ובפרט גזירת השואה בדור האחרון, בודאי נעשה הצירוף והזיכוך בשלימות, "די והותר" – נעשה הענין ד"סמך מלך בבל" אך ורק באופן של טוב הנראה והנגלה לעיני בשר, ובלשון חז"ל שהקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם". ובדורנו זה . . צריכה להיות עיקר ההדגשה . . בהענין ד"סומך נופלים", לחזק ולעודד את רוחם של בני ישראל . . כולל ובמיוחד -החיזוק והעידוד על-ידי האמונה בביאת המשיח, ובטחון גמור ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא".

(משיחות ש"פ ויחי ה'תנש"א)

הסיבה הטבעית למצב הבטחוני בארץ הקודש

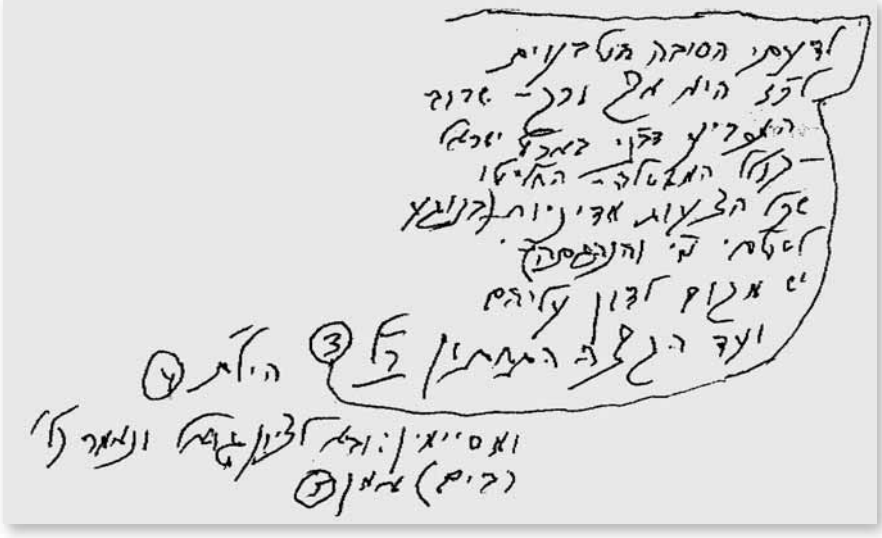

חלק ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד מעסקני אנ"ש שפעל בנושא של שלימות הארץ. הרבי מצביע על בעיית דעת הקהל של תושבי ארץ הקודש:

לדעתי הסיבה הטבעית לכ"ז [= לכל זה] **היא אך ורק - שרוב המכריע דבנ"י** [= דבני ישראל] **בארץ ישראל - כולל הממשלה - החליטו שכל הצעות מדיניות (בנוגע לשטחי א"י** [= ארץ ישראל] **והנהגתה) יש מקום לדון עליהם ועד הקצה התחתון ר"ל (3) הי"ת (4)**

ומסיימין: ובא לציון גואל ונאמר (ל' רבים) אמן (5)

מתחילה תקופה חדשה

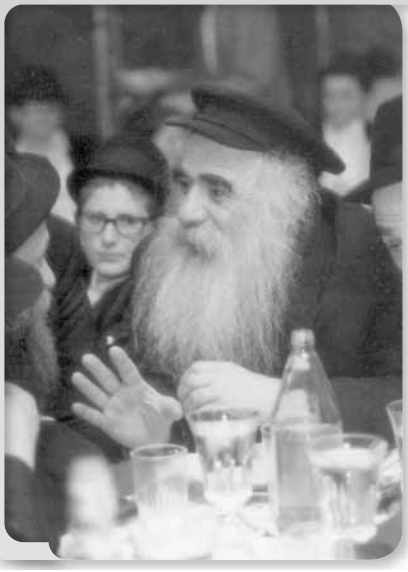

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

חודש טבת, אליו אנו נכנסים בעיצומם של ימי החנוכה המאירים ומחממים, הוא שיא החורף והקור ושיא החושך - התקופה בה הימים הם הקצרים ביותר והלילות הם הארוכים ביותר. גם כאשר מגיע היום ואור השמש מנסה לבקוע את החושך, מכוסים השמים בעננים ובעבים המחשיכים על האור והגילוי. גם ברוחניות זהו חודש "חשוך" - לא די שאין בו שום חג ומועד משמח, אלא שבו חל צום עשרה בטבת, יום התחלת החורבן והגלות

מהיכן שואבים את הכוח

מספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס (סיפור זה היה מספר גם הרה"ח וכו' ר' דובער – בערקע – חן, שר' פרץ חן היה דודו):

הגאון החסיד המפורסם ר' פרץ חן ראה בחייו בעלמא דין כמעט את כל רבותינו נשיאינו – בילדותו הספיק עוד לראות את רבינו הזקן, ובזקנותו הצליח עוד לראות את הרבי הריי"צ.

ר' פרץ נשלח על ידי כ"ק אדמו"ר האמצעי להיות רב בעיירה בעשינקוביץ' (היה זה לפני הרבנות בעיר טשערניגוב, לשם נשלח מאוחר יותר ע"י כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק'). ר' פרץ חשש מאד מהרבנות באותה עיירה, משום שבאותו מקום גר יהודי בשם ר' אהרן – הכינוי שלו היה "ארקע בעשענקוביטשער" (על שם העיירה) – ש"עשה צרות" לכל הרבנים שניסו להגיע לשם. הוא היה למדן גדול וגאון גדול, וכנראה גם "מתנגד" לא קטן, והוא ניצל את כל כישרונותיו כדי להביך את הרבנים שהגיעו לשם, ועד לסלקם בבושת פנים.

כאשר הגיע למקום איזשהו רב, היה ארקע דואג לכך שיביאו לפניו בזו אחר זו שאלות קשות ומסובכות. אחרי הכרעת הרב לחיוב או לשלילה היו ארקע וחבריו באים אליו עם הטענה "מהיכן דנתוני", ועם הוכחות מוצקות שפסק דינו היה שלא כהלכה. ומכיוון שהודה הרב שטעה בדבר הלכה, הרי אם כן אינו ראוי לכהן כרב. בסופו של דבר היה הלה היה מוכרח לעזוב את העיר בבושת פנים.

כאשר פנה הרבי האמצעי אל ר' פרץ ושלח אותו לכהן באותה עיירה כרב, ידע מה מצפה לו שם, וחשש מאד מכך. הוא הביע בפני הרבי את חששותיו ודאגתו, באמרו כי במצב הקיים חש הוא כי אינו יכול לנסוע לשם. הרבי אמר לו "מן השמים הסכימו" על כך, אבל הוא אמר שעדיין הוא חושש ופוחד. אמר לו הרבי: סע לשם "אויף מיינע פלייצעס" (= על הכתפיים שלי). כששמע זאת ר' פרץ שמח מאד וקרא: רבי, אני נוסע! באם הדבר "על הכתפיים" של הרבי, אין לי עוד מה לפחד.

(כשסיפר זאת הרה"ח ר' בערקע חן, היה מיד מוסיף ומדגיש: אל יעלה על הדעת שר' פרץ חשב שמא ח"ו לא לשמוע בקול הרבי בגלל חששותיו – אלא שהוא רצה "להמשיך" ולפעול שהרבי יאמר כי לוקח הוא את הדבר על כתפיו שלו, ולכן נהג כפי שנהג).

הגיע ר' פרץ לעיירה, והתחיל לנהוג שם את רבנותו ברמה. ארקע, כמצופה, לא טמן את ידו בצלחת, והתחיל לשלוח אליו על ידי אנשים שונים שאלות שונות ומשונות, אך

ר׳ פרץ הצליח שוב ושוב להוכיח בבירור כי צדק בפסקי ההלכה שלו.

פעם שלח ארקע שאלה מסובכת במיוחד, ואחרי העיון הכשיר זאת ר׳ פרץ. מיד ״נדלק״ ארקע, והוא וחבריו נכנסו לביתו של ר׳ פרץ, כשבידם הוכחות חזקות ומשכנעות ביותר לאיסור. הם נכנסו לדיון הלכתי עמוק ביותר, כשר׳ פרץ עמל בכל כוחו להוכיח את צדקת פסק הדין שלו, והללו מקפחים אותו בשאלות וקושיות והוכחות ממקומות רבים שאין הצדק עמו.

ברגע של ריתחת הויכוח, כאשר הללו חוזרים ושואלים: מהיכן לקחת את הפסק שלך? – הצביע ר׳ פרץ על ארון הספרים באמרו: הנה, מכאן לקחתי את הפסק!

ר׳ פרץ התכוון בסך הכל לכך שהפסק שלו מבוסס ובנוי על הספרים בכלל, אבל מישהו מבין הנוכחים הבין שהוא מתכוון לספר מסוים שנמצא בארון, ומכיוון שהוא עמד ליד הארון, הוציא אותו למדן את הספר שהיה בארון באותו מקום אליו הצביע ר׳ פרץ, ופתחו לראות מה כתוב בו.

וראה זה פלא. אותו ספר היה ספר שאלות ותשובות נודע, ובדיוק במקום בו נפתח עסק הספר באותו עניין עליו נסב הדיון. הוא הביא את כל המקורות שהללו ביקשו להוכיח מהם כי פסקו של ר׳ פרץ אינו נכון, והסביר והוכיח כי אין הנדון דומה לראיה, והפסק צריך להיות להכשיר, בדיוק כפי שפסק ר׳ פרץ. משראו הללו את הדברים מפורשים שחור על גבי לבן, נאלמו דום, ועזבו בבושת פנים את המקום.

״אז ראיתי במוחש״ – סיים ר׳ פרץ – ״כי אכן הנני נמצא כאן על כתפיו של הרבי, ומאז אכן פסקו כל ההתנכלויות״.

(ר׳ בערקע חן היה מספר סיפור זה קצת אחרת, שאחרי שפסק את הדין, ניגש ר׳ פרץ לארון הספרים בביתו באקראי, והוציא משם תלמוד ירושלמי, ובדיוק באותו מקום הייתה הוכחה מוחצת לפסקו. כאשר בא אליו לאחר מכן אותו ארקע בטענות על פסק דינו, הגיב ר׳ פרץ: הלא זהו ירושלמי מפורש! כאשר התברר שאכן כדבריו כן הוא, הכיר הלה בגדולתו ושוב לא המשיך להתנכל לו).

משיא החום אל הכפור

חודש טבת, אליו אנו נכנסים בעיצומם של ימי החנוכה המאירים, הוא שיא החורף והקור ושיא החושך – התקופה בה הימים הם הקצרים ביותר והלילות הם הארוכים ביותר. גם כאשר מגיע היום ואור השמש מנסה לבקוע את החושך, מכוסים השמים בעננים ובעבים המחשיכים על האור והגילוי.

בשבת פרשת ויגש תשמ״ז, אמר הרבי כי מעתה, החל מיום שלישי שהוכפל בו כי טוב (כלומר, מה׳ טבת, שחל אז ביום שלישי בשבוע) מתחיל זמן חדש ותקופה חדשה, שבו לא נותר אלא ענין אחד ויחיד: ״עמדו הכן כולכם לבניין בית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלימה״!

גם ברוחניות זהו חודש ״חשוך״ – לא די שאין בו שום חג ומועד משמח, אלא שבו חל צום עשרה בטבת, יום התחלת החורבן והגלות, אשר הוא חמור יותר משאר הצומות. וכפי שמביא הרבי בשיחות רבות את דעת ה׳אבודרהם׳ המובא ב״בית יוסף״ שאילו היה צום זה יכול לחול בשבת, היה דוחה גם את השבת, משום שנאמר בו ״בעצם היום הזה״. וגם להלכה ולמעשה, בשנים שהוא חל ביום שישי ערב שבת, מתענים ומשלימים את הצום ונמצא שצמים בשבת זמן-מה לשם תענית, דבר שלא מצינו בשום תענית אחרת!

דווקא בזמן הזה, בשיא הקור והחושך, כאשר נדמה שאין שום נקודה של אור וגילוי ונמצאים בתכלית הריחוק מן האור והחום, דווקא אז בוקעים להם החגים שלנו, של ״הדור השביעי״, ודווקא החגים שנתווספו ונתגלו בשנים האחרונות:

החל מ״זאת חנוכה״, היום בו ערך הרבי את סעודת ההודאה על מה שמכונה ״התקף הלב״ שהיה בשמיני עצרת תשל״ח וחילק ״כוס של ברכה״ לכל אחד ואחד – תמורת ה״כוס של ברכה של שמחת תורה.

דווקא כאשר מסתיימים ונשלמים הימים המאירים של חנוכה, ונכנסים לחודש טבת האפל החשוך והקר, דווקא אז מתבטא עניינו העיקרי של ״הדור השביעי״ – להדליק גם ״נרות של קרח״, ״שהחושך עצמו יאיר״.

ויש לומר שזוהי גם הסיבה לכך שבעיצומם של ימי החנוכה המאירים חל ראש חודש טבת, תחילתו של החודש שהוא שיא החורף והקור ושיא החושך וגם ברוחניות זהו חודש קר וחשוך, כאמור.

דווקא בזמן הזה, בשיא הקור והחושך, כאשר נדמה שאין שום נקודה של אור וגילוי ונמצאים בתכלית הריחוק מן האור והחום, דווקא אז בוקעים להם החגים שלנו, של ״הדור השביעי״, ודווקא החגים שנתווספו ונתגלו בשנים האחרונות – בבחינת ״נרות הקרח״ שגם הם דולקים בכוחו של ה״עצם״ המאיר בדורנו זה, הדור האחרון לגלות שהוא הראשון לגאולה.

וממוצאי ׳זאת חנוכה׳ נכנסים לחודש שכולו קור וחושך, נגמרו כל הגילויים, ואז דווקא מדליקים את ״נרות הקרח״ – באים מיד ליום הבהיר ה׳ טבת, יום בו ״דידן – דהספרים – נצח״, יום הפדיון שבויים והשחרור של ספרי רבותינו נשיאינו. ו״לשנה אחרת קבעום״, הרבי בעצמו קבע יום זה כיום התעוררות וקבלת החלטות טובות בכלל, ובענייני הספרים במיוחד.

למלא את המציאות בענייני משיח

בשבת הראשונה אחרי ה״דידן-נצח״ שהיה ביום הבהיר יום שלישי ה׳ טבת, שבת פרשת ויגש תשמ״ז, דיבר הרבי – הדברים מפורשים, מודפסים ומוגהים, ״ונחתום בטבעת המלך״ – כי מעתה, החל מיום שלישי שהוכפל בו כי טוב (כלומר, מה׳ טבת, שחל אז ביום שלישי בשבוע) מתחיל זמן חדש ותקופה חדשה, שבו לא נותר אלא ענין אחד ויחיד: ״עמדו הכן כולכם לבניין בית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלימה״!

כידוע, וכבר נכתב ודובר על כך פעמים רבות, שיחסו של הרבי למשפט הספרים לא היה כאל משפט רגיל, אלא הרבה הרבה מעבר לכך. הרבי ראה זאת, והוא דיבר על כך במפורש ובאריכות, ובמיוחד ב׳זאת חנוכה׳ תשמ״ו, כ״פטרבורג״, כהשתקפות של משפט שנערך למעלה, על הדרך המיוחדת אותה סלל הרבי בדור השביעי.

דרך זו אמנם מבוססת ומיוסדת על כל הדורות הקודמים, אבל היא מתקדמת

הלאה בצעדי ענק אל המטרה והתכלית, להמשיך את השכינה לא רק מרקיע לרקיע, אלא מן הרקיע לארץ. למלא את העולם כולו אלקות, גם את התחתון והחיצוני ביותר, את החוצה שאין חוצה חוץ הימנו.

ועל דרך הקטרוג שהיה בימי שבת אדמו"ר הזקן בפטרבורג, האם העולם כבר מוכן לגילויה של תורת החסידות, כך היו גם כעת "טענות" למעלה האם העולם כבר מוכן לגילוי תורתו ושיטתו של הרבי מלך המשיח. שזה הביא לכך שבאותו משפט העיזו אפילו לטעון שליובאוויטש של היום כאילו אינה ליובאוויטש המקורית, ו"ליובאוויטש איז נישט אקטיב" (= ליובאוויטש אינה פעילה עוד)!

והרבי הגיב באותה שיחה: למרות שכולם רואים שזו טענה מגוחכת ומופרכת מעיקרה, כאשר רואים ב"ה את פעילותה של ליובאוויטש שפעלה ופועלת גדולות ונפלאות בכל קצווי תבל. אבל מכיוון שהראו לנו מלמעלה גם טענה כזו, צריכים אנו ללמוד גם מכך הוראה. וההוראה היא, שעכשיו צריכה להיות כזו "אקטיביות" ופעילות בליובאוויטש, עד שכל מה שנעשה עד עתה ייחשב כ"לא אקטיב"!

וכשם ש"אחרי פטרבורג" התחיל רבינו הזקן את דרך חסידות חב"ד באופן רחב וגדול ועמוק הרבה יותר מאשר היה לפני כן, כך אחרי ה' טבת התחיל הרבי שליט"א בהכרזה שזהו זמן חדש ותקופה חדשה, תקופה שבה לא נותר עוד מאומה, אלא לעמוד הכן לקראת משיח.

עד כדי כך הייתה עוצמת הדברים, שהרבי הוצרך להבהיר ולהדגיש מיד שאין הכוונה ח"ו להפסיק באיזשהו נושא, והכל חייב להימשך בכל ה"שטורעם" וביתר שאת, אלא שעתה ההדגשה היא שהכל צריך להיות מלא וחדור באותה נקודה אחת ויחידה, משיח וגאולה.

ואם יטענו, אומר הרבי שם, שאלו הם "ווילדע ריידי", דיבורים פראיים, אין לחשוש מכך, מכיוון שכן היא האמת על פי תורת אמת. את האמת הזו יש לומר בבירור ובקול רם ולא להתחשב במה שיאמר על כך העולם. ובפרט שעתה העולם כבר מוכן לכך, כך שכאשר ייאמרו הדברים בתוקף ובדרכי נועם, הם יתקבלו ויפעלו פעולתם.

וכמו כן, ממשיך הרבי ואומר, כאשר ישנם הטוענים ש"ספדו ספדייא וחנטו חנטייא", צריך לומר בפירוש את המציאות האמיתית על פי תורת אמת, ולא לחשוש מה יאמר על כך העולם. מכיוון שכך היא

כך דיבר הרבי בתחילת אותו זמן שהגדיר כ"זמן חדש ותקופה חדשה". אלא שהדברים לא השתנו בבת אחת, אלא אט אט בסדר והדרגה. הרבי החל מאז - כמה חודשים אחרי ה' טבת, בביטויים נחרצים פחות ואחר כך יותר ויותר - לומר שכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים האחרונים, למרות שעד אז הנוסח היה כל הזמן שצריך לצחצח את הכפתורים האחרונים.

האמת על פי תורת אמת, צריך לומר זאת בפירוש. מה גם שהעולם כבר מוכן לשמוע ולקבל זאת, כאשר יאמרו זאת בתוקף ובנעימות, כדרכה של תורה.

וכן בנוגע לארץ ישראל, יש לומר בפירוש את המציאות האמיתית על פי תורת אמת, בה מאמינים גם הגויים, על פי מה שכתוב ב"בייבל". כי העולם מוכן לקבל את הדברים.

כך דיבר הרבי בתחילת אותו זמן שהגדיר כ"זמן חדש ותקופה חדשה". אלא שהדברים לא השתנו בבת אחת, אלא אט אט בסדר והדרגה. הרבי החל מאז – כמה חודשים אחרי ה' טבת, בביטויים נחרצים פחות ואחר כך יותר ויותר – לומר שכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים האחרונים, למרות שעד אז הנוסח היה כל הזמן שצריך לגמור לצחצח את הכפתורים האחרונים.

בהמשך החל הרבי למלא את כל ההתוועדות ואת כל המציאות בענייני משיח וגאולה, עד שכל סגנון השיחות השתנה לגמרי.

הדברים קיבלו תאוצה מיוחדת, בכל המובנים הנ"ל, במיוחד החל מהסתלקות הרבנית חיה מושקא נ"ע, בכ"ב שבט תשמ"ח. את התאריך הזה מציין הרבי במיוחד בביאור נפלא בשיחת כ"ב שבט תשנ"ב כהתחלת התקופה החדשה.

ועוד יותר החל מיו"ד שבט תש"נ, מלאת ארבעים שנה לנשיאות. שאז אומר שוב הרבי כי מתחילה כאן תקופה חדשה, של "קאים אינש אדעתיה דרביה", שכן עתה "נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע".

עד לסגנון המיוחד והדרישות והתביעות המיוחדות "עשו כל אשר ביכולתכם", והולך ומוסיף בתקופה שלאחר מכן, ככתוב ומבואר ומפורסם על גבי ה'דבר-מלכות' משיחות תנש"א-תשנ"ב. עד להגדרה הנחרצת בכינוס השלוחים תשנ"ב, הגדרה שקובעת כי "הדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות הוא לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש".

עד לשנים תשנ"ג-תשנ"ד, שאז הייתה ההסכמה הפומבית לעיני העולם כולו – הסכמה שלצידה גם עידוד בכל כוחו במסירות נפש ממש, כידוע ומפורסם – של הכרזת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

ואולי יש לומר בהמשך לכל הנ"ל, שכל זה בא לידי ביטוי הכי מלא דווקא כאשר נדמה כי הפעם אכן ספו וגם תמו כל הגילויים לגמרי – אחרי ג' תמוז – הרי דווקא אז מתגלה העצם שלמעלה מכל הגילויים. אותו "עצם" ששום דבר בעולם לא יוכל לפגוע בו, והוא קיים בכל תוקפו ובכל עצמותו גם, ודווקא, אם צריך לשם כך להדליק "נרות של קרח".

כאשר ההכרזה של "יחי אדוננו" פורצת מכל מקום ומכל פינה דווקא כשנדמה כאילו ח"ו אין לה שום מקום כלל, כמו גם העובדה שהרבי חי וקיים בגשמיות כפשוטו, "שליט"א", בוקעת מכל פה ומכל לשון גם כאשר מצד הגילויים נדמה שאין כלל על מה לדבר.

ודווקא הנהגה זו מביאה להתגלות העצם המלאה, כאשר העצם יהיה מלא גם בתוככי כל הגילויים, שנראה את הרבי מלך המשיח שליט"א מלך ביופיו, מביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש לעיני כל בשר, "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.

HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, צום הרביעי יהפך בקרוב לששון ולשמחה.
ברוקלין, נ.י.

הרה"ג הרה"ח אי"א נו"נ
עוסק בצ"צ הרבא"ג שי'

שלום וברכה!
בתמהון גדול הגיעה שמועה הכי מוזרה, אשר כאילו יש בלבולי
סדרים והפרעות בעניני סמינר בית רבקה, ובית רבקה, ותקותי אשר אין השמועה
מבוססה, כיון שזה מאז ומכבר-הוחלט ברור ובתוקף, אשר שני המוסדות הם תחת יד
לשכה האירופאית של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, אשר כת"ר שי'
הוא מנהל אותה, ע"פ הכח שניתן לו מכ"ק מו"ח אדמו"ר, וכמובן ופשוט בשנים
אלו, באישור על ידי. ועל"פ המוזר עוד לפני כמה שנים הוחלט והודיעו עד"ז גם
וגם כן ברור מבלי שום ספק, אשר הנהלת וההחלטות בנוגע לסמינר בית רבקה
הוא ע"י הרב ח.י. שי' שלאמע (כמובן-בהנהלתו הראשית של כת"ר שי') וכן
בנוגע לביה"ס בית רבקה, הנהלתו וההחלטות בנוגע אליו, הוא ע"י הרב ישכר
דוב שי' הלוי הורביץ (כמובן-בהנהלתו הראשית של כת"ר שי').
ואף שכמובן יש מקום להצעות של שני הנ"ל, אחד לחבירו, כיון
ששני מוסדות הנ"ל, בית רבקה וסמינר בית רבקה, קשורים וכמו המשך זה לזה,
בדיוק נאמר הלשון "הצעות", כפשוטו-רק בתור הצעה, ולא בתור כפי' ועאכו"כ לא
החלטה.
ע"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר, שזה עתה באנו מימי הגאולה שלו,
שמסר נפשו על ענין חינוך בנות ישראל כמו לבני ישראל, מובן וגם פשוט-
אשר כ"א וואס "שפילט זיך" במוסדות כ"ק מו"ח אדמו"ר לשם פני' וכו' וכו'-
הרי דין ודבר ים לו עם מייסד המוסדות הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר. ובודאי פירוש
הדברים אך למותר הוא, ובפרט שתקותי חזקה שכנ"ל השמועה אינה מבוססת, ובמילא
אין צורך באריכות, ובפרט שהדבר מבהיל ביותר וביותר.
מובן ופשוט ג"כ, ומסיימים בטוב, אשרי חלקו של כאו"א העושה כל
התלוי בו לביסוס והתפתחות מוסדות אלו, בתוככי כל מוסדות כ"ק מו"ח אדמו"ר
אושר וטוב הן בזה והן בבא, לו ולכל ב"ב שי'.
ועאכו"כ אלו שכבר זכו והצליחו ועומדים וחברים הם בהנהלת
המוסדות-הם וב"ב שי'-ובודאי ימשיכו בזה מתוך שמחה וטוב לבב ומתוך מסירה
ונתינה הדרושות ומתאימות, והשי"ת יצליחם לבשר טוב בכל האמור.
לגודל ערך הענין-נשלח המכתה מהיר דחוף, ויהי רצון שיבשר טוב
בהאמור, ומה טוב-במברק.
בברכת הצלחה בעבודתו בקדש בכלל וביסוס מוסדות הנ"ל
בפרט, מתוך בריאות הנכונה ושמחה וטוב לבב. ובתוככי כללות ישראל-בזכה לקיום
היעוד דיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה

מ. שניאורסאהן

נ.ב. זה עתה מכתב כת"ר
מיב'-יג' תמוז-ימי הגאולה.

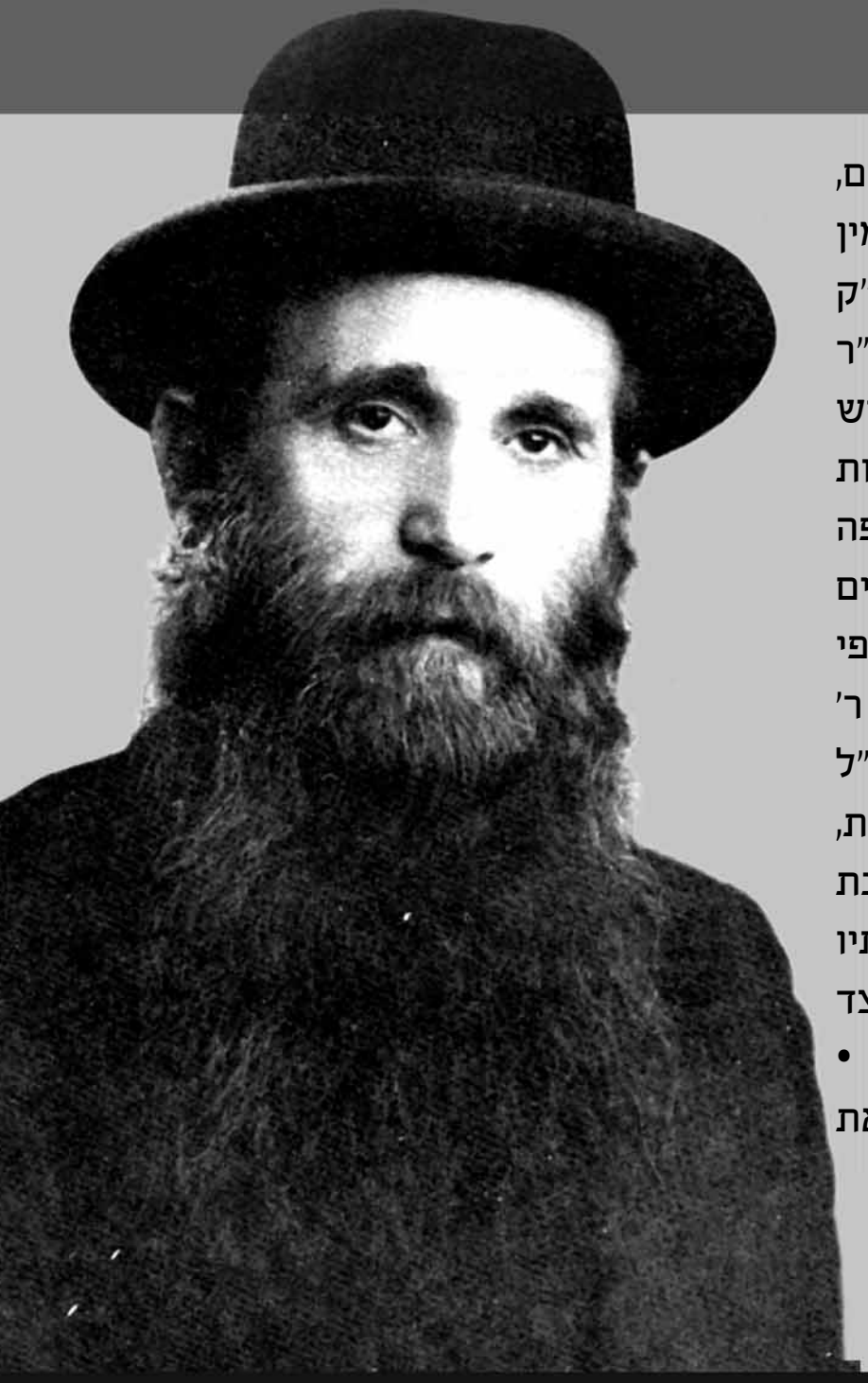

במשך קרוב ליובל שנים, עמד הרה"ג הרה"ח ר' בנימין גורודצקי ע"ה, בא כוח כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ וכ"ק אדמו"ר מה"מ, ומנהל לשכת ליובאוויטש האירופאית, בראש העסקנות החב"דית בצפון אפריקה, אירופה וארץ הקודש • בארכיונו מצויים עשרות אלפי מסמכים, ואלפי מכתבים של הרבי • בנו, הרה"ח ר' שלום דובער שי' גורודצקי, מנכ"ל לשכת ליובאוויטש האירופאית, פתח בפנינו את הארכיון על מנת לפרסם מפעם לפעם את הוראותיו של הרבי, מהן אפשר ללמוד כיצד הרבי רוצה שינהלו מוסדות • באגרת שלפנינו קובע הרבי את אופן ניהול המוסדות בצרפת

אושר וטוב - הן בזה והן בבא

לסיים את המל

סיום את המלאכה ברצועת עזה משמעותו החזרת המצב לקדמותו לפני הסכמי אוסלו והגירוש; החזרת הצבא לכל חלקי הרצועה והחזרת היישובים היהודיים הן בצפונה של הרצועה והן בגוש קטיף ונצרים. סיום המלחמה כדי להעביר את השטח בחזרה לאבו מאזן ולהמשיך את ההסכמים המדיניים ר"ל ביהודה ושומרון, פירושו להנציח את שפיכות הדמים

מה הפירוש "לסיים את המלאכה"?

סוף סוף, לאחר שמונה שנים נכנס הצבא לרצועת עזה כדי לעצור את ירי הקאסמים והטילים לעבר ערי ישראל. כולם מדברים על כך שהצבא חייב לסיים את המלאכה אותה הוא התחיל כעת. רק שמתבקש לברר כעת, מה פירוש המילים "לסיים את המלאכה"? בעוד שבלבנון סיום המלאכה עליה דיבר הרבי מלך המשיח היה לסיים את קיני המחבלים ולצאת, הרי שברצועת עזה סיום המלאכה שונה לגמרי מהמצב בלבנון. סיום במלאכה ברצועת עזה משמעותו החזרת המצב לקדמותו לפני הסכמי אוסלו והגירוש; החזרת הצבא לכל חלקי הרצועה והחזרת היישובים היהודיים הן בצפונה של הרצועה והן בגוש קטיף ונצרים. סיום המלחמה כדי להעביר את השטח בחזרה לאבו מאזן ולהמשיך את ההסכמים המדיניים ר"ל ביהודה ושומרון, פירושו להנציח את שפיכות הדמים ולהעתיק את המצב בעזה לכל יהודה ושומרון.

בסיני דיבר הרבי מספר פעמים – לאחר שמצרים הפרה את ההסכם – שיש לכבוש מחדש את כל סיני, על אחת כמה וכמה כאן, כאשר נגזלו מאתנו אותם שטחים, ורואים בפועל את מטרתם של המחבלים. אשר על כן, 'סיום המלאכה' והשבת השלום על כנו תתאפשר רק בצורה אחת: לשמוע לדבר ה' זו הלכה, שכל חבל עזה שייכת לנו בלבד ולמוטט את שלטון החמאס. השבת השלום והשקט אין פירושו למסור את השטח לאחר מכן לרשות טרוריסטית אחרת, אלא להשאירה בידי ישראל. כל צעד אחר שאינו בכיוון זה, משמעותו שאנו בפתחה של בעיה גדולה יותר, גם אם יושג שקט מדומה למספר חודשים ואפילו שנים.

כבר במלחמת לבנון דיבר הרבי מה"מ על הניתוח השלישי שעושים, ובכל פעם לא מסיימים את הניתוח כדבעי. הדרישה האולטימטיבית שלנו צריכה להיות חזרה לגוש קטיף ובניית כל היישובים היהודיים מחדש.

מלחמת החטא ועונשו

רבים לא יודעים איך לכנות את המלחמה הנוכחית, אבל נדמה כי זו מלחמת 'החטא ועונשו', אותו חטא קדמון שהחל בהסכמי אוסלו. רבין התרברב נגד

אנה

"פחדני השלום", כלשונו, שהיו נגד הסכם 'עזה ויריחו תחילה' ואמר שהם מאיימים שקטיושות יפלו על אשקלון, והנה כבר שנה לא נופלים טילים. מי יגלה עפר מעיניו של רבין לראות את החורבן והשסע שהביא על עם ישראל.

לאחר מכן קם אריק שרון, שרבבות נהו אחריו בעיניים עצומות. הוא גם הבטיח לנו ביטחון ושלום וששההתנתקות תביא שקט לדרום. התוצאות ההרסניות שקורות שלש שנים אחרי שהאיש עצם את עיניו, ידועות לכל.

החטא ועונשו זה תמצית המלחמה כעת בדרום. העונש הוא לא רק בשביל לצעוק 'אמרנו לכם', אלא כדי להפיק לקחים. מטרת העונש היא שנלמד ונפנים את שהתרחש, אבל כנראה שיחלוף עוד זמן רב עד שמישהו יבין וילמד. ישראל יכולה לנצח רק כאשר הערבים ידעו שנעלם 'האופק המדיני', וכי האופק הצבאי והכח הם סוג הדיבור המדיני היחיד שקיים אצל המדינאים במזרח התיכון החדש שבישל לנו מר שמעון פרס.

ובכלל, לראות את פרס מסתובב כחתן ביום חופתו באתרי הנפילות כאשר הוא אחראי ישירות למצב – זה מקומם.

כשהחלו לנפול הקאסמים, הוא כינה אותם "פחים מעופפים", ועכשיו הוא נהפך למחותן הראשי. לפחות היה ראוי לשמוע ממנו מילת התנצלות כנה על כל המהלכים המדיניים שהובילו עד הלום, אבל טרם הומצא פוליטיקאי ישראלי שאפשר לשמוע ממנו מילת התנצלות.

הבריחה מאשדוד וקרית גת

כשכתבנו תמיד שהטילים עוד יגיעו לאשדוד, היו שהרימו גבה. צחקו עלינו. 'הנה שוב הימין הסהרורי וההזוי שהתנגד להתנתקות מאיים עלינו', אמרו. באשדוד הרגישו בטוחים עד כדי כך שמנהיגים של מספר חסידויות המתגוררות באשדוד אליהם פנו בתחינה ובזעקה שייחלצו למען תושבי גוש קטיף ולא יתנו ידם לפשע הגירוש, הפטירו: 'מי אמר להם ללכת ולהתגורר בעזה, זה בעיה שלהם'.

בשבוע שעבר נמלטו מאשדוד עשרות אלפי תושבים שומרי מצוות במסגרת תוכנית פינוי בלי פיצוי, מאימת הטילים שנחתו עליהם מאותם מקומות בדיוק בהם גירשו ורמסו את זכויותיהם של היהודים.

הדברים קשים להיאמר, אבל נחטא כלפינו וכלפי האמת אם לא נאמר את האמת לאמיתתה. הטילים הללו שהבריחו את האשדודים, מקורם בעזה שפונתה לאחר שמפלגה חרדית ובראשה רבנים, נתנה ידה להעברת התוכנית והפכה לשותפה הבכירה של שרון בפשע הגירוש.

'יהדות התורה' יכלה לעצור את ההתנתקות לו רק רצתה, אבל חבריה העדיפו את שקלי הכסף ששקל המן בדמות 290 מיליון לאוצר הישיבות. כי נמכרנו אני ועמי. מי האמין לפני שנה שהדברים הללו יתרחשו בצורה כה מוחשית ובקצב כה מהיר?!

הדברים לא נאמרים כדי ללעוג או לסנוט, אלא כדי לתקן, כפי שאומר הרמב"ם שאם באה צרה יש לפשפש במעשינו. הדברים במקרה דנן כל כך ברורים וידועים, עד שאפילו לא צריך לחפור עמוק. כולם רואים את הסיבה והתוצאה. היהדות החרדית לא יכולה לומר יותר אין לנו עסק בביטחון, כפי שבזמנו כתב ליצמן, שכן הפקרת הביטחון משמעותה הפקרת השכונות החרדיות במרכז הארץ. היום הם ברחו לבני ברק ולירושלים, ומה יקרה מחר אם ימסרו הילי"ת את יהודה ושומרון, לאן

יברחו אז הבני ברקים?

כל יהודי באשר הוא חייב להלחם ולעשות הכל כדי לעצור את טירוף הנסיגות. לא להיות שותף בשום ממשלה שלא תצהיר מראש שלא תמסור שטחים, כי אחרת תהליך הנסיגות והמציאות העגומה תתפשט לכל הארץ ולכל מרכזי האוכלוסייה.

לא לבחור במי שסייע לערבים!

כשערי ישראל מופגזות, ואנו נמצאים ערב בחירות, צריך לזכור היטב את המפלגות ש"בזכותם" יש למחבלים את הנשק לירות עלינו. היום כולם הפכו לימניים, אבל אנחנו חייבים לזכור שהטילים שעפים עלינו אינם גזירה משמיים; מישהו מאתנו עזר להם שיקבלו אותם. מי שהרים את ידו בעד ביצוע ההתנתקות, הוא אשר הביא זאת עלינו, ועליו לשלם את המחיר. וכאלו ישנם דתיים וחרדים, ימנים וגם שמאלניים. על פי הוראת הרבי יש לפרסם מי הם אותם אנשים, ואנחנו נעשה את זה בקול גדול ובפרסום. וכפי שהרבי אומר בשיחת ג' תמוז תשמ"ב:

לפרסם ברבים שכולם ידעו שפלוני בן הדברים לא נאמרים כדי ללעוג או לסנוט, אלא כדי לתקן, כפי שאומר הרמב"ם שאם באה צרה יש לפשפש במעשינו. הדברים במקרה דנן כל כך ברורים וידועים, עד שאפילו לא צריך לחפור עמוק. כולם רואים את הסיבה והתוצאה. היהדות החרדית לא יכולה לומר יותר אין לנו עסק בביטחון, כפי שבזמנו כתב ליצמן, שכן הפקרת הביטחון משמעותה הפקרת השכונות החרדיות במרכז הארץ.

פלוני עיכב את סיום מבצע 'שלום הגליל' בעתו ובזמנו, למרות דעתם המוחלטת של אנשי הצבא שחייבים להשלים ולסיים מבצע זה בשלמותו, וכאשר כולם ידעו שהוא עיכב זאת, אזי לא יבחרו בו ולא בתלמידיו ובמפלגתו בבחירות לכנסת הבאה! ולא יתנו לו לדבר בשמם של יהודי ארץ ישראל. הוא וחבריו יכולים לדבר בשם הערבים שלהם הביאו תועלת על-ידי עיכוב סיום המבצע, אבל לא בשם יהודים! – כנראה שזהו הדבר היחיד שיפעל עליהם!

אין זה סוד שהעומד בראשה של 'יהדות התורה והשבת' היה גורם בהבאת תוכנית ההתנתקות לעולם, ואחריו זבולון אורלב מ'הבית היהודי', בנימין נתניהו, שגם תמך וגם רצה לצאת צדיק ולפרוש. כל הדברים הללו חתומים וכתובים בספר דברי הימים של עם ישראל, ועל כולנו לזכור יש להעניש אותם ולא לבחור בהם ולא בדומיהם.

לא להאמין באף אחד

מסקנה אחת בכל זאת יש ללמוד: כל אלו שהתהדרו בנוצות ביטחון ונכנסו לפוליטיקה, סופו של דבר שהביאו את החורבן הגדול ביותר על יושבי ארץ ישראל. כל אותם אלו שמנסים לחפש לעצמם 'מביני ביטחון' נוספים, מגלים שאין על מי לסמוך. תורת הביטחון היחידה היא אך ורק על פי תורה. היחיד שעליו אפשר לסמוך, זה מי שדבר אחד מדבריו לא שב ריקם, נביא ה' בקרבנו הרבי מלך המשיח שבקרוב ממש יבוא ויגאלנו בתשועת עולמים.

אל"מ במיל מוטי יוגב שהיה מפקד אוגדת עזה בראיון מיוחד ל'בית משיח':

"ישראל חייבת לשלוט בעזה כדי להביא לביטחון אמיתי"

אל"מ במיל מוטי יוגב שמכיר את עזה כאת כף ידו כמי שעשה שעות רבות בגזרה, קובע כי רק שליטה ישראלית בעזה גם לאחר המלחמה, תשמר את ההישגים שיושגו מול החמאס. ללא שליטה רצופה בשטח, חבל על המבצע והמאמצים, הוא קובע, שכן החמאס יגיע ליכולות גבוהות הרבה יותר

אל"מ מוטי יוגב, כמי שהיה מפקד אוגדת עזה, ישראל נכנסה עם כוחותיה הקרקעיים, איך אתה רואה את פני הדברים?

ראשית נאחל הצלחה לחיילי צה"ל ולמבצע כולו. הכניסה הקרקעית לרצועת עזה הייתה מתחייבת כדי להגן על יישובי הדרום וכדי להמשיך ולעמוד במשימה לתת ביטחון לתושבי הדרום, ולשם כך יש להשמיד את ראשי ארגוני המחבלים ובראשם החמאס. חובה להיכנס קרקעית לפחות לשטחים מהם ניתן למנוע יכולת השיגור, ושתהיה לצה"ל אחיזה מודיעינית ומבצעית.

צריך להגדיר את המטרה: ביטחון ליישובי הדרום. כדי למנוע ירי טילים לזמן ארוך, צריך להביא להשמדת מירב מנגנוני המחבלים. כל מי שחורט על דגלו השמדת ישראל – צריך להיות מושמד. נקודה. צריך למקד את המאמץ לנתק את הרצועה מסיני שהיא מקור ההזנה של הנשק והטילים.

האם לדעתך ישראל צריכה להישאר בעזה גם לאחר סיום מבצע?

אם רוצים לשמר את ההישגים, וכדי שהמצב שהיה עד כה לא יחזור על עצמו – ובמובנים מסוימים בצורה הרבה יותר קשה ממה שהכרנו – חייבים לשמור את השליטה הביטחונית שלנו. להערכתי החמאס היה קרוב להביא לשטחו טילי זילזאל ואמצעים מסוכנים אחרים. ברור אפוא שישראל חייבת לכבוש את כל הרצועה הדרומית ולשלוט עליה באופן תמידי, ובד בבד לרסק לחלוטין את שלטון החמאס. לדאוג הלכה למעשה, שלא יהיה שלטון אחר במקום החמאס אלא שלטון מקומי בלבד, כפי שישראל עשתה בחומת מגן שלקחה את כל השליטה הביטחונית.

מדוע לא להשיב את השלטון לאבו מאזן?

מבחינתי זה אותו דבר כמו שלטון חמאס. צריך לרסק את הרשות הפלשתינית בדיוק כפי שצריך לרסק את החמאס. רק כאשר ישראל תשמיד את מירב ארגוני הטרור ותחסל את היכולת של החמאס, ובד בבד לשלוט על כל רוחב הרצועה הדרומית, השטח יירגע.

האם נראה לך שישראל הגדירה כיאות את המטרות?

אני מאד מקווה שכן. אני אומר בצורה הכי ברורה שאם אמנם ירסקו את החמאס ויצאו משם בתום המשימה, הכל יחזור ויגדל מחדש, כמו שהיה עם חיזבאללה שמחזיק היום בטילים שיכולים להגיע

עד דימונה. חייבים לקחת את האחריות הביטחונית בידינו בלבד ולא למסור זאת לשום גורם זר; לא למצרים ולא לאף אחד אחר. בידינו לקחת אחריות ביטחונית כמו גם לדאוג לסיוע הומניטארי ברצועת עזה כפי שהיה לאחר מבצע חומת מגן שהחזרנו את האחריות הביטחונית לשטחי A ביהודה ושומרון, וכך השגנו שליטה ויכולת מודיעינית ויכולת מבצעית לצה"ל.

האמנת שנגיע למצב בו יהיה ירי טילים על כל הדרום?

זה היה ברור, והתרענו על כך ערב ההתנתקות שזה מה שיקרה. הפשע שנעשה בהתנתקות הביא באופן ברור לתוצאה שכולם חווים כרגע. אני אומר שעוד יצאנו בניסים מכך שהחמאס לא הצליח להשיג כלי נשק משופרים יותר נגד מטוסים ונגד טנקים. אני חושב שזו שעת חשבון נפש נוקב לכל מי שהיה שותף בתהליך ההתנתקות, להבין שמה שהיה לא יכול לחזור על עצמו עוד. על כולנו להבין שגירוש יהודים מאדמתם ומסירתם לידי אויב לא משרת את האינטרס של ארץ ישראל.

האם יש טעם לחשוב על בנייה מחדש של יישובי גוש קטיף?

בוודאי שצריך לשאוף לכך, ולדעת שזאת המטרה הסופית שלנו – לשוב ולהתיישב בכל חלקי ארצנו. אבל כרגע, למרות שהצבא נכנס בחזרה לכל המקומות משם גורשנו, זה עדיין לא בר ביצוע. אני מאד מקווה שעוד נגיע לזה, כי יישובים יהודיים זה הערובה לביטחון אמיתי לעם ישראל.

אין ספק שההתנתקות היא הרעה החולה שהביאה אותנו לכל זה, וצריך לומר ברורות: כל מקום בארץ ישראל שהיה בשליטתנו ועזבנו אותו, הפך לחממת טרור. כך היה בהסכמי אוסלו ביהודה ושומרון וכך היה בבריחה בהתנתקות. את החשבון הזה עוד יעשו בעתיד. כעת, עת הלחימה, צריך לחזק את מערכת הביטחון ולקוות שימשיכו בהרבה יותר נחישות להכרעת החמאס.

האם לדעתך המדינאים והפוליטיקאים הסיקו את המסקנות לגבי העתיד?

בשביל שילמדו צריך גם יושר יותר מכפי הנמצא, וגם עוז רוח ומקורות רוח יותר מכפי המצוי. כפי הנראה, לצערי, אין את זה מספיק למנהיגים שלנו. אני מקווה שיסיימו את הלחימה רק לאחר שתהיה הכרעה ברורה, ולא ניתן לכוחות עוינים לשלוט שם. לדעתי זאת ישנם שותפים רבים בקהילייה הצבאית והבטחונית, מה שאני יותר מסופק לגבי הדרג המדיני.

כרטיס ביקור

מוטי יוגב נולד בשנת תשט"ו (1956), וגדל בנווה שאנן שבחיפה. למד בבית ספר היסודי רמב"ם ובישיבת בני עקיבא בכפר הרוא"ה. שירת בתפקידי מ"פ, מג"ד ומח"ט בצנחנים וביחידות מיוחדות. למד בישיבת "מרכז הרב", וסיים תואר שני באוניברסיטת חיפה במדעי המדינה.

שימש בתפקיד מזכ"ל תנועת הנוער "בני עקיבא". שימש כמ"מ מנכ"ל ויו"ר דירקטוריון של החברה לשיקום הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים. פעל רבות במאבק נגד ההתנתקות, ונפצע מאלימות שוטרים באירוע עמונה עד שנזקק לניתוחים ולטיפולים ממושכים. כיום הוא מתנדב בנושאי רווחה וחינוך.

נשוי לרחל, אב לתשעה, מתגורר ביישוב דולב שבמערב בנימין.

ניסים בדרום

כתב 'בית משיח' יצא בתחילת השבוע הנוכחי למסע ארוך בערי הדרום המופגזות, שם עמד מקרוב על עבודתם ופעילותם המסורה של שלוחי הרבי מה"מ בקרב התושבים, החיילים כמו גם במקלטים ובקרב ילדים ובני נוער שאינם חיים חיי שיגרה. השלוחים גם מגיעים לאתרי נפילות הטילים, ומפיחים רוח של עידוד וביטחון לאור דברי הרבי בארועים דומים בעבר כי 'הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל' וכי ארץ ישראל היא מקום שעיני ה' בה...

מאת: נתן אברהם
תמונות: מאיר אלפסי

שדרות

הניסים התמידיים בזכות מפתח העיר שניתן לרבי

התחנה הראשונה שלנו היא **שדרות**, העיר שספגה וסופגת ללא הרף במשך שמונה שנים. "ניתן לשמוע בברור את הדי הנפץ והפיצוצים החזקים" אומר לנו השליח הרב **משה פיזם** בערגה מסוימת, "אלא שהפעם הפיצוצים מגיעים מרצועת עזה ולא מאצלנו.

איך התחושה?

"נפלאה".

הרב פיזם עוצר לרגע, עובדה נדירה למדי בסדר יומו השוטף בימים אלה, עוצם את עיניו בעייפות. הוא פוקחן שוב. "סוף כל סוף, לאחר שמונה שנים בהן חיינו כמו ברווזים במטווח, עושים משהו באמת בכדי לעצור את זה. תקוותי הגדולה כמו תקוות כולנו פה, שישלימו את המשימה וימגרו את ארגוני המחבלים. כולנו מתפללים ל'דידן נצח' מהיר".

רגעים אלה בהם נכתבות השורות, נמצא צה"ל במערכה קרקעית רחבת היקף ברצועת עזה לאחר שמונה ימים של התקפות אוויריות. בימים אלה והקודמים להם, המטירו המחבלים טילים על ערי ישראל שבדרום הארץ.

אם בשמונה השנים האחרונות נחתו הטילים רק על העיר שדרות וישובי מערב הנגב, הרי שבימים אלה החלו לשגר טילים גם על מקומות מרוחקים יותר כמו באר שבע, אשקלון, אשדוד, ואפילו יבנה המרוחקת עשרים קילומטר בלבד מתל-אביב רבתי. קצין בכיר הודה השבוע בראיון שהעניק, כי הערכות המקדימות היו שיפגעו מאות אזרחים, תחזיות שרק בדרך נס של ממש לא התממשו. אמנם היו פגיעות ישירות רבות בבתים ובמבני ציבור בערים השונות, אולם בכל מקום אירעו ניסים גלויים שמנעו פגיעות חמורות בנפש.

כמו בכל מקום ובכל זמן, גם במערכה הזו הגבירו שלוחי הרבי מלך המשיח הנמצאים בערים המותקפות את פעילותם הרוחנית ופעלו על-פי הוראותיו של הרבי במקרים מעין אלו שאירעו בשנים עברו.

השלוחים העניקו סיוע רחב לתושבי עירם המבוהלים והמפוחדים בשני מישורים: הן הגשמי – בארוחות חמות ומיני מתיקה וקריאה לילדים, והן במישור הרוחני בהנחת תפילין והתחזקות בשמירת תורה ומצוות כסגולה לשמירה והצלה. אלה גם אלה עטופים בפעילות שנעשית כדי להרים את המוראל, לעודד ולחזק.

כוחות הצבא גדולים שמרוכזים על גבול רצועת עזה, וכוחות גדולים של חיילי פיקוד העורף שנמצאים במרכזי הערים, לא קופחו אף הם, ורבים מהם זכו לביקורם של פעילי חב"ד, להנחת תפילין, לקבלת ספרי חת"ת לרכבים הצבאיים שלהם ולטנקים שעימם נכנסו להלחם. כמו כן, רבים מהם זכו לכתוב אות בספר תורה, פעולות שכדברי הרבי מעוררות פחד ואימה אצל האויבים, ומסוגלות לשמירה רוחנית.

כתב 'בית משיח' הסתובב בתחילת השבוע בערי הדרום השונות ועקב מקרוב אחר פעילותם של חמישה מהשלוחים בערים המרכזיות בדרום, שמע על התחושות, ראה את הניסים, כמו גם את הפעילות המאסיבית אותה הם מפעילים בין נפילה לנפילה, בין פצמ"ר לגראד.

אבל בנתיים אתם 'חוטפים'.

"כל עוד עושים באמת את העבודה ברצינות, תושבי העיר מוכנים לספוג".

במשך שמונת הימים האחרונים מאז החל המבצע, כמו בכל שמונה השנים האחרונות, השלוחים בעיר הרב משה פיזם ואחיו הרב חננאל, יחד עם עשרות הפעילים הנוספים שהצטרפו אליהם, לא שקטו על שמריהם. "אנחנו פועלים בשני מישורים מרכזיים: האחד הוא הגשמי – ישנם קשישים רבים שספונים בבתיהם או במקלטים וחוששים לצאת למכולת, ואנחנו מספקים להם מצרכי מזון בסיסיים. בשבוע שעבר קיימנו מבצע חלוקה של מאות ארגזי מזון. זה היה מחזה שלקוח כמו מסרט; המתנדבים מתרוצצים בין הבתים עם הארגזים כשמדי כמה דקות נשמעת צפירת 'צבע אדום' והם תופסים מחסה עד לגל הבא".

פעילות ענפה מאוד נעשית גם במישור הרוחני. "הרבה מאוד הנחות תפילין נעשו לתושבי המקום ולמאות החיילים שנמצאים פה ממש בכל פינה ובכול מקום. אני לא זוכר מבצע חנוכה שהיה 'מוסיף והולך' כפי שהיה השנה. הגענו כמעט לכל אדם בעיר. בשבת האחרונה היו כל בתי הכנסת סגורים, העיר הייתה שוממה לחלוטין, ברחובות לא הייתה נפש חיה. רק מקום אחד שקק חיים – בית חב"ד. הגיעו אלינו חיילים רבים מ'פיקוד העורף' כמו גם תושבי העיר שנשארו בכל זאת וביקשו להתפלל במניין. הם ידעו שבחב"ד לא סוגרים ולא הולכים. היה מניין בהרחבה כשבסיומו התקיימה התוועדות גדולה. בשלב מסוים יצאנו כולנו בריקוד".

הערכה גדולה לפעילות החב"דית מגיעה לא רק מצד תושבי העיר, אלא גם מפרנסיה ומראשיה. קשר חם ומיוחד יש לראש העירייה הנבחר מר דוד בוסקילה עם הרב פיזם, מה שמסייע רבות לפעילות. מאחורי הקשר הזה, ישנו סיפור מיוחד שנחשף פה לראשונה:

"ראש העירייה הנוכחי הוא ידיד גדול של הפעילות החב"דית בשדרות. בעבר כיהן כראש העירייה במשך שתי קדנציות, וכעת, לאחר עשר שנים חזר למשרתו. כשכיהן כראש העירייה בשנת תש"נ, הגיע לביקור בניו-יורק והגיע ל'בית חיינו' כשבידו מפתח העיר וביקש למסרו באופן אישי לרבי. המזכיר הרב גרונר הסביר לו כי ייאלץ להמתין עד יום ראשון הבא. הוא הסביר לו כי יום שני זה היום בו הרבי חוזר מה'אוהל' וכי סדר יומו צפוף ביותר – אבל הוא

טנקים מול טנקים

ניידות חב"ד להפצת יהדות פועלים במתכונת נרחבת עם כוחות צה"ל בפאתי עזה. מיד בסיום שיירת הטנקים בימי החנוכה, ירדו מספר טנקים לאזורי הלחימה, והחלו פועלים עם אלפי החיילים באזורים השונים של כינוס הכוחות. בנוסף לצוות הקבוע הצטרפו מנכ"ל הניידות הרב דוד נחשון, והשליח מקייב הרב משה ראובן אסמן. במשך כל שעות היום הניחו לחיילים תפילין, חילקו ספרי תהלים ורשמו אותם לספר התורה.

הפעילות העניפה של ניידות חב"ד קיבלה סיקור נרחב בכתבת רדיו אוהדת ששודרה בגלי צה"ל. לדברי כתב הערוץ, הנשק הסודי של צה"ל במערכה בדרום הוא אינו רובוט מתוחכם או טיל חדיש, אלא טנק מבצעי של חסידי חב"ד, שעוברים בין הבסיסים ומרימים את המורל של החיילים המתכוננים לכניסה לרצועה. צוות גלי צה"ל התלווה לחבורה, שהביאה עמה לבסיסים ספר תורה בשלבי כתיבה ומוזיקה חסידית כתחליף להתרעת ה"צבע אדום".

את יום שישי האחרון עשה צוות הטנקיסטים בשדרות, כאשר אליהם מתלווה השליח ממוסקבה הרב יצחק קוגן. התרגשות מיוחדת נרשמה בקרב החיילים כאשר מטנק המצוות הוצא החוצה ספר התורה והחיילים כולם רקדו עימו בהתלהבות רבה.

במהלך השבת שבתו בבית חב"ד שדרות, רבה של קייב הרב משה ראובן אסמן והרב דוד נחשון יו"ר ניידות חב"ד בארה"ק. השניים התוועדו ביחד עם הרב משה זאב פיזם מנהל בית חב"ד שדרות בבית חב"ד, בשעה שרוב בתי הכנסת בשדרות היו סגורים. הרבנים עודדו וחיזקו את תושבי שדרות והפיחו בהם רוח של תקווה, כאשר במהלך השבת נחתו מספר טילים בעיר.

התעקש. הוא ענה לרב גרונר כי שובו לארץ הקודש מתוכנן לאמצע השבוע, וכי לא יוכל להמתין עד יום ראשון; ומאידך – הוא לא יוכל לשאת את זה שתושבי עירו ידעו שהוא היה בניו-יורק ולא ביקר אצל הרבי מליובאוויטש.

הרב גרונר התרצה והציע לו להמתין בכניסה לחדרו של הרבי ולפגוש את הרבי כשיחזור מהתפילה. כך אכן היה. הרבי בירכו ואמר לו שלא יתערב יותר מדי בענייני העיר, רק שישמור איתן על שלושת השלמויות: שלימות התורה, שלימות הארץ ושלימות העם, ואז לקח מידו את מפתח העיר.

"פה אירע דבר מעניין. הרבי נכנס לחדרו, ולאחר רגעים ספורים יצא שוב ואמר לו כשנהרה נסוכה על פניו: 'בן ארץ ישראל שיוצא לחוץ לארץ, חכמתו נעשית בכפליים'.

"בהתוועדות י"ט כסלו שהתקיימה השנה בבית חב"ד, סיפר ראש העירייה על אותו מפגש, ותיאר זאת כפגישה הכי מעניינת שהייתה לו במהלך חייו. מחד, סיפר, הפגישה היית נעימה, ומאידך מפחידה ומבהילה, והוא המתין שהיא תסתיים, כי לא יכול היה להביט עוד בפניו של הרבי.

הרב חננאל פיזם: בשעה אחת עשרה בבוקר אני מקבל טלפון בהול מהאחיין שלי הת' אושר, שסיפר לי בהתרגשות גדולה כי קאסם נפל על ביתנו ויש הרס רב. הטיל פגע פגיעה הרסנית בחדר השינה שלנו, וסדק את כל קירות הבית. הבית כולו כוסה בחורים כאילו עברו עם מכונת ירייה וחיררו אותו. זה פגע בכל פינה.

בכל פעם שאנחנו נפגשים במקומות נפילת טילים, הוא אומר לי שהוא בטוח ששדרות מוגנת בזכות ברכת הרבי, שכן מפתח העיר נמצא אצלו, והוא אחראי על העיר".

כשאני שואל את הרב פיזם על מה שעמד מאחורי התמונה שהתפרסמה בעולם כולו, כשהוא עומד ומחבק את בנו המרר בבכי, הוא מספר: "באותו יום היה לנו נס גדול מאוד. במרחק קרוב לביתנו נפלו טילים והבום היה כה עוצמתי, עד שכמעט פרחה נשמתנו. לקח לנו כמה שניות להבין שהטיל לא פגע בנו ישירות. לאחר מכן יצאנו לעבר מקום הנפילה שהיה כמה בתים מאתנו, והבנו את עוצמת הנס. הטיל פגע בבית פגיעה ישירה וריסק את הבית שצריך כעת הריסה ובנייה מחדש. זהו ביתה של אישה מבוגרת שבלילה קודם לכן עזבה אותו ונסעה להתגורר אצל בנה בתל-אביב.

"זה היה נס גדול. הטיל לא נפל לא מימין ולא משמאל, אלא בדיוק באותו בית שהיה ריק מיושביו. למחרת היה בעיר נס לא פחות גדול – טיל נוסף פגע פגיעה ישירה בבית וריסק אותו לחלוטין. האדם היחיד שהיה שם, נכנס רגעים ספורים קודם לכן לממ"ד, וזה המקום היחיד שלא נחרב עד היסוד".

אתם מלומדים אפוא בניסים...

פעם הייתי בהרצאה שהתקיימה בעיר מפי רב ליטאי שזעק שחייבים לעשות

תשובה מפני שהניסים הגדולים מנקים את כמות הזכויות של התושבים, ועוד מעט הם יגמרו... כשעליתי לדבר אחריו, הסברתי לקהל את ההבדל בין טבע לנס, שגם הטבע הוא נס אלא שנהפך לטבע, וכאן בשדרות פשוט רואים בחוש איך הניסים הפכו להיות טבע ממש"...

אשקלון

"לאורך כל הנפילות ראינו ניסים גלויים"

ידיו של השליח ב**אשקלון** הרב **מנחם מענדל ליברמן** ושאר פעילי חב"ד בעיר היו עמוסות עבודה בשבוע האחרון יותר מתמיד. הם מצאו עצמם מגויסים לעודד ולסייע; דומה שלא היה שידור או ראיון טלוויזיוני מהעיר שהפכה להיות בשמונת הימים האחרונים מופגזת באינטנסיביות, שלא נראו בה הפעילים החב"דיים ברקע עסוקים בעבודתם הקדושה. "התחושה היא קשה, אווירה של מלחמה" אומר לנו הרב ליברמן, "אך אנחנו מרגישים יותר מתמיד את 'אשרינו מה טוב חלקינו' שאנו חסידי הרבי. במקומות בהם ארגונים אחרים מתקפלים ובורחים, אנחנו פועלים".

הרב מנחם מענדל ליברמן:

בעיר אשקלון נחתו מאות טילים והיה עד כה הרוג אחד, ומיהו אותו הרוג? ערבי! כמה ערבים נמצאים בעיר? מספרם זעום. הקב"ה כיוון אפוא שגם כשהטיל פוגע, הוא פוגע בערבי. לאורך כל הנפילות ראינו ניסים גלויים. בימים הראשונים של המלחמה נפל טיל בסמוך לבית ספר חב"ד בחניון שבין שתי בנינים גבוהים בני שמונה קומות

הרב ליברמן מחלק אף הוא את הפעילות החב"דית הענפה בעיר לשני מישורים ומוטיבים מרכזיים. "רבים מתושבי העיר יושבים במקלטים, ואותם אנחנו מסווגים לשני סוגים: יש את המשפחות שיושבות שם על עולליהם וטפם ומפחדות לזוז משם בכל שעות היום והלילה; אנחנו מגיעים לאותם מקלטים בכדי לשמח ולעודד, לטעת תקווה במקום שיש ייאוש, שמחה במקום פחד. אנחנו באים כשבאמתחתנו ממתקים ומתנות לילדים ואומרים אתם פסוקים, מחלקים להם ספרי תהילים, ועוד. ישנם מקלטים שמאורגנת בהם פעילות יומית סדורה ורציפה.

"ישנה פעילות ענפה לא פחות גם עם האנשים שלא סגרו את עצמם במקלט ונכנסים לשם רק בעת האזעקות. ראוי לציין שיש לנו בעיר ישיבה יוצאת מהכלל שמתנהלת בתוך מקלט. יהודים נקראים להיכנס למקלט ורואים את התלמידים מתפלפלים ולומדים, יש לזה השפעה גדולה. רבים מצטרפים אליהם.

בנוסף לפעילות הנרחבת במקלטים, ישנה פעילות לא פחות גדולה בחוצות העיר

עם החיילים והתושבים בשעות בהן לא נופלים טילים. "באשקלון, כמו בכל עיר, ישנן קבוצות גדולות של חיילים מפיקוד העורף שנכונים להיות זמינים לכל אירוע ח"ו. בזכות הניסים הגלויים שאנו חוזים בעינינו, הם מסתובבים בחוסר מעש. אנחנו פוגשים גם את תושבי העיר וגם צוותי הטלוויזיה הרבים שמסתובבים כאן, ומניחים עימם תפילין ואף מפקידים בידם חוברות תהילים בפורמט כיס. אנשים זקוקים לחיזוק הרוחני הזה, ואנחנו מתקבלים בצורה טובה אצל כולם".

הניסים הגלויים של המלחמה ניכרים בצורה לא פחותה גם באשקלון. הרב ליברמן מסביר שאלו ניסים כה גלויים, שלא ניתן להתכחש להם. "ישנם את הניסים שאנחנו נוחלים בהכאת האויב. רק בימים האחרונים פורסם שאחד מראשי המחבלים נהרג בהפצצה אווירית של חיל האוויר הישראלי, אף שכלל לא רצו לפגוע בו. הודיעו לו לפני זה כי עליו לפנות את ביתו, אך הקב"ה הכביד את ליבו ובניגוד לכל כללי ההיגיון הוא נותר שם עם משפחתו, וכולם נהרגו. בעיר אשקלון נחתו עשרות טילים והיה עד כה הרוג אחד, ומיהו אותו הרוג? ערבי! כמה ערבים נמצאים בעיר? מספרם זעום. הקב"ה כיוון אפוא שגם כשהטיל פוגע, הוא פוגע בערבי.

"לאורך כל הנפילות ראינו ניסים גלויים. בימים הראשונים של המלחמה נפל טיל בסמוך לבית ספר חב"ד בחניון שבין שתי בנינים גבוהים בני שמונה קומות בהם מתגוררות משפחות רבות. חוץ מנזק קל לכביש, איש לא נפגע! נקל לשער מה היא קורה אם אותו טיל היה סוטה ממסלולו מטרים בודדים בלבד...

"בערב שבת ביקרתי בבית שספג פגיעה ישירה. הטיל נכנס מחלון הסלון אל תוך הבית וזרע תוהו ובהו, כשכל קירות הבית מחוררים עד אימה. למרבה הנס, דיירי הבית יצאו ממנו שתי דקות קודם לכן. או אדם שסייע לאישה מבוגרת לעבור את הכביש ושנייה אחר-כך נפל טיל במקום בו עמד קודם לכן"...

בצעירי חב"ד באשקלון לא נחים על זרי הדפנה ולא מסתפקים בקיים, על-אף שגם היא גדולה ומקיפה. כבר בימים הקרובים יחלו פעילי בית חב"ד בשיתוף פעולה עם ארגון 'כולל חב"ד' לספק מזון לקשישי העיר ולאנשים שלא יכולים לצאת מהמקלטים מפחד הטילים. "הנושא תואם עם העירייה שאנחנו נקבל את האחריות על-כך, ובכך נוסיף נדבך נוסף בעזרה החב"דית שאנחנו

הרב ישראל הרשקוביץ:
רעייתי כתבה לרבי מה"מ ביום חמישי האחרון, בעקבות האימה שהשתררה עם שמיעת האזעקות והנפילות בעיר ומחוצה לה. תשובת הרבי הייתה בכרך כ"ד עמוד של"ב: "במענה למברקם - ילמדו בהתמדה ובשקידה וכל התלמידים, ובודאי ובודאי לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויבשרו טוב .. אין דעתי נוחה כלל וכלל מהבהלות והגזמות וה' ישמור כהנ"ל בתוככי כאחב"י שליט"א בכ"מ שהם, ובפרט מקום אשר עיני ה"א בה תמיד.

מעניקים לתושבי העיר. בערב שבת שלחנו לכול תושבי העיר מכתב כללי בו מובאים דבריו של הרבי על עניינים שצריכים להתחזק בהם כסגולה לשמירה והגנה וקידום פני הרעה, כמו גם הכתובות של כל בתי חב"ד בעיר העומדים לרשותם".

אופקים
מכתב מופלא מהרבי

את האווירה בעיר **אופקים** שנכנסה אף היא לטווח טילי המחבלים, כשכמה מטחים אף נפלו בה ובסביבותיה, מתאר השליח הרב **ישראל הרשקוביץ**, רב קהילת חב"ד, כ"אווירה של לחץ ומתח". "האזעקות החוזרות ונשנות מדי יום גוררות פחד גדול אצל התושבים, בעיקר אצל הילדים. גם טילים שעפים מעל העיר לעבר באר שבע והסביבה, גורמים לצופרי האזעקה להשמיע את קולם, וזה מרעיד לב. ברחובות מסתובבים הרבה פחות אנשים מאשר בימים רגילים. ניתן לומר שמי שאין לו מה לעשות ברחובות, לא נמצא שם. רבים עזבו את העיר, והעידוד הגדול אצל ילדינו הוא שהם יודעים שהודפס בו ספר התניא".

מסתבר שהניסים הגדולים שאירעו בערים הסמוכות, לא פסחו גם על אופקים. "נס גדול הוא שמרבית הטילים ששוגרו לכיוון העיר, נפלו בשטחים פתוחים מחוץ לעיר, אך גם אלו הבודדים שנפלו, הסבו רק נזק ברכוש. היה פה נס גדול כשאחד הטילים פגע פגיעה ישירה באחד מבתי הקרקע שהיה מוקף חומה. על-אף שהטיל פגע בתוך שטח הבית, ההדף נבלם בזכות החומה שהתמלאה בחורים כמסננת. כל המומחים שהגיעו למקום, עמדו על הנס הגדול שחוו בני הבית, מפני שאם החומה לא הייתה בולמת את הפגיעה, הבית היה נפגע בצורה הרבה יותר קשה, והבית היה הומה אדם באותה שעה..."

אופקים שלא רגילה לאזעקות 'צבע אדום' ולנפילות של טילים כפי שרגילים לכך אנשי שדרות ועוטף עזה, עדיין לא כולם הפנימו את הסכנה ורצים אל המקלטים, אולם גם אלה שירצו בכך, לא בכל מקום יש מקלט נגיש שבשניות ספורות מרגע הישמע האזעקה ניתן להגיע שם.

בעיר מורגשת היטב הפעילות החב"דית הגדולה בהכוונתו של מנהל המוסדות והשליח הרב הרשקוביץ. "באופן טבעי, בעקבות המצב הקשה הזה, אין אצלנו לימודים במוסדות, בבתי הספר ובששת הגנים. פיקוד העורף לא מאשר זאת ואנחנו החלטנו שלמרות זאת, מוכרחים לעשות דבר מה.

"ישנן שכונות בהן מתגוררים במרוכז כמה מתלמידי המוסדות, והמורות או הגננות הולכים למקלטים שנמצאים במרכז השכונה ומלמדים את הילדים כדי שלא יוותרו ימים ארוכים ללא מסגרת לימודית. הילדים מקבלים חוברות לימוד שונות. גם ילדים שלא רשומים במוסדות שלנו, זוכים לפעילות דומה. הורי הילדים אף הם זוכים לתשומת לב מיוחדת; רבים מהם נמצאים במקלט ימים ארוכים מפחד היציאה, ומשום כך הם אינם מבשלים וישנה בעיה חמורה של מזון. בין אותם אנשים יש גם עולים חדשים רבים ואוכלוסייה גדולה של מבוגרים.

"בבית התבשיל אנו מכינים כל יום מאות מנות נוספות על הקיימות, הרבה מעבר ליכולת הלוגיסטית והתקציבית שלנו, והבאנו אותם למקלטים ולמקומות

הרב אסמן והרב נחשון בפעילות עם חיילי צה"ל

שנזקקים לזה. חילקנו במקלטים גם כמויות גדולות של עוגות ומיני מתיקה, בעיקר לילדים כמו גם להוריהם. בכמה מקלטים נוכחנו לראות שהקור שם מקפיא עצמות שכן אין מישהו שיוכל לקחת על עצמו יוזמה ולרכוש אמצעי חימום. עשינו זאת בעצמנו בעזרתם של אנשי עסקים בעיר. ברגעים אלה אנו נמצאים במבצע גיוס כל אנ"ש בעיר, כדי שלכל אחד יהיה תפקיד בעשייה.

"כמו בכל עיר, גם פה נמצאים חיילים רבים במטה מיוחד של פיקוד העורף שנפתח פה. בימים האחרונים פתחנו דוכני תפילין, ורבים מהם נענו בשמחה לבקשתנו. בכל מקום אנחנו מחלקים תמונות של הרבי, ספרי תהילים ומדברים דברי עידוד וחיזוק ברוח דבריו של הרבי בשנת תנש"א בימי מלחמת המפרץ הראשונה. מה שינצח את הפחד זה רק אמונה ושמחה".

כשאנחנו נכנסים עם הרב הרשקוביץ לכמה מן המקלטים, אנחנו יכולים לראות זאת במוחש, כשלאחר דקות אחדות כולם נסחפים לריקודי שמחה...

הרבנית הרשקוביץ, כתבה לרבי מה"מ ביום חמישי האחרון, בעקבות האימה שהשתררה עם שמיעת האזעקות והנפילות בעיר ומחוצה לה. תשובת הרבי הייתה בכרך כ"ד עמוד שלב: "**במענה למברקם – ילמדו בהתמדה ובשקידה וכל התלמידים, ובודאי ובודאי לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויבשרו טוב.**

אין עתה הזמן כלל לנסוע מאה"ק ת"ו, ונתראה בעז"ה בשובע שמחות בחודש השמחה – חודש תשרי הבע"ל.

אין דעתי נוחה כלל וכלל מהבהלות והגזמות וה' ישמור כהנ"ל בתוככי כאחב"י שליט"א בכ"מ שהם, ובפרט מקום אשר עיני ה"א בה תמיד.

פשיטא שאין לפחד ולא יפחידו וגם לא את עצמם, ויקוים ונתתי שלום בארץ וגו'. ומה מחו"ל שכתוב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל אין מה לפחד, כל שכן בארץ ישראל שכתוב ה' אלוקיך בה תמיד מראשית השנה ועד אחרית שנה, ודאי אין מה לפחד.

מול תשובה כה ברורה ונהירה, נקל להבין למה באופקים לא רק שלא חשבו מחשבות של עזיבה, אלא הגבירו והעצימו את הפעילות ביתר שאת.

באר שבע
נמלטו מהאזעקה והגיעו לשיעור תורה

העיר **באר שבע** נפגעה הכי פחות במלחמה האחרונה, אבל ההלם של התושבים הוא גדול, מפני שאצלם היה ברור שאליהם לא יגיעו הטילים. "הדעה הזאת הופרכה במלחמה האחרונה", מספר ל'בית חב"ד המרכזי בבאר שבע, "המציאות ערערה את הביטחון והשלווה של התושבים, זאת למרות שלא נפלו פה טילים באותה תדירות כמו באשקלון, בנתיבות ובאופקים, ובטח לא כמו בשדרות שכבר סופגת שמונה שנים בתדירות יום יומית. הפעילות מתרכזת בינתיים במקלט של בית חב"ד. זו הסיבה שאנשים רבים פוקדים את המקום יותר מאשר בשגרה, מה שחייב הערכות מוגברת מצדנו".

בית חב"ד פתוח עשרים וארבע שעות, וזאת על פי הנחיות פיקוד העורף. בלילות האחרונים הגיעו כמה תושבים מפוחדים שבבתיהם אין מקלטים או ממ"דים וביקשו

בית השלוחים נפגע

בסטטיסטיקת הניסים הגלויים של העיר שדרות נוספו בשבוע האחרון גם משפחת השלוחים במקום הרב **חננאל פיזם** ורעייתו שביתם ספג פגיעה ישירה ויצריך שיפוץ מקיף וכללי על מנת להחזירו למצבו הקודם. "אין ספק שחווינו נס גדול" מספר הרב פיזם בהתרגשות לא מוסתרת. "זה היה בנר שמיני של חנוכה, יצאנו לביקור של יממה אצל חברים בירושלים כדי לפוש מעט ולהחליף אווירה. כשהיינו שם, טלפן אלינו אחי הרב משה זאב, ואמר לי שבהוראת פיקוד העורף לא יתקיימו למחרת לימודים. החלטנו לאור זאת להישאר יום נוסף בירושלים. בערבו של יום השני כתבתי לרבי בעקבות המצב שהחריף.

"שאלתי את הרבי האם לחזור עם המשפחה לשדרות, או שאשאר בירושלים עוד יום. תשובת הרבי הייתה חדה וברורה בכרך ז'. הרבי כתב שם מכתב לזוג שביקשו ברכה לקראת עלייתם ארצה, והרבי כותב שם בין היתר שהוא מברכם ומוסיף את העניין שארץ ישראל היא ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוקיך בא, וכפי שצריך ליפות את המלבושים לפני שמגיעים למלך, כך צריך לערוך הכנות רוחניות במחשבה דיבור ומעשה לקראת הגעתם ארצה. בעבורנו זו הייתה תשובה שנגמרה החופשה וחוזרים לשדרות.

"בכל יום שלישי בבוקר רעייתי לומדת בכפר חב"ד בקורס להדרכת כלות במסגרת פעילות בית חב"ד, והחלטנו שלפני הנסיעה לשדרות נעבור בכפר חב"ד ; את ילדיי אכניס למוסדות החינוך שם, כדי שילמדו לפחות כמה שעות ביום, ובאותן שעות רעייתי תוכל להשתתף בקורס ב'בית רבקה', ולאחר מכן נחזור כולנו לשדרות. בשעה אחת עשרה בבוקר אני מקבל טלפון בהול מהאחיין שלי התי' אושר, שסיפר לי בהתרגשות גדולה כי קאסם נפל על ביתנו ויש הרס רב. הטיל פגע פגיעה הרסנית בחדר השינה שלנו, וסדק את כל קירות הבית. הבית כולו כוסה בחורים כאילו עברו עם מכונת ירייה וחיררו אותו. זה פגע בכל פינה.

ביתו של השליח בשדרות

"בכדי להמחיש לנו את עוצמת הנס, כלב ששוטט בחצר באותו רגע, נהרג במקום. היה מצמרר לחשוב אם היינו שם באותן שעות והילדים בוודאי היו משחקים בבית או בחצר כבכל יום. מובן שהמשפחה והילדים נותרו בכפר חב"ד.

"בערבו של יום כתבתי לרבי על ארועי היום, וזכיתי למענה מדהים ומרגש. הרבי כתב מכתב לזוג שהוא וזוגתו צריכים להיות מאושרים שהקב"ה העמידם בקרן אורה בכפר חב"ד, והרבי מפליא במעלת כפר חב"ד וחותם את המכתב 'ומכאן ולהבא יבשרו רק בשורות טובות'. המשפחה כמובן נותרה בכפר באותו יום ואני נסעתי מיד לשדרות כדי להמשיך את הפעילות השוטפת.

"במוצאי שבת קיימנו בבית מלווה מלכה אליה הגיעו שלוחים מהאזור להפגין את ביטחוננו בה', ולהודות על הניסים והנפלאות שהוא עושה עימנו בימים ההם ובזמן הזה. אנו חיילים, וחיילים לא נוטשים מערכה. פעם כשהצעתי לחייל בבסיס קרוב לעיר להניח תפילין, הוא שאל אם הייתי בצבא, עניתי לו שאני לא הייתי אלא נולדתי אל תוך צבא של הרבי מלך המשיח ואני עדיין נמצא בו, לא שלוש שנים ומילואים פעם בשנה, אלא בכל רגע ורגע. הוא הבין את כוונתי, הפשיל את שרוולו ואמר לי 'קדימה תעשה את מה שאתה יודע'.

"נס פה נס שם, אנחנו חיילים וזה מה שמנחה אותנו".

הרב ישר אדרעי: עדיין התושבים כאן לא מורגלים לחיות תחת פחד מתמיד כמו שכניהם בשדרות. "ישנן תחושות של פחד ובהלה" מאשר הרב אדרעי, "פחד זה דבר טבעי במצבים שכאלה, אבל אין כאן היסטריה; מי שלא צריך להסתובב ברחובות, לא מסתובב

שיסדרו בעבורם אפשרות לינה במקום. "כך הם פני הדברים גם בבתי חב"ד נוספים בעיר, כמו בבית חב"ד בשכונת 'נחל בקע', שם כל הבתים עשויים מעץ. היו אנשים שהגיעו לבית חב"ד במשך היום והלילה, ואנחנו רואים בזה ברכה גדולה.

"הפעילות החב"דית לא נפגעה, והיא ממשיכה לתפקד כרגיל בגלל היותנו במקלט, כשהאנשים הקבועים שמשתתפים בשיעורים ובתפילות מרגישים רגועים יותר. במקביל אנחנו מגבירים את הפעילות בכל המישורים".

"ביום שלישי האחרון תפסה האזעקה את בית חב"ד באמצע שני שיעורים בחסידות, האחד לנשים והשני לגברים אותו מוסר בקביעות הרב וועלוול גרין. לא רק שהשיעורים לא פסקו, אלא נוספו אליהם משתתפים חדשים שביקשו למצוא לעצמם מקום מקלט בשעת אמת, שמעו חלק מן השיעור, ונשארו עד תומו...

"בבית חב"ד מתקיימות פעילויות בבקרים לילדים עם מדריכות חב"דיות. הילדים לא לומדים זה שבוע ימים, ומוכרחים לעשות איתם פעילות. בית חב"ד עצמו שוקק פעילות יותר מאשר בימים רגילים. יש לנו ספרייה עם וידאו שמקרין מראות קודש מ'בית חיינו', ואנשים מוצאים בו מנוח ונוחם. בנוסף אנחנו פועלים גם ברחבי העיר והקמנו דוכנים להנחת תפילין".

כמו בערים האחרות גם בבאר שבע מתגלים ניסים גלויים של ממש. "בתוך העיר נפלו שני טילים. הנפילה הראשונה

השליח מחלק ספרי תהילים לתושבי אשקלון

השיעורים בבית חב"ד ממשיכים

הייתה בלילה ופגעה ישירות בגן ילדים. מלבד המיקום המצמרר, הרי שאותו גן נמצא בשכונת מגורים צפופה מאוד. אם הוא היה נופל מטר לכל צד, די היה כדי לגרום לאבידות רבות בנפש. הטיל השני נפל בבית ספר.

"לילה קודם לכן החליטו בעיריה לאחר מרתון דיונים, שלא לפתוח את בתי הספר. היו דעות לכאן ולכאן ולבסוף התקבלה הדעה המחמירה, מה שמנע אסון וודאי. מישהו אמר לי שאנשים מתפלאים שהטילים נפלו דווקא בבתי ספר ובגנים שהיו ריקים באורח נס. ההסתכלות צריכה להיות הפוכה: רק בגלל שהם היו ריקים, דווקא בהם ארעו הנפילות"...

נתיבות

'אין ספור ניסים'

התחנה האחרונה שלנו היא העיר **נתיבות**. את השליח בעיר הרב **ישר אדרעי** אנחנו פוגשים באמצע ההכנות האחרונות שהוא עורך לקראת חתונת בנו שמתקיימת הלילה. על-אף שהעיר נתיבות ספגה בעבר כבר כמה מטחי טילים, עדיין התושבים כאן לא מורגלים לחיות תחת פחד מתמיד כמו שכניהם בשדרות. "ישנן תחושות של פחד ובהלה" מאשר הרב אדרעי, "פחד זה דבר טבעי במצבים שכאלה, אבל אין כאן היסטריה; מי שלא צריך להסתובב ברחובות, לא מסתובב, אבל זה לא אותן תמונות שמגיעות משדרות שם נפילות טילים זהו דבר שבכל יום, כמה פעמים ביום.

"הפחד הגדול הוא מעצם האזעקה שמבהילה הרבה יותר מהנפילה. אתה מסתובב בחוץ ובכל רגע חי בדריכות שמא האזעקה תחל לפעול ואז אתה מוכרח

הרב זלמן גורליק: ביום שלישי האחרון תפסה האזעקה את בית חב"ד באמצע שני שיעורים בחסידות. לא רק שהשיעורים לא פסקו, אלא נוספו אליהם משתתפים חדשים שביקשו למצוא לעצמם מקום מקלט בשעת אמת, שמעו חלק מן השיעור, ונשארו עד תומו...

לאתר במהירות איפה המקום הבטוח ביותר לפנות אליו. התקווה הגדולה של כל תושבי העיר, שהמלחמה הזו תסתיים כמה שיותר מהר בניצחון גדול של ישראל. יש לנו בעיר מוסדות ובהם למעלה מארבע מאות תלמידים שכבר שבוע ויותר לא מגיעים לכיתות הלימוד בגלל הוראות פיקוד העורף; אנחנו משתדלים להגיע אליהם בדרכים שונות באמצעות מוריהם ומורותיהם, אך זה רחוק מאוד להיות משביע רצון".

בנוסף לפעילות עם תלמידי המוסדות, מתקיימת פעילות ענפה של פעילי חב"ד בעיר העוברים בין המקלטים. "אנחנו שמים דגש גדול על מבצע תפילין; ישנם בעיר חיילים רבים של פיקוד העורף ושאר אנשי בטחון והצלה, ואנחנו מניחים עימם תפילין, מעודדים ומחזקים את רוחם, כמו גם את רוח התושבים. כן אנחנו מחלקים חוברות שונות ובהם רוח עידוד. ילדי העיר היושבים במקלטים מקבלים מאתנו חוברות קריאה ובהם סיפורי חסידים. רק הבוקר הזמנו כמות גדולה של חוברות 'תורתך שעשועי' כדי שיפיגו את השעמום בקריאת חומר יהודי".

למרות ההרוג שספגה העיר בתחילת המבצע, מספר הרב אדרעי על אינספור ניסים שחווים על בשרם תושבי העיר. "במוצאי שבת הייתה פגיעה ישירה בשכונת 'נטעים' בעיר, שכונה שבנויה מעץ בעיקר. הבית כולו התרסק לחלוטין, ומתוך כל העשן וההרס נפצעה רק אישה אחת באורח קל. היה זה נס גלוי שלא היו שם אנשים באותם רגעים. דוגמה נוספת: בשבת שעברה הייתה נפילה ישירה על וילה ברחוב בו מתגורר ראש העירייה. רגעים לפני כן נכנסו יושבי הבית לממ"ד ובכך ניצלו. ביקרתי בבית שנהרס כולו, ומפעים לראות כיצד יצאו ממנו בחיים".

אנשי תקשורת מעידים

תוך עבודת העריכה האחרונה של הכתבה, הגיעו לאוזני דיווחים של עיתונאים ואנשי תקשורת שכולם ביטאו בדבריהם התפעלות גדולה נוכח הניסים והנפלאות שהם רואים במו עיניהם במלחמה הזאת. רפי רשף, ממגישי תוכנית האקטואליה הנחשבת בארץ ישראל, נשמע אומר שבסיום המלחמה עוד יצטרך לבא לידי ביטוי המימד הניסי הגדול שאפיין את המלחמה הזאת.

כמוהו גם כתבת הערוץ הראשון דינה אברמסון תיארה פגיעה ישירה בבית בשדרות שהרסה את הבית כליל, והיא ובנותיה של האישה שהתגוררה במקום היו המומות לראות אותה יוצאת מפויחת ומבוהלת אך על שתי רגליה מבלי שנפגעה בגוף. הניסים מדברים בעד עצמם, ומאירים באור יקרות...

עמדותיו הבהירות של הרבי נוכח המצב

מטחי הטילים כנגד ערי הדרום. מבצע "עופרת יצוקה". הפעילות בשטחי עזה מול כוחות של מחבלים. ההצהרות של מדינות העולם כנגד ישראל. הלחצים. המאבקים. ההעדפות. רגש הנחיתות מול הגויים. כל זאת ועוד בדברי נבואה מדהימים של הרבי מה"מ שנאמרו לפני עשרות שנים, אבל דומה כאילו נאמרו הבוקר...

הבינו כי כלו כל הקיצין

מאורעות רבים עברו על העם היושב בציון בזמן האחרון – כאשר האירוע המרכזי הוא, ללא ספק, מבצע "עופרת יצוקה". אלפי חיילי מילואים גויסו לקראת המבצע הגדול שכולל פשיטה נרחבת על עזה וסביבותיה. מטחי הטילים ששיגרו המחבלים בתקופה האחרונה והכרזתם על תום תקופת השקט, הביאו את הקברניטים להגיע להחלטה הנכונה. חבל רק שזה הגיע כה מאוחר, כאשר דמם של למעלה מרבע מליון תושבי הדרום, אנשים, נשים וטף, הותר והיה נתון לניסים גלויים.

ראש הממשלה אהוד אולמרט, יחד עם שאר שרי הממשלה הגיעו למצב בו הבינו כי כלו כל הקיצין. טוב מאוחר מאשר לעולם. בימים האחרונים גוייסו חיילי המילואים שנשלחו למשימת הקודש – לבער ולהשמיד את המחבלים ואת טונות חומרי הנפץ והאמל"ח שאגרו ברשותם בחסות הטמטום הישראלי.

הפעולה עצמה החלה לאחר שבשנים האחרונות אגרו המחבלים כמויות אדירות של אמצעי לחימה. דרך המנהרות בציר פילדלפי הועברו כלי נשק רבים, מסוגים שונים, שמטרת כולם היא אחת: חיילי

ישראל ואזרחיה. הצבא שבין לילה הפגיז ארבעים מנהרות, ידע זאת כל העת, כמו גם את מיקומם המדויק, אך בהוראת הדרג המדיני עצם עיניים ונתן לחגיגה האמל"חית להמשיך כאילו לא ידעו שמחר או מחרתיים, הכל יופנה כנגד חיילי צה"ל.

זו אכן תמיהה רבתי, מדוע ראשי הצבא היססו ועצמו עין כל השנים, ובכך אפשרו למחבלים להתכונן כיאות לקראת כוחות צה"ל ולמקש את כל האיזור. כמו תמיד, מסתבר כי הפוליטיקאים הם האשמים במצב; הם עושים הכל כדי להצטייר ולהיראות טוב בעיני העולם.

באחת משיחותיו זועק הרבי על כך זעקה גדולה: ". . **בהכרח להשלים ולסיים את הפעולה בזריזות, וכל מה שמעכבים יותר את הדבר – גורמים שהצד השני יעמיד תנאים חדשים מידי יום ביומו, ובדרך ממילא צריכים לערוך אסיפה וישוב הדעת בנוגע לכל תנאי בפני עצמו, ובינתיים – מרוויחים המחבלים זמן!**

ונוסף לזה: אי אפשר לדעת מה ילד יום, ויתכן שככל שמתארך הזמן יותר, מעמידים בספק את האפשרות לסיים הפעולה – אמנם לא מצדם הם, אבל בדרך הטבע יתכן שסיום הפעולה לא תתאפשר מצד מדינות אחרות (וביניהן – מדינה זו, שכבר הראתה את ה"שוט", כנ"ל בארוכה)" (משיחת י"ג תמוז תשמ"ב).

מדינה נורמאלית הייתה מונעת הפגנה שכזו, רק בישראל ניתן ביטוי ל"נאורות". לא סביר שבבריטניה, למשל, הייתה מאפשרת הפגנה פרו גרמנית בלב לונדון במהלך מלחמת העולם. באחת משיחותיו מנתח הרבי את הפחד של האנשים הללו, המניעים ואפילו את הרבדים משם מגיע הפחד שלהם

הפתרון הצבאי שמציע הרבי

אין זה סוד שהמחבלים – בעצם שעות אלו – מתחפרים בעיקר באיזורים הבנויים של עזה, שם הם הטמינו מלכודות מוות, והם אורבים לחיילי צה"ל עם כלי נשק מכל הבא ליד. מאות ואלפי מטעני נפץ קטנים וגדולים מפוזרים ברחבי עזה. במקביל, מאות טילים שוגרו בשבועות האחרונים על ערי ישראל ותושביו, ואך בנסים גדולים מספר הנפגעים היה מינימאלי יחסית. ימים ארוכים נמשכו הניסים **הגלויים**. על פי דרך הטבע, בתנאים שכאלה, התוצאות היו צריכות להיות אחרות לחלוטין, ה' ישמור.

כמו תמיד, ממשלת ישראל לא מסוגלת לעשות משהו בצורה שלמה ויעילה. תמיד תסיים את הניתוח באמצע. ממשלת ישראל לא קיבלה החלטה למוטט ולמגר את שלטון החמאס. הפעילות היא נקודתית בלבד – לשתק את מקורות הירי. הא ותו לא.

לא ייפלא אפוא שכבר בימי הלחימה הראשונים כותב עיתונאי בכיר **רון בן ישי** בפרשנות צבאית: "כל עוד ממשלת ישראל דבקה בהחלטה שלא למוטט כליל את שלטון חמאס, לא ניתן להשיג הרבה יותר ממה שכבר הושג באמצעות הרחבת המתקפה הקרקעית. התוספת השולית לכושר ההרתעה של ישראל, אם ייכנס צה"ל בכוחות גדולים לעומק השטח הבנוי – לא שווה את המחיר באבדות שנשלם. עכשיו הגיעה השעה למנף את ההישג הצבאי לתשואה מדינית".

מול שבעים זאבים

כמו בכל המלחמות והמערכות הקשות בהם עמד עם ישראל בשנים האחרונות, כך גם עכשיו. כאשר יהודים נמצאים בסכנת מוות מוחשית על לא עוול בכפם – העולם כולו עומד מן הצד ושותק. אך כאשר צה"ל מתחיל להשיב מלחמה שערה, מלחמת התגוננות, העולם כולו נעמד על רגליו ומתחיל לזעוק בקול גדול.

כך היה במלחמת ששת הימים. העולם שתק; הוא נזעק רק כאשר החלו הנצחונות המהירים והכיבושים הנרחבים בשטחי האויב התוקפן. פתאום דרשו הפסקת אש, ואם לא – איימו באמברגו.

כך היה גם במלחמת יום הכיפורים. כאשר המוני חיילים נהרגו – העולם דמם. רק כאשר החלו החיילים בצליחת התעלה והקערה התהפכה על פיה – החלו המחאות והגינויים החריפים מכל רחבי העולם.

ממשלת ישראל טרחה והזהירה מראש את אומות העולם, כמו גם את האו"ם, כי החמאס מתגרה וכי הממשלה תיאלץ להגיב, אך איש מהמדינאים בעולם לא טרח לומר מילה. איש מהם גם לא טרח לגנות ירי טילים לעבר אזרחי ישראל, שכרבע מליון חיים בפחד תמידי מ"צבע אדום" בכל רגע נתון. איש לא פצה פה על כך ששמונה שנים נמצאים אלפי תושבים תחת מטר בלתי פוסק של פצמ"רים וקטיושות. רק לאחר שישראל הזהירה שוב ושוב מפני התוצאות, והחלה לממש את איומה, פתאום נפתח פי האתון של המדינאים בעולם, והם "קראו לצדדים" לשמור על איפוק הדדי. זה במקרה הטוב.

היה ברור שמיד בתחילת המתקפה תחל מתקפה דיפלומטית משולבת מרחבי העולם. ראש הממשלה מבקש לדאוג גם לאינטרסים המדיניים של ישראל. הוא מבין כי לולא חיסול תשתיות הטרור בעזה, יש סיכוי סביר שבעוד זמן לא רב שוב יהיו תושבי הדרום נתונים למתקפות רצחניות. אילו ראש הממשלה היה יושב בהתוועדויות של הרבי במשך השנים, אולי הוא היה שומע את הדברים הבאים:

"דובר לעיל אודות הפעולה שצריכה להעשות על ידי היהודים הנמצאים בארה"ק, החל מאותם היהודים שבהם תלוי הדבר (ע"פ השגחה פרטית) להחליט

באמת שלא להתפעל מה"פוליטיקאים הפחדנים", ולסיים את מבצע "שלום הגליל" בשלימות, "בשעתא חדא וברגעא חדא", ללא קרבנות מב' הצדדים.

וכאמור לעיל – כדי לפעול זאת, צריכים להראות שמתכוונים אמנם לעשות זאת בפועל ממש, ואז מספיקה הכנת הנשק בלבד כדי להטיל אימה ופחד על הצד שכנגד.

ובפרט כאשר הדבר קשור עם הנשק האמיתי – "אנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר", ו"בשם אלקינו נדגול", כפי שהדבר מתבטא במבצע תפילין, וכן בשאר כל המבצעים (כולל ענין הכשרות שבצבא).

ובכללות – עצם העמידה להגן על ארץ הקודש ועל "גוי קדוש" הדר בה, עד כדי מסירת נפש בפועל ממש – הרי זו זכות גדולה ביותר, כי אין דבר נעלה יותר מאשר מסירת נפש בפועל ממש! וא"כ, עבור פעולה זו עצמה ראויים לנסים גלויים!

ובין הנסים הגלויים, נכלל גם ה"נס" שאותם ב' או ג' אנשים (שבהם הדבר תלוי) ישכחו אודות מציאותם של שאר האנשים, וימלאו את השליחות הקדושה המוטלת עליהם – לסיים את מבצע "שלום הגליל", לאחרי שכבר התחילו בזה.

אפילו אם נאמר שהי' מקום לשקו"ט אם להתחיל במבצע זה, הנה לאחרי שכבר התחילו בזה, והכניסו את הצבא למעמד ומצב זה – הרי בודאי שמוכרחים לסיים את הפעולה בשלימותה.

ומשל למה הדבר דומה – ל"איש הירא ורך הלבב" שיכנס לחדר-ניתוחים ויראה שרופאים מתחילים לבצע ניתוח לחולה רחמנא ליצלן, ובראותו את טפות הדם הראשונות, יתחיל להפציר ברופאים שיפסיקו לנתח את החולה, וימתינו עד שהחולה יחזור לאיתנו מהתחלת הניתוח, ואז ינתחוהו שנית, וכן הלאה, כי כיצד אפשר להמשיך בניתוח כאשר רואים שדמו של החולה נשפך?! – והרי מובן בפשטות מה תהי' תגובתם של הרופאים למשמע רעיון כזה!

וכמו כן הוא בנמשל – בנוגע למצב הבטחוני של 3 מליון יהודים (כן ירבו) הנמצאים בארץ הקודש:

לאחרי שהתחילו בניתוח א', בא "איש הירא ורך הלבב" וצוה להפסיק באמצע הניתוח, באמרו שצריכים לערוך אסיפה, צריכים לברר מה חוות-דעתו של פלוני ופלוני (דאם לא כן אין זה "דמוקרטיה"), וצריכים לשאול בחוץ-לארץ וכו'. ועד"ז אירע בניתוח השני והשלישי. ועתה אוחזים בניתוח הרביעי, שכבר נעשה ברובו, תוך כדי הקרבת מאות קרבנות הי"ד, ומאות פצועים, ועל כל פנים ישנם כאלו שעולה בדעתם שכדי להביא למצב של שלום וכיו"ב, אזי העצה לזה היא – להפסיק באמצע הניתוח, ולא לרפא את המקום הנגוע כו', וזאת – לאחרי שנפלו מאות קרבנות, ובמשך הזמן שלאחרי זה יערכו אסיפות וכינוסים, ויבקרו בכו"כ מדינות, ואז יראו איך יפול דבר!

כיצד מניחים לעשות "נסיונות" כאלו בנוגע ל-3 מליון יהודים?! – הרי במשך ג' פעמים ראו שהנהגה זו גרמה לצרות צרורות?!

וכאמור – אותו מעמד ומצב חוזר ונשנה זה כמה פעמים, כמעט כמו "קופי"! ישנם אמנם שינויים מידי פעם, כי לא יתכן שפני הדברים יהיו לעולם באותו מעמד ומצב בדיוק (וע"ד לשון חז"ל שבידי אדם "אי אפשר לצמצם"), אבל נקודת ותוכן הענין הוא באופן שוה: תמיד אותם האנשים (או תלמידיהם), ואותן הטענות – שצריכים להשתדל לישא חן בעיני אומות העולם, ולא להתנהג באופן ד"עם לבדד ישכון", וזוהי הדרך לשלום, צדק ויושר!

הכל יודעים שהקב"ה רוצה שההנהגה תהי' בדרך הטבע, ולכן זקוקים לסיוע של אומות העולם בממון ונשק וכיו"ב – אבל המציאות היא שאומות העולם נותנים ממון ונשק, ללא כל תנאים והגבלות (ורק כלפי חוץ מכריזים אודות הגבלות מסויימות כו'), אלא שמעלימים זאת מ-3 מליון יהודים, או שמספרים לה חצי אמת בלבד!

ויתירה מזו: לא זו בלבד שאומות העולם נותנים סיוע בממון ובנשק, אלא הם רוצים ומעונינים שיסיימו את הפעולה בשלימותה, "בשעתא חדא וברגעא חדא", אלא באופן רשמי לא רוצים לפרסם זאת, כי הפירסום מעמיד אותם במצב בלתי נוח, שאז צריכים הם להצטדק אם הם ידעו או לא ידעו, אם הם כעסו או לא כעסו, וכיו"ב, ולכן, מוטב שלא להתייעץ עמהם באופן גלוי (ומה שעושים בחשאי – הרי עושים זאת בלאו הכי).

וכאמור לעיל – ישנם ב' או ג' אנשים שבידם תלוי הדבר להחליט אודות סיום הפעולה, ולכן, עליהם מוטלת כל האחריות שבדבר, היינו, היות שהם התחילו בניתוח זה, שעלה במאות הרוגים ופצועים, וניתוח זה בוצע כבר ברובו – אזי מוטלת עליהם האחריות לסיימו בהקדם האפשרי.

ואם לא יעשו כן – יהי' הדבר בדוגמת הכשלון שהי' במלחמת יום הכיפורים, כפי שהודתה ראש הממשלה דאז שבמשך כל ימי חיי' לא תוכל לסלוח לעצמה על זה שהעדיפה את שיקולם של ה"מדינאים" לעומת השיקול של אנשי הצבא, ובמשך כל ימי חיי' יעמדו לנגד עיני' אותם הרוגים ופצועים שנפלו כתוצאה מכשלון זה!

ובפרט שעתה מדובר אודות מספר גדול של יותר הרוגים ופצועים, ולאידך – בנקל יותר לסיים את הפעולה "בשעתא חדא וברגעא חדא", מבלי להכנס לתוך העיר, אלא מבחוץ בלבד (כנ"ל) ובפרט שישנם גם אלו הנמצאים בפנים, שאין כאן המקום לדבר ולפרסם אודות ענין זה (משיחת י"ג תמוז תשמ"ב).

הבוגדים!

למרבה הצער והכאב – אנו אשמים בהזמנת הלחצים. יהודים מתוכנו הם אלו שמבקשים ומתחננים מאומות העולם ללחוץ על ישראל. ההזמנות הללו מגיעות בצורות שונות, החל מהדרך הפשוטה – כאשר חכי"ם ושרים מצהירים הצהרות נבובות, וממשיך באזרחים יהודים (כן, יהודים!) שיוצאים לרחובות להפגין כנגד "הפלישה הברבריתי", כלשונם, לעזה. כאילו ממשלת ישראל נתקפה פתאום בשעמום עמוק והחליטה לצאת למבצע שיגוון במקצת את חיי התושבים בארץ ישראל...

במוצאי שבת התקיימה בלב תל אביב הפגנה ובה מאות אנשי שמאל, הפגנה שנועדה להביע תמיכה בחמאס ודרישה להפסקת אש מיידית של צה"ל. מדינה נורמאלית הייתה מונעת הפגנה שכזו, רק בישראל ניתן ביטוי ל"נאורות". לא סביר שבריטניה, למשל, הייתה מאפשרת הפגנה פרו גרמנית בלב לונדון במהלך מלחמת העולם.

באחת משיחותיו מנתח הרבי את הפחד של האנשים הללו, המניעים ואפילו את הרבדים משם מגיע הפחד שלהם:

"... הנהגה כזו נובעת מ"רגש-נחיתות" ופחד מפני ה"גוי'שקייט" שבלבם פנימה – ה"אל זר אשר בקרבך", וזוהי הסיבה לתביעתם וטענתם התמידית: "מה יאמרו הגויים"! יהודי שמתנהג כן – נמצא בגלות פנימי ועמוק, עי"ז שהוא מכניס את נשמתו בגלות; כל בני ישראל נמצאים בגלות [כל זמן שעדיין לא באה "אתחלתא דגאולה"] בגופם בלבד, אבל הוא מכניס בגלות את נשמתו!

ולכן, הרי הוא משתדל למצוא חן בעיני הגוי, ובראותו שלגוי יש "סבלנות" לקבל אותו ולדבר עמו במשך שעה או שעה ומחצה כו', ועל אחת כמה וכמה כאשר הוא "זוכה" לקבל מהגוי לחיצת-יד או טפיחה על השכם, וחולק לו כבוד ככל גינוני המלכות – מוכן הוא לוותר על הכל, רחמנא ליצלן, כדי לישא חן בעיני הגוי! וכל זה – למרות ידיעתו שהגוי לא נותן לו אימון כלל, כי הגוי אינו מסוגל להבין כיצד אפשר לוותר על ענינים שהם בבחינת נקודת הבטחון של ארץ ישראל, ולתתם בפועל לידי זרים! ולכן, חושד הוא ביהודי שהוא מעמיד פנים כו'.

הנהגה זו היא היפך כללות הענין ד"גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו"! הוא חש ומרגיש את עצמו ל"קטן" (היפך ענין הגבורה), ולכן משתדל למצוא חן בעיני הגוי, ולצורך זה הרי הוא כורע על ברכיו – "נשתחוה ונכרעה" – בפני הגוי, תמורת הענין ד"נשתחוה ונכרעה לפני ה' עושנו" (שזהו כללות הענין דראש השנה, החל מר"ה הראשון – יום ברוא אדה"ר).

בחייו הפרטיים יתכן שהוא יהודי דתי; אבל כאשר מדובר אודות ענינים כלליים – הנהגתו היא כאילו שלא קיים "בורא עולם", רחמנא ליצלן! (משיחת ליל ו' חג הסוכות תשמ"ג).

להמשיך בפעולות הצבאיות עד הנצחון

מעומק לבו של כל יהודי בכלל, וחב"דניק בפרט, צריכה להישלח קריאה לראשי הממשלה, להמשיך לעמוד בתוקף על בטחונם, שלומם וטובתם של יהודי ארץ הקודש – על ידי המשכת הפעילות מבלי להיכנע ללחצים להפסיק את הפעולה באמצע. אילו הללו ייכנעו לתכתיבים וללחץ הנורא, המצב יהיה נורא פי כמה מכפי שהיה קודם לכן.

". . בודאי בהכרח לסיים את הפעולה במהירות הכי אפשרית, מכיון שהחיילים הנמצאים במלחמה הם במקום סכנה, ולכן צריכים להשתדל לסיים זאת במהירות האפשרית, שאז יצאו מכלל סכנה, ויוכלו לשוב לבתיהם!

כאשר מתחילים במלחמה ובהמשכה מהססים לכאן ולכאן ולא מסיימים את המלחמה לגמרי – הרי זה דומה לרופא שמתחיל לעשות "ניתוח" ומפסיק באמצע ה"ניתוח": כבר התחילו במלחמה, ודם יהודי נשפך כבר (בדוגמת "ניתוח" כפשוטו, רחמנא ליצלן), ואף על פי כן, מפסיקים באמצע, מבלי לסיים את הפעולה שעבורה יצאו למלחמה!

משאירים את החיילים במקום סכנה למשך זמן ארוך ביותר, מבלי לדעת מה ילד יום כו', ומצווים עליהם שלא להשתמש בכלי הנשק שברשותם אלא אם כן מתקיפים אותם – בה בשעה שישנו פסק דין מפורש בשו"ע או"ח סימן שכ"ט: "נכרים שצרו כו' יוצאים עליהם בכלי זיין כו'", וכמדובר כמ"פ שהלכה זו היא ביחס לכל מקום ומקום, גם בחו"ל (ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה").

. . וכאמור לעיל – כל זה נובע מ"רגש נחיתות" כלפי גויים ו"גוי'שקייט", שלכן מפחדים שלא להרגיז את הגוי, ומתרפסים לפניו ונופלים לרגליו באופן של תחנונים וכו'!

אמנם בזמן הגלות זקוקים לעזר וסיוע של אומות העולם (כי כך רצונו של הקב"ה) – אבל ח"ו שתהי' איזו חלישות ב"גאון יעקב", ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של כמה וכמה מבני ישראל!

ומה גם שבנוגע לענייננו היתה גם "וושינגטון" מעוניינת שיסיימו את הפעולה במהירות האפשרית (כפי שהי' רמז ברור לכך) – כדי שהערבים לא יספיקו להפעיל לחץ על "וושינגטון" שזו תפעיל לחץ על ישראל, מכיון שהפעולה תהי' כבר לאחרי סיומה! – ואף על פי כן, "רגש הנחיתות" שלהם כלפי הגוי הוא עד כדי כך, שהם "מפחדים" אולי הגוי לא יהי' מרוצה (כביכול) מזה שלא התייעצו עמו על כל פרט ופרט, ומפני חשש זה צריכים לעכב את סיום הפעולה, למרות שיודעים שעיכוב הפעולה יביא לקרבנות נוספים! ולמצב זה קוראים הם "אתחלתא דגאולה" רחמנא ליצלן!!

אלו שטוענים שזוהי "אתחלתא דגאולה" – נמצאים הם בגלות פנימית ועמוקה עוד יותר, בהיותם במעמד ומצב ש"שמים חושך לאור"!

ואין להאריך בדברים המצערים ומבהילים, כדי שלא להוסיף בצערן של ישראל, ובפרט כאשר נמצאים ביום השבת.

ויה"ר ש"יערה עליהם רוח ממרום", ומכאן ולהבא יתחילו להתנהג ע"פ הוראות התורה, ואז ידעו שפס"ד התורה הוא – שקץ הגלות יהי' ע"י משיח צדקנו, ועל ידו תהי' אתחלתא דגאולה ושלימות הגאולה, כפס"ד הרמב"ם דלעיל (משיחת ש"פ חיי שרה תשמ"ג).

•

דומה ששיחות אלו של הרבי מה"מ נאמרו רק היום בבוקר. אמנם דברים אלו נאמרו בעיקרם בקשר לפעולות בבירות במבצע "שלום הגליל", אך אין כל ספק שהרבי ראה מקצה העולם ועד קצהו עד סוף כל הדורות, ופרש יריעה רחבה של השקפה ועצה לגבי המצב הנוכחי הקשה בו נמצא עם ישראל בארץ ישראל, ובפרט אחינו הנמצאים בדרום הארץ.

בימים אלה על כל אחד מחסידי חב"ד להתמקד בשני מישורים – הפנימי והחיצוני, (או: הרוחני והגשמי): במישור הפנימי, יש להתחזק בשמירת תורה ומצוות, להיזהר יותר במצוות ובהידורן, לומר פרקי תהלים ולעורר רחמי שמים – כאשר כל זה חדור בכוונה של זירוז הגאולה.

במישור החיצוני: כל אחד מאתנו צריך לשלוח מכתב, מברק, פקס, או בכל אמצעי אחר, לראשי הממשלה, שריה, ראשי זרועות הביטחון, ולהביע עמדות תקיפות בכל הנוגע למצב הביטחוני. חיזוק מחד, ומאידך מחאה חריפה בפני כל מחשבה של וויתור והתרפסות. אלפי מכתבים שכאלה בוודאי יפעלו פעולתם, וזאת בהתאם לחובת המחאה המוטלת על כל יהודי.

דומה ששיחות אלו של הרבי מה"מ נאמרו רק היום בבוקר. אמנם דברים אלו נאמרו בעיקרם בקשר לפעולות בבירות במבצע "שלום הגליל", אך אין כל ספק שהרבי ראה מקצה העולם ועד קצהו עד סוף כל הדורות, ופרש יריעה רחבה של השקפה ועצה לגבי המצב הנוכחי הקשה בו נמצא עם ישראל בארץ ישראל, ובפרט אחינו הנמצאים בדרום הארץ.

אבא שלו נולד בי"ב תמוז תרפ"ז, אבל הבית היה רחוק לגמרי מיהדות. הוא החל את דרכו בחיל האוויר, הטיס מטוסים וטייל בניו-זילנד ובאוסטרליה, רכש את אחד התארים הנחשקים והיוקרתיים במשק באותה תקופה - כלכלה ומדעי המחשב, טס לארה"ב בעקבות התפוצצות בלון ההיי-טק, שם הגיע לקריירה עסקית מזהירה. בשיא הצלחתו חזר ר' טל מנדל לחיים של תורה וחסידות והצטרף לסגל המנהל ב'אסנט', וגם שם הוא מצליח בתפקידו כמנהל מחלקת קבוצות ואירועים • סיפור חיים

מאת ישראל יהודה

טל אורות

את ר' **טל מנדל** ניתן למצוא בשעות בין הערבים ב'גינת התה' של מכון 'אסנט' בצפת, מקום קסום לכל הדעות. הוא אברך צעיר, רהוט ונמרץ, ויחד עם זאת משדר פשטות ונינוחות. במקום נפלא ומלא השראה זה מתאספים לעת ערב או בשעות הליל אורחי 'אסנט'. כשהם מפצירים במארחיהם לשמוע "משהו מיוחד", נענה טל ומספר את סיפור חייו האישי.

"גדלתי ברחובות" – הוא פותח בסיפורו – "להורים יוצאי רוסיה. ההורים עלו בשנות השבעים. הם היו מה'ציונים' של פעם שעלו לשם אידיאולוגיה נטו. בבית לא היה כל זכר ליהדות, אפילו לסבא וסבתא כבר לא היה קשר ליהדות.

עד גיל הגיוס למדתי וחייתי כמו כולם. החיים החלו להיות מעניינים כשעברתי את המבדקים בלשכת הגיוס. ישנו סף מסוים במבדקים שמי שעובר אותו מקבל זימון למבדקים יסודיים יותר לקראת גיוס לחיל האוויר. גם אני קיבלתי זימון שכזה, וכאן החל המסלול הארוך לגיוס כטייס בחיל האוויר.

ביום המיועד התייצבתי נרגש בלשכה מיוחדת בתל השומר לשם מבדקים ראשוניים לחיל האוויר. במבדקים אלו בודקים קצת מכל דבר: קצת פסיכוטכני, קצת מבחני קורדינציה, ועוד.

לאחר מספר ימים נקראתי להתייצב בבסיס של חיל האוויר בתל השומר שם נערכו לנו שני מבדקים בשם ירפ"א-1 וירפ"א-2. בירפ"א-1 נערך לנו מבחן עיוני שנמשך שש שעות, ובירפ"א-2 עברנו בדיקות גופניות יסודיות, וכן נערכה לנו שיחה עם פסיכולוג.

כדי להבין את משמעות הבדיקות כדאי לציין שלמבדקים הראשוניים הללו הגיעו כעשרת אלפים איש; את השלב הבא, שהוא שבוע הגיבוש, התחילו כחמש מאות וחמישים בלבד, ולבסוף נותרנו כשלש מאות חמישים שהתחילו את קורס הטיס, מהם הגיעו לקו הסיום כטייסים כחמישים חבר'ה...

מי שעבר בהצלחה את כל המבדקים, זומן לשבוע גיבוש אותו אני זוכר כשבוע האיום בחיי. זהו שבוע שלם שמטרתו המוצהרת היא לשבור את החייל נפשית ופיזית, כשסגל הפיקוד 'מעודד' ללא הרף לנשור מהקורס 'בכבוד'. משפטים כמו 'תראו, מי שקשה לו יכול ללכת, זה לא אומר שהוא לא מוצלח, זה פשוט חוסר התאמה' שוננו באוזנינו ללא הרף.

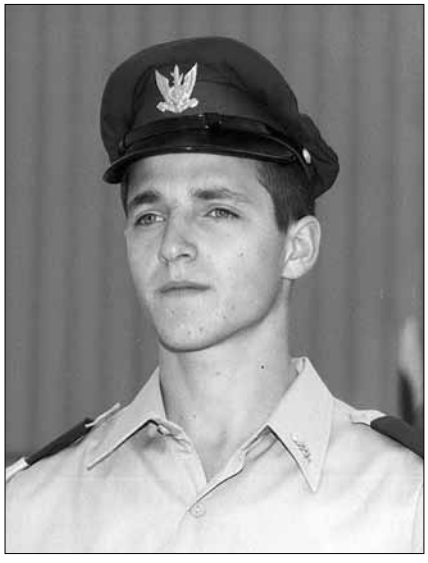

טל מנדל בצעירותו, בחיל האוויר

הגיע הרגע הגדול, ואני מוצא את עצמי מושך במצערת של פייפר קטן וממריא לשחקים... היתה לי אז הרגשה נפלאה של 'הנה עשיתי זאת', היו אלו ימים של מן אופוריה. בכל בוקר המראתי מחדש

הגיבוש מתוכנן כך שלא יהיה לחייל אף לא דקה אחת לעצמו, ואני מתכוון לדקה! ארוחות הבוקר לדוגמה נערכו כך: החיילים עומדים מחוץ לאוהל חדר האוכל עם קערות האוכל שנקראות בעגה הצבאית 'מסטינג', ומוקצבות לנו שתיים-שתיים וחצי דקות לאכול, לשטוף את הקערות ולהיעמד בשלשות! כשהסמל עוקב אחרינו כל העת. היינו נכנסים, מכניסים לפה מה שבא ליד, ורצים החוצה. לארוחת הצהרים כבר היה יותר זמן – מוסיף טל בסקרזם – משהו כמו שש שבע דקות.

באחד מימי הגיבוש העמידו אותנו מעל מדרון משופע ותלול מאוד, וחילקו לכל כמה חבר'ה אלונקה ושק. התפקיד שלנו היה לרדת את המדרון, למלאות את השק בחול ולהעלותו עם האלונקה למעלה, כשהסמל בודק וסופר ומונה כמה 'מסעות' עושה כל קבוצה (לפחות כך סיפרו לנו שהוא בודק), זו מן תחרות שוברת עצמות שערכה כשעה שלימה.

גרוע מכך היה לאחר לילה או שתיים. לאחר ש'הקפיצו' אותנו שלש פעמים באותו הלילה, העירו אותנו שוב, והוליכו אותנו אל.. אותו מדרון נורא, כשהמפקד בקול ענייני ויבש מודיע 'חבר'ה, אנו עומדים לערוך שוב את התחרות', בסוף לא עשינו זאת, זה היה רק אקט כדי לשבור אותנו. אלה הם דוגמאות למה שעברנו באותו שבוע.

הלילה האחרון בשבוע הגיבוש היה לילה 'לבן', לא הניחו לנו לישון. בבוקר, כינסו את כולם, ואז נערכה לנו שיחה: "חבר'ה, השמות שמקריאים עכשיו, סיימו את השתתפותם בקורס, לא שהם פחות טובים, אלא פחות מתאימים, הם יסתדרו בוודאי במקום אחר", וכאן החל המפקד לקרוא כמאתיים שמות.

זה היה רגע מרגש. כבר הכרנו האחד את רעהו, ונפרדנו מן החברים ה'נופלים' בחיבוקים ודמעות, אולם בתוך תוכי התפשטה הרגשה נהדרת כששמי לא הוקרא ברשימה. אני בפנים!

עד 15.

את קורס הטיס עצמו התחלנו מספר חודשים לאחר מכן בחורף תשנ"ד. כשלש מאות חיילים צעירים ונרגשים הגענו אל בסיס האימונים של חיל האוויר אי שם בדרום. חילקו אותנו למספר מחלקות, כשכל מחלקה מתחילה נושא אחר, אחת מתחילה עבודת רס"ר, שניה טיסות, שלישית לימודים וכו', ובכל חודש-חודשיים מתחלפים.

המחלקה שלי החלה בלימודי אווירונאוטיקה, וכך יצא שאת הטיסות עצמן התחלנו אחרונים. לא אאריך בפרטים, כיוון שהדברים המשמעותיים החלו לאחר הצבא – מפתיע טל – בכל אופן, את הטיסות עצמן התחלנו לאחר מספר חודשים.

החלק של הטיסות – מסביר טל – אורך כחודש, ומתחלק לארבעה שבועות. בשבוע הראשון יש ללמוד ולהיבחן מילה מילה על ספר שנקרא בד"ח – בדיקות חיוניות. שלושת השבועות הבאים נקראים צ'ק-5, צ'ק-10, וצ'ק-15 – על שם מספר הטיסות שנערכות בכל שבוע. אלה הם שבועות קריטיים לרוב החיילים – כשני שליש ממשתפי הקורס נושרים בשלב זה של הטיסות.

כשהתחלנו את שלב הטיסות, נכנס המפקד שלנו לאוהל ואמר: "אל תשלו את עצמכם, בכל המחלקה הזאת יש אולי אחד שיוכל לעבור את הטיסות בלי ללמוד ולהשקיע..." במשך הקורס, בכל פרק זמן כינסו אותנו והקריאו את שמות אלה שסיימו את השתתפותם בקורס. באותו רגע כל חייל אומר לעצמו 'הנה אני נופל', וכדי להקל על ה'אגו' כל אחד מנסה להראות עד כמה אינו משקיע ואינו מתאמץ.

בכל אופן, הגיע הרגע הגדול, ואני מוצא את עצמי מושך במצערת של פייפר קטן וממריא לשחקים... היתה לי אז הרגשה נפלאה של 'הנה עשיתי זאת', היו אלו ימים של מן אופוריה. בכל בוקר המראתי מחדש, כשנדרשת ממני יותר ויותר מיומנות בהפעלת המטוס. לאחר הטיסות היינו חופשיים, ואת הזמן היינו מנצלים ללימוד התרגילים שעלינו לעשות למחרת.

עברנו את צ'ק-5, צ'ק-10 ואת צ'ק-15. בסוף צ'ק-15 אמרו לי: "טל, לך הביתה!"

מאיגרא רמה

באותו רגע – יחד עם האכזבה, הרגשתי הקלה עצומה. הקורס עצמו הינו תובעני, על כל סטיה קלה מוציאים מהקורס. ההרגשה היא שיש עליך מליון פרוז'קטורים לוחצים, וכעת, בבת אחת אני יכול לעשות ככל שלבי חפץ. באותו רגע גם הבנתי שאני לא הולך להישאר בצבא יותר משלוש השנים שהוקצבו לי.

נשלחתי הביתה, ולאחר זמן מסוים שובצתי בתותחנים ושירתי ברצועת הביטחון בלבנון. כעבור תקופה קצרה הרגשתי שאני לא מסוגל עוד. התנאים בבסיסי חיל האוויר הם מהטובים בצבא; יש אוכל טוב, קפיטריה, בריכת 'זרוק' אי שם בבוץ כמה קילומטרים מעבר לגבול במוצב קטן בתנאי מלחמה. לא יכולתי לשאת את התנאים, ודרשתי שיחזירו אותי לחיל האוויר.

בדרך לא דרך הצלחתי לחזור אל החיל ולעבור קורס מבצעים. לאחר הקורס שירתי בשדה דוב ונהניתי מאוד... את הצבא עזבתי כקצין אבטחה בדרגת סגן, וכמו כולם יצאתי לטייל.

הורי רצו שאתחיל לימודים אקדמאיים מוקדם ככל האפשר, ואילו אני רציתי לצאת ולטייל. מה עושים? מצאנו פשרה, הם יעזרו לי במימון הטיול, וכך תיחסך

טל מנדל עם אביו ואחיו

תקופת העבודה המקדימה בדרך כלל לטיול, ואילו אני מצידי מתחייב לחזור בתוך תשעה חודשים ללימודים, וכך הווה.

בתוך תקופה קצרה מצאתי את עצמי מטייל ומבלה לאורכם ולרחבם של ניו-זילנד, אוסטרליה ותיאלנד. אף שחב"ד פרוסה בכל מקום, לא 'נתפסתי' לשום בית חב"ד; זכורני רק שאת סדר פסח בניו זילנד עשיתי בבית חב"ד – כולם הגיעו וגם אני הגעתי, הא ותו לא. בכלל, רקע ביהדות לא היה לי. הפעם הראשונה ששמעתי וראיתי קידוש, היה בצבא. בשירות הצבאי – נזכר טל בחיוך – היה איתי בחור שחזר בתשובה וניסה לתת לי קלטות של אמנון יצחק, אבל עבורי זה היווה לא יותר משעשוע.

חזרתי ארצה ומיד נרשמתי ללימודים באוניברסיטת בן גוריון בבאר שבע. היה זה בתקופת השיא של ההיי-טק, ואני נכנסתי ללמוד את אחד המקצועות הקשים והמבוקשים ביותר באותה תקופה: תואר ראשון שמשלב תואר בכלכלה ובמדעי המחשב. בגלל המסלול המיוחד נתקבלו ללימודים עשרה סטודנטים בלבד, את התואר סיימו רק שניים מתוכם.

הלימודים בבאר שבע החלו ברגל ימין, ותקופת הלימודים זכורה לי כאחת התקופות הנעימות יותר. השנה הראשונה בלימודים עברה עלי בנעימים. בשנה השניה החל המפנה...

כביסה שכזו

בתחילת השנה השניה נכנסתי לגור בקראוון, זה היה קראוון קטן בן שני חדרים, כששותפי לקראוון היה אמור להגיע כשבוע מאוחר יותר. באחד הימים הלכתי לעשות כביסה, אני זוכר את עצמי מרים את היד מעל המדף, וחש בפיסת בד בידי. משכתי את חתיכת הבד, וגיליתי בידי ציצית קטנה! התחלתי לרעוד! איך זה יכול להיות? אני לבד בחדר, הקראוון ריק, ורק לי יש מפתח... הלכתי לברר אולי הציצית נשכחה משנה שעברה, אולם התברר שבאותו מקום התגורר בשנה שעברה סטודנט ערבי...

כעבור שבוע בערך הגיע שותפי לחדר. להפתעתי הוא היה חוזר בתשובה. הוא היה כנראה בתקופה הראשונה שלו, וניסה לעניין גם אותי באור החדש שגילה. האמת היא – משחזר טל – שתמיד כשהיתה עולה השאלה על הפרק: האם יש הקב"ה בעולם?! הייתי אומר כן, זה נראה הגיוני. אבל אם הדתיים הם הנציגים שלו (כפי שמציגים אותם) אז זה וודאי לא מה שהוא התכוון, ולכן אני יכול לסמוך על צורת החיים שלי שהיא 'בסדר' אצלו...

כפי שסיפרתי – חוזר טל לנקודה הראשונה – שותפי החל לנסות לעניין אותי ביהדות, וזה נגרר מהר מאד לויכוחים. היות ובאופן עקרוני האמנתי שיש הקב"ה, הויכוחים נסובו בעיקר על 'מה הוא רוצה מאיתנו', וכך הגעתי למסקנה שאין לי מספיק ידע תורני, ועלי לרכוש מעט ידע תורני כדי שיהיה לי כלים להשיב תשובה.

התחלתי להתעניין בכל מיני ספרים – נזכר טל במבוכת מה ב'ספרי היהדות' בהם חיפש – ספרים של הרב טאו, שיחות

על שמונה פרקים לרמב"ם של ישעיהו לייבוביץ ועוד, אבל מהר מאוד הבנתי שזה האמת, תורה ומצוות זה האמת.

התהליך היה כל כך פשוט?

לא כל כך, אבל די מהר. השותף שלי היה מספר לי סיפורים ממדרשים, קצת גמרא, מה שתפס אותי זה החכמה שבדבר, גיליתי משהו עצום, משהו גדול. מה שמאוד אהבתי היה לשמוע סיפורי צדיקים. יכול להיות שזה מה שעשה לי את כל השינוי. בערבים הייתי חוזר למעונות הסטודנטים, שהיתי קצת עם חברים, ואחרי זה הייתי לומד ומסדר את מערכת השיעורים באופן כזה שלא אתחיל לפני עשר או שתים עשרה בצהריים את הלימודים, כך שהיה אפשר לשבת עם השותף עד שלש ארבע בבוקר. היינו יושבים ממש לתוך הלילה ושומעים סיפורים מקלטות. אני זוכר לדוגמה את אחד הספרים שהוא נתן לי, 'ספר האגדה' של חיים נחמן ביאליק שליקט כל מיני מדרשים על משיח, זה מאוד תפס אותי. מהר מאוד הגעתי למסקנה שזו האמת, וכעת הגיע השלב לחשוב איך מעבירים את הדברים למשפחה שלי בלי 'לשבור את הכלים'.

אתה כבר החלטת שאתה דתי?

בתוך תוכי הגעתי להכרה שזו האמת. היה ברור לי שזה יגיע בשלב מסוים לפסים מעשיים, אם כי העת לא כשרה לכך. יש אנשים שחוזרים בתשובה מתוך משבר בחיים, ואני, הייתי בתקופת השיא של החיים. אבל ידעתי שהאמת נמצאת בתורה ומצוות. הייתי אומר לחברים שלי שיבוא יום ואהיה דתי. בינתיים העדפתי לצעוד בעדינות, כי הייתה לי מטרה – להחזיר בתשובה גם את משפחתי.

ההתקדמות הדתית שלי התבטאה בעיקר בלימודים, למדתי ולמדתי. החברים ראו שאני לא משתנה בצורה חיצונית, והבינו שטרם השתגעתי; הם ראו שאני לא מתפלל, לא מניח כיפה וכו' – אז נרגעו...

בשלב מסוים אמר לי השותף: "טל, שים עליך ציצית בכל פעם שאתה הולך למבחן", ובאמת כך עשיתי. פעם אחת חזרנו ממבחן והתיישבנו כל החבר'ה. אחד החברים הבחין בחוט ציצית יוצא ממני, ובעינים מתעגלות פנה אלי "טל! מה זה?! אתה שם ציצית?" התחלתי להתפתל "לא.. רק התערבתי עם השותף שלי והפסדתי בהתערבות, ולכן הייתי חייב ללכת למבחן עם ציצית".

איך התחלת לפעול במשפחה?

החלום האמריקאי. טל מנדל ביוסטון, טקסס

אבא שלי בא ממשפחה רוסית, ואצל רוסים אפשר לומר 'לחיים' ביחד... בהשגחה פרטית נודע לנו לאחר מכן שהוא נולד בדיוק בי"ב תמוז תרפ"ז! כשהייתי חוזר מהאוניברסיטה הביתה, היינו יושבים, הוריי ואני על 'לחיים' והייתי מתחיל 'לשפוך' מהסיפורים ששמעתי. ראיתי שזה תפס אותם! זה נמשך כשנה וחצי בערך, עד שסיימתי את התואר. אחי שמאוד קרוב אלי, חשפתי בפניו את התהליכים שאני עובר, והוא לא רק שלא תקף אותי, אלא היה יושב איתי ולמד יחד. לבסוף החלטנו להתקדם יחד...

הבלון מתפוצץ

בדיוק כשסיימתי את השנה השלישית וקיבלתי את התואר, היתה ההתפוצצות הראשונה של בועת ההיי-טק. עד אז, כל מי שרק סיים תואר, היה נחטף לעבודה. חודשיים לפני שסיימתי את התואר, התפוצצה הבועה, וכל מי שיצא עם תואר, לא היה 'נחשב', שכן היה חסר נסיון.

הייתי במצב מוזר, הייתי כבר איש היי-טק, אבל לא התקדמתי לאף מקום. לא היה לי להיכן להתקדם. הסתובבתי פה ושם, עד שלאחי נפל רעיון. היה לו חבר שגר ביוסטון טקסס. בחלק מהקניונים באמריקה יש איזור עם דוכנים, ומי שרצה יכול היה לקחת דוכן כזה ולמכור סחורה. חברו של אחי פתח עסק כזה, ואחי הציע לי להצטרף.

לא אשכח את הימים ההם לפני הטיסה. הייתי במצוקה כספית גדולה. לימודי התואר צברו חובות של 40,000 שקל שהיה עלי להחזיר, אך עבודה אין. ההורים עזרו קצת עם הכרטיס, אחי נתן לי $500 שיהיה לי משהו בכיס, וכך התכוננתי לטוס.

איך ההורים קיבלו את המצב?

אחי טס לפני כן וחזר, זו היתה בדיוק עונת המכירות שם, כך שמבחינתם לא היתה בעיה. הם תכננו שאני טס לכמה חודשים, יעשה כמה אלפי דולרים, ויבא להחזיר את החובות.

ואז, בין ריצה לריצה עלתה בי הרגשה שאני הולך לטוס למקום של גלות, ושם אהיה לבד בין גויים. הרגשתי שאני חייב לקנות תפילין. הלכתי לחנות עם מעט הכסף שאחי נתן לי, וקניתי תפילין! מאותו רגע התחלתי להניח תפילין כל יום, ובשלב זה התחילה הרוחניות 'המעשית' שלי שהתבטאה בהנחת תפילין חמש דקות בבוקר עם קריאת שמע.

נחתי בטקסס ביום שישי בצהריים. לפני דר בדירה בחור ישראלי, הוא שמע שאני מגיע, ובא לאסוף את חפציו על מנת לפנות לי מקום בדירה. בהשגחה פרטית הוא הגיע לדירה בדיוק כשהגעתי. הוא הסתכל עלי, ואמר לי: "אני נוסע לקבלת שבת בקהילה היהודית, אתה רוצה לבוא?" הסכמתי וביחד יצאנו לדרך.

אחרי כשלושת רבעי השעה הגענו לבית הכנסת של ספרדים ישראלים. את הרגשות שהיו לי שם קשה לי לתאר. עד אז, כשהייתי בארץ ישראל הרגשתי כל הזמן שאני נלחם בסביבה, בהורים, הרגשתי שעלי להצדיק כל העת את הדרך שלי. לפתע אני במקום שאני לא צריך להצדיק שום דבר, שום דרך, אני יכול פשוט לפרוח...

אני זוכר את עצמי באותה תקופה עוזב את החבר בקניון ביום שישי אחרי הצהריים, נוסע לקבלת שבת שלושת רבעי השעה, שר 'לכה דודי' עם הספרדים בהתעלות רוחנית, ו..חוזר בליל שבת בלילה עם הרכב כדי לאסוף את החבר מהקניון, כשאני שר לעצמי את 'לכה דודי' כל הדרך חזרה...

בעסקים העניינים התנהלו בעצלתיים. בשנה הראשונה עבדנו קשה. החבר לווה כסף מאמא שלו וכך פתחנו דוכן בקניון. התחלנו לאט לאט להתגלגל. אמנם כלכלנו את עצמנו, אבל היינו מאוד חסכניים. היינו קונים כוס קולה אחת לשנינו.

לאחר מספר חודשים הרב הספרדי של הקהילה שהבחין שאני 'חם' על יהדות, פנה אלי ואמר לי: "אחרים יכולים לעשות את

זה (לבוא עם רכב בשבת), אתה לא! אני אארגן לך חדר ואתה תישאר כאן כל השבת – וכך בעצם התחלתי גם לשמור שבת. יחד איתי בדירה היו עוד שני חבר׳ה חוזרים בתשובה צעירים כמוני, ויחד הרגשנו התעלויות רוחניות שלא ניתן לתאר אותן. זו הייתה תקופה של ׳אורות׳ בהם אינך רואה כלום.

באותה תקופה החל מזלנו העסקי להאיר. הכרנו בחור טורקי מיליונר שהתלהב מהישראלים שעושים כסף מהמכירות בקניונים. הוא גם רצה לקחת בזה חלק, אולם הוא לא הכיר ישראלים. עשינו איתו עיסקה: אנחנו מביאים את העובדים ומאמנים אותם למכור ׳בשיטה הישראלית׳ ממנה כל כך התלהב, הוא משקיע את הכסף, ואנחנו מתחלקים ברווחים! פרסמנו בעיתונים, הבאנו ישראלים, ותוך חצי שנה, באפס השקעה, הגענו לשבעים עובדים בעשרים ושבעה דוכנים! היינו מפוזרים בשבע ערים שונות בארצות הברית: ניו יורק, לאס וגאס, ארבע ערים בטקסס, ובניו אורלינס. אני הפכתי להיות המנהל האדמיניסטרטיבי של העסק, והשותף לימד בפועל את העובדים איך למכור. בכל עיר היה מנהל אזור, ואנחנו היינו מעליהם. הפכנו להיות בוסים גדולים כשהכסף זרם.

ירידה לצורך עליה

באותה שנה היתה לי נפילה, וחזרתי לעבוד בשבת. שמעתי פעם מהרב ערד מרחובות, שלאחר שהקב״ה נותן לחוזר בתשובה את האורות הגבוהים, הוא ׳לוקח׳ אותם בחזרה כדי לתת ליהודי להתקדם בכוחות עצמו. גם אני איבדתי פתאום את כח המשיכה כלפי מעלה. פתאום התחלתי לשמוע דיבורים לא יפים שמדברים בבית הכנסת של הספרדים. זה היה מעניין, שכן כבר הייתי שנה בבית הכנסת, ואף פעם לא שמעתי שמדברים כך. כשאתה למעלה ב׳אורות׳, אינך שומע ואינך רואה כלום. בכל אופן, הדיבורים הללו גרמו לי לא לרצות לבוא יותר לבית הכנסת הספרדי, וכך ׳התרסקתי׳ רוחנית. לא בית כנסת לא שבת, המשכתי רק עם הנחת התפילין בבוקר.

לאחר תקופת שפל שארכה מספר חודשים, הזמין אותי חבר לברית שערך לבנו בניו יורק. השהייה בת השבוע אצלו גרמה לי שוב להתעלות רוחנית. בסיומו של אותו שבוע חזרתי ליוסטון בצהרים. אני

כשאבי חזר ארצה, הוא החל להתקרב ליהדות עד שהתנהג כיהודי שומר מצוות עם כל הדקדוקים כשהוא בגיל שבעים ושבע! כששאלו אותו ״מדוע חזרת בתשובה?״ הוא השיב: ״אני הולך אחרי הבנים שלי״... באחד מלילי שבת באותה תקופה חלמתי שאני רואה את אבא שלי הולך בצמוד לרבי, ואני רץ אחריהם מנסה להשיג אותם... זה היה חלום חזק שפשוט התמוגגתי בחלום.

זוכר את עצמי יושב ברכב ומהרהר: ׳אתה חוזר עכשיו ליוסטון, לעבודה, אתה חייב לתפוס את עצמך בידיים; עליך להחליט אם אתה חוזר בתשובה, או ש... אין באמצע!׳ או אז החלטתי סופית: אני הולך על זה!

עד אז לא התפללתי מנחה או ערבית, באותו רגע החלטתי שאני לא חוזר הביתה, אלא נוסע להתפלל תפילת מנחה. לאיפה נוסעים? לספרדים אני לא חוזר. נותרו בפניי שתי אופציות: או שאני הולך לחב״ד – הם נראו לי שחורים קצת מפחידים, או שאני הולך ל׳יאנג יזרעאלי׳. לבסוף הלכתי לחב״ד לתפילת מנחה. מאותו רגע שהייתי שם – במשך שנתיים – לא החמצתי אף תפילה. באותו יום התקיימה ׳חנוכת הבית׳ לאחד מחברי הקהילה, ולראשונה בחיי השתתפתי בהתוועדות חסידית. מאותו רגע לא עזבתי את המקום נפשית ומעשית. ה׳חסידות׳ תפסה אותי במלא מובן המילה, שיעורי החסידות ריתקו אותי, המאמרים של הרבי, השיחות! אחרי כל ה׳אורות׳ של התשובה, הבנתי שזה זה. זו ה-אמת. התחלתי ללכת עם כובע, הייתי קם למקווה, וכמובן – הבהרתי לשותף שלי שישכח מעבודה בשבתות. זה כבר היה די ברור לו. מי ש׳תפס׳ אותי שם היה הרב מרינובסקי, שבחום ובאהבה ׳אימץ׳ אותי וצעד איתי דרך ארוכה קדימה.

ומה ידעו בבית?

בכל הזמן הזה הייתי בקשר עם הבית, והדבר נתן את אותותיו. אחי כבר חזר בתשובה, והורי התרגלו לרעיון. כך סיימנו את שנת העסקים השניה בעושר רוחני וגשמי, ואני החלטתי להזמין את ההורים שלי לטיול בלאס וגאס. עבורם זה היה טיול, עבורי זו היתה מסיבת פרידה מתענוגות עולם הזה. ארחתי אותם למשך חודש עם כל הפאר – סוויטות במלונות חמשה כוכבים, כרטיסי טיסה, טיולים. אחי הכין אותם מראש והסביר להם שאני מגדל זקן ונראה די דתי.

מה ששבה את לב ההורים שלי היתה הקהילה החמה ביוסטון. בכללות זה היה חודש ׳לא נורמלי׳ מבחינת מסע התענוגות שערכנו, אולם בסיומו פלט אבי: ״אתם יודעים שאני לא אוהב לדבר הרבה, חכו ותראו כשאגיע לארץ...״ וכשחזר ארצה עם אמי שתחי׳, הוא החל להתקרב ליהדות עד שהתנהג כיהודי שומר מצוות עם כל הדקדוקים כשהוא בגיל שבעים ושבע! כששאלו אותו ״מדוע חזרת בתשובה?״ הוא השיב: ״אני הולך אחרי הבנים שלי״...

הרושם שהותירו הביקור של ההורים שלי והחיבור הנפלא עם הקהילה הוביל כנראה לאחת החוויות החזקות בחיי. באחד מלילי שבת באותה תקופה חלמתי שאני רואה את אבא שלי הולך בצמוד לרבי, ואני רץ אחריהם מנסה להשיג אותם... זה היה חלום חזק שפשוט התמוגגתי בחלום.

מעולם העסקים לחיי ישיבה

בסיומה של השנה השניה, החלטנו אני והשותף לעשות הפסקה. אם כי עשינו הרבה כסף, בכל זאת – העבודה עם ישראלים היא עבודה קשה ומתישה, מה גם שביקשתי ללמוד בישיבה והוא רצה לטוס. החלטנו לעשות הפסקה של שנה ולאחר מכן לחזור. הוא טס לדרום אמריקה ואני נכנסתי ללמוד בישיבה במוריסטון.

מוריסטון – נזכר טל בערגה – היתה אחת התקופות הקצרות והיפות ביותר. כחודש ומחצה שהיתי שם ונהניתי מכל רגע, מהצוות, מהלימודים והחברים, התקדמתי מאוד בידע ולימודים, ושקעתי לגמרי בעולם התורה והחסידות.

לאחר מכן נסעתי לארץ הקודש

כדי לפגוש את ההורים. לאחר תקופה קצרה, הגעגועים לאווירה החמה בישיבה במוריסטון לא נתנו לי מנוח. ניסיתי להיכנס וללמוד באחת הישיבות בארץ ישראל, אבל ההרגשה הייתה שונה. לא מצאתי את עצמי. מצאתי את עצמי אפוא יושב וכותב לרבי פתק, "כבוד הרבי, הייתי פה שבוע, ראיתי את כולם, אני מרגיש שהיה לי טוב שמה במוריסטון אני רוצה לחזור..."

כשפתחתי את ה"אגרות קודש" נדהמתי. זה היה בכרך ט עמוד סא, הרבי כותב שם: **מה שכתב אודות נסיעה לארצוה"ב ללמוד כאן, הרי עוד רבות יש לעשות ולהשתלם בישיבתו באה"ק ת"ו, וילמוד במסירה ונתינה ושקידה המתאימה ומבלי לבלבל את עצמו במחשבת נסיעה וכו' וכו' לעת עתה.**

"..במה שכתב אודות אי התמדתו בלימודו בתורת הנגלה כו' הרי ידוע עד כמה הקפידו רבותינו נשיאנו הק' על השקידה בלימוד הנגלה וכבר ארז"ל יגעת ולא מצאת אל תאמין ובמילא בידו הדבר שאם רק ירצה באמת ילמוד בשקידה וגם יצליח, מובן אשר לאחרי ההפסק בזה כל התחלות קשות אבל מזמן לזמן יהי' לו זה בנקל יותר ובלבד שישתדל בזה אליבא דנפשי', וה"ה גם בנוגע ללימוד החסידות שבטח גם לימוד זה יכול להשתפר יותר, ובהסכם הר"מ והמשפיע שלו הנה יש לחלק זמני חזרתו על הלימודים באופן שלא יוצרך ללמוד משך שעות בענין אחד כי אם בסרוגין אשר עכ"פ בזמן הראשון יגרה זה את החשק ללמוד וכבר ידוע מרז"ל לעולם ילמוד אדם במקום שלבו חפץ".

קיבלתי כמו חץ לתוך הלב. הרבי מדבר איתך... דיבורים מפורשים...

הבנתי שאני נשאר בארץ ישראל, ועלי רק לחפש מקום בו יהיה לי טוב ללמוד. בהשגחה פרטית, באותם ימים אחי הציע לי לנסוע לצפת, שם הגענו אל ר' אייל ריס שעבד במרכז 'אסנט'. את הביקור במקום לא אשכח כל חי. זו היתה חוויה נדירה ועוצמתית. האווירה, תוכניות האירוח והכל היה משהו יוצא מן הכלל. הרגשתי שזהו המקום שלי. התחלתי לברר אצל הצוות האם יש באיזור ישיבה של חב"ד, ובתגובה נפקחו לעברי עיניים תמהות: 'כאן נמצאת הישיבה הכי גדולה של חב"ד?' או אז הבנתי כי ה'מקום שלבו חפץ' שהתכוון הרבי, זה כאן.

מיד לאחר החגים התחלתי ללמוד בישיבה, כשבסופי שבוע השתלבתי בעבודה ב'אסנט'. לאחר חתונתי לפני כשנתיים

טל מנדל מנצל את השירות הצבאי להשפעה על החיילים

טל מנדל במשרדו במכון אסנט

(מיד לאחרי מלחמת לבנון השניה) הציע לי הרב לייטר, מנכ"ל 'אסנט', להיכנס כמנהל מחלקת הקבוצות, ומאז זוהי השליחות שלי...

מה שמעניין הוא, שכשחזרתי לארץ ישראל, הצבא שלח לי הזמנה לראיון, ובמקביל המג"ד שלי שידע שחזרתי בתשובה, התעניין אצלי לדעת האם אני מתכוון להמשיך בשירות מילואים. כיוון שהיו דעות לכאן ולכאן, כתבתי לרבי, והתשובה היתה: "**ויהי רצון שישתמש בכוחות שקיבל מההשגחה העליונה להמשיך ולפעול בחוגים הכי רחבים ובמיוחד בתוככי הצבא..**" (כ"ה ניסן תשי"ט).

למענה ברור מזה לא צפיתי, ועוד באותו יום הודעתי למג"ד שאני מתייצב למילואים, ואף קיבלתי הצעה לשרת כמפקד פלוגה.

במסגרת עבודתי ב'אסנט' אנו מביאים לכאן מדי פעם בפעם קבוצות של חיילים. במשך השנים הדברים עברו דרך הרבנות הצבאית, אבל כשנכנסתי לתפקיד מצאנו דרך לשנות את הקטגוריה של 'אסנט' ממוסד דתי לחינוכי, מה שאומר שהתחלנו לעבוד עם חיל חינוך במקום עם הרבנות הצבאית. כך נפרצה הדרך לצה"ל כולו. רק החודש מגיעים לכאן למעלה מאלף חיילים! הרגשתי שלזה הרבי התכוון "ובמיוחד בתוככי הצבא..."

ואכן, כשמגיעים לכאן חיילים, אני משתדל לעשות הכל כדי שייהנו מהביקור ויושפעו, שכן הם מגיעים לכאן מבלי יכולת בחירה, אלא מתוך החלטת מפקד. בשבוע שעבר הגיעה לכאן קבוצה של צוערים מחיל האוויר לחוויה של 'שבת מסורת' ועמם חמשה קצינים. עוד טרם דיבר מישהו לפניהם, כינס אותם המפקד לשיחת פתיחה: "אתם עומדים לחוות חוויה לא רגילה. עד לא מזמן היינו מתארחים ביחידה צבאית באיזור שגם עוסקת באירוח, אולם משהכרנו את 'אסנט' אנו מגיעים רק לכאן. כדי שתבינו עד כמה נחמד כאן, אספר לכם שארבעת הקצינים האחרים היו אמורים להיות השבת בבית, אולם הם היו כאן לפני כמה שבתות, והעדיפו 'לסגור שבת' ולהיות שוב ב'אסנט' במקום לנסוע הביתה..."

הכתבה לע"נ אבי, ר' יחיאל מנדל ז"ל שנלב"ע בליל שבת קודש י' מר-חשון תשס"ט

מה הוא בחיים אף זרעו בחיים

"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", נושא שמוזכר ב"דבר מלכות" השבוע. אין מנהל בית חב"ד או שליח שאין בפיהם סיפורים ועדויות על 'אש' חיות וחיים של יהודים המתדבקים ברבי מה"מ, ובעצמם הופכים להיות טופח על מנת להטפיח • צרור סיפורים המעידים על "זרעו בחיים"

בחנוכה האחרון, בין כל הבחורים שהגיעו ל"מבצעים" בבית שאן, הגיע בחור מהישיבה הגדולה באור יהודה, וסיפר סיפור שקרה בישיבת 'דעת' חב"ד ברחובות לפני מספר שנים.

היה זה ליל "ניטל" בישיבה. כידוע שללמוד אסור, לשחק שחמט – כבר סיימו; מה עוד אפשר לעשות? מספר בחורים התארגנו לעשות קצת סדר ב'זאל'. העבירו ארון ספרים מכאן לשם, כמה שולחנות החליפו מקום, וגם התמונה הגדולה של הרבי הועברה למקום יותר מרכזי.

כעבור מספר ימים נכנס ל'זאל' אורח מתושבי השכונה, הוא הביט סביב על אולם הישיבה. אחד הבחורים ניגש אליו ושאל אם אפשר לעזור לו. האורח התקרב לקיר שעליו תלתה פעם התמונה, ושאל באכפתיות בולטת "איפה התמונה שהיתה תלויה על הקיר הזה?!"

הבחור חשב כי ייתכן שהאורח תרם את התמונה המפוארת, וכעת הוא מאוכזב שלקחו אותה. הבחור הצביע לו אפוא על הקיר ממול "רק העברנו את התמונה לצד ההוא". האורח היה נראה מאוכזב, והוא גם הסביר מדוע.

"אני גר בדיוק מעבר לכביש וחלון ביתי פונה בדיוק לעבר המקום בו עמדה התמונה. בכל בוקר אני מכין לעצמי כוס קפה, ניגש לחלון ורואה את התמונה של הרבי, זו שתלתה כאן תמיד. אני מתחיל את הבוקר ב'בוקר טוב' לרבי, מסתכל עליו כמה דקות תוך כדי שתיית הקפה, ורק לאחר מכן אני מתחיל את היום. כך כל בוקר.

"לפני כמה ימים הבחנתי פתאום שהתמונה נעלמה. עוד יום ועוד יום, וזה היה חסר לי. באתי אפוא לבדוק לאן 'נעלם' הרבי שכל בוקר אני מתחיל איתו את היום..."

סוג מיוחד של שלוחים

יש שלוחים שעושים את עבודתם ללא פרסומים בעיתונים או באתרי האינטרנט השונים. עבודה נטו. בעיר שליחותם הם מוכרים היטב. המקורבים שלהם הולכים אחריהם "באש ובמים", אבל רוב אנ"ש אפילו לא שמעו את שמם, בבחינת "דייך שאני ובוראך מכירים כוחך".

כזה הוא הרב **צפריר אנוש**, משלוחי הרבי בגבעת שמואל, שותף נאמן לשליח הוותיק הרב **שבתאי פישר**. יתכן וגם אני לא הייתי מכירו לולא אותה נסיעה בעשרת ימי תשובה כשנסעתי לציון רבי שמעון בר יוחאי עם אחד מבתי הספר בבית שאן בהם אני משמש כרב.

אני יושב על אחד הספסלים בסמוך לציון, והנה אני שומע מהחדר הסמוך שירת 'עלינו לשבח' במנגינה המוכרת לי מכינוסי הילדים בחצר הרבי. טרם התפניתי לבדוק מי הקבוצה ששרה כך, בסגנון חב"די, וכבר אני שומע את המשך השירה, "אל תירא מפחד פתאום .. אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך", ואז אני רואה אותם – קבוצת נערים עם כיפות סרוגות, ציציות ארוכות, לידם מורה עם זקן וכיפה שחורה, ושרים יחד ניגוני חב"ד. בהמשך קראו כמה מי"ב הפסוקים, והיה ניכר שיש בהם דבקות ואהבה רבה למורה הצעיר, שבשבילו הם מוכנים לא להתפעל מכל ההמולה הטבעית שבציון הרשב"י; יש להם

מאת: הרב יעקב שמולביץ
מנהל בית חב"ד בית שאן

הרב צפריר אנוש (מימין), עם כמה מתלמידיו

את הרב שלהם וכל מה שהוא יבקש מהם – יעשו בשמחה ובהתלהבות.

• • •

חיפשתי הזדמנות נאותה, וכשזו נקרתה, ניגשתי לשיחת היכרות עם המורה הנערץ. "קוראים לי צפריר ואני מורה בתיכון בגבעת שמואל", הציג עצמו בפשטות. ואז גיליתי דבר מיוחד נוסף. צפריר חזר בתשובה ב-770. אולי מכך נובעת העובדה, שכל המקורבים אליו למדו היטב שיש בעולם רק מנהיג אמיתי אחד, ורק ממנו יש ללמוד איך לעשות כל דבר – הרבי.

צפריר יצא לטייל בעולם לאחר שרותו הצבאי. הוא טייל בדרום אמריקה בארצות הברית ולאחר מכן נכנס ללמוד באוניברסיטה בניו-יורק, שם פגש כמה תמימים שהזמינו אותו לביקור ב-770. הוא הגיע ופשוט נשאר שם...

עד מהרה קלט את ה'נקודה' והפך לחסיד מן המניין. צפריר התחתן והצטרף לפעילות החב"דית בגבעת שמואל. בזמנו הפנוי הוא מורה ורב בתיכון המקומי, אך בעיקר הוא שליח ופעיל בבית חב"ד. לא ייפלא אפוא שרבים מתלמידיו, כמו גם מקורביו, חיים "עם הרבי בראשנו".

את אחד המקורבים האלה פגשתי לאחרונה במכינה הקדם צבאית בישוב 'תל תאומים' הסמוך לבית שאן. היה זה כשהתקשרו מהמכינה ובקשו שאבוא לתת להם הרצאה על פי דרך החסידות (האמת שנתבקשתי להרצות ב-2 בלילה, שכן היה להם "לילה לבן", אבל בגלל כמה התחייבויות קודמות, ההרצאה נדחתה ל-10 בבוקר...). כשהגעתי למכינה ושאלתי בעדינות מניין ההתעניינות בדרכי החסידות (המכינה היא לא לדתיים בלבד), הצביעו לי על ג', בוגר התיכון בגבעת שמואל, מורה במכינה, והמומחה המקומי לענייני חב"ד.

בהזדמנות סיפר לי הרב צפריר אנוש, כי ג' הינו בוגר סיירת גבעתי, ולפני שנתיים סיים את שרותו הצבאי ועמד בפרשת דרכים בחייו, לאיזה תעסוקה לפנות. היתה לו הצעה מפתה לעיסוק עם הכנסות כספיות מכובדות ביותר, אך הוא, נאמן לדרכו, הגיע לבית חב"ד וביקש מהרב צפריר לכתוב לרבי את שאלתו אנה לפנות. הוא קיבל מהרבי תשובה ארוכה וברורה על הזכות והחובה לעסוק בחינוך; הוא עזב מיד את ההצעה הרווחית שהוצעה לו, וכך הגיע לתפקידו במכינה הקדם צבאית, שם הוא מחנך גם לערכים כלליים אבל גם לערכי החסידות ו"הרבי בראשנו".

התקשרה לרבי בעקבות התלמיד שלה

ממשיך ומספר הרב צפריר:

גם מ, יוצא ימידה קרבית מובחרת, הוא דוגמה חיה של מקורב שקלט את ה'נקודה' ולא זז בלי הוראה מהרבי. מ' למד בתיכון החילוני בגבעת שמואל. כך דגלו הוריו וכל משפחתו שעדיין לא היו דתיים באותה תקופה. למזלו של מ', היתה לו מורה לתנ"ך, אישה דתית, שאף שילבה בשיעורי התנ"ך כמה מושגים של תפילה וקיום מצוות. מ' גילה התעניינות והמורה הפנתה אותו לשיחה עם הרב צפריר. המורה לא שכחה להזהיר את הרב צפריר שלא יגלוש לענייני חסידות ואמונה ברבי, אלא רק ללוות את מ' בתפילה ולהראות לו איך מניחים תפילין, שמירת שבת וכו'.

משום מה האזהרות לא הועילו, ומ'

אף חזר וסיפר למורה את כל הרעיונות החסידיים שלומדים בבית חב״ד. המורה הסתקרנה, ולבסוף קבעה שיעור בחסידות עם אשתו של הרב צפריר. גם האח הגדול של מ׳ נחשף לרעיונות החסידות, קנה כיפה, תפילין, ועבר ללמוד באוניברסיטה דתית.

מ׳ עצמו הרחיק לכת, התחיל לגדל זקן, ציציות בחוץ, תפילה בנוסח האר״י, חסיד מן המניין. גם כשהתגייס ליחידה המובחרת, ראה בזה שליחות לכל דבר, וכל החיילים בצוות של מ׳ מניחים תפילין מדי יום, אומרים ׳לחיים׳ בכל תאריך חסידי, ומבקרים בבית חב״ד במקומות אליהם הם מגיעים. לפני שבוע התקשר מ׳ בהתרגשות לרב צפריר וסיפר לו כי לאחרונה הגיע חייל נוסף לצוות שלהם, בחור דתי עם כיפה שחורה. ״מיד התחלנו ללמוד תניא, עכשיו יש לי חברותא קבועה בצבא ללימוד חסידות...״

בשביל מ׳, הרבי הוא כל החיים. צריך לנהוג באהבת ישראל – כמו הרבי. להפיץ יהדות בכל הזדמנות – כמו הרבי, לראות את התקופה הזו כימי גאולה – כמו שהרבי אומר...

דומה שסיפורים אלו ממחישים יותר

צפריר יצא לטייל בעולם לאחר שרותו הצבאי. הוא טייל בדרום אמריקה בארצות הברית ולאחר מכן נכנס ללמוד באוניברסיטה בניו-יורק, שם פגש כמה תמימים שהזמינו אותו לביקור ב-770. הוא הגיע ופשוט נשאר שם... עד מהרה קלט את ה׳נקודה׳ והפך לחסיד מן המניין

מכל את המשמעות ״זרעו בחיים – הוא בחיים״.

בזכות הגרלה אחת של נשי חב״ד

אצל נשות השלוחים יש מנהג טוב, שבכנסים הארציים של נשות חב״ד, הן מביאות עמן נשים נוספות מתושבות העיר, כדי שתחווינה אף הן את הכינוס ותובנותיו.

גם בבית שאן נהוג בכך. בכנס הנשים שהתקיים בקיץ האחרון, הצטרפה לנסיעה אחת הגננות בגן של בתנו הקטנה. אותה גננת זכתה בהגרלה על כרטיס טיסה לרבי ובזכות כך התהדקו הקשרים בין משפחתנו לגננת ובעלה. הם הגיעו לסעודת שבת, שמעו כמה דברים על הרבי ועל ״הוא בחיים״. הגננת למדה לכתוב לרבי אודות ענייניה האישיים, זכתה לברכות פלאיות, וכבר סיפרה על כך לרבות מחברותיה – דבר שגרם לנשים רבות נוספות להגיע מדי ערב לבית חב״ד, שכן הן שמעו על האפשרות לכתוב לרבי ולקבל ברכה.

תקצר היריעה מלפרט, כמה בנות כבר התחילו להדליק נש״ק בזכות הגננת וחברותיה, כמה נשים קבלו על עצמן אמירת תהילים, בדיקת מזוזות, הצטרפות לשיעורי חסידות וכו׳ וכו׳. הכל בזכות הגרלה אחת של נסיעה לרבי. וכל זה עוד לפני הנסיעה...

המשך מעמוד 57

כנראה את אדמו״ר הריי״ץ. לאחר בירורים וטלפונים רבים, הגעתי אל ביתה של הקשישה הירושלמית שהתגוררה בילדותה בניקולייב בשכנות לזקני הרבי – הרב מאיר שלמה והרבנית רחל ינובסקי, והיא תיארה בתיאורים חיים את קהילת ליובאוויטש בניקולייב שלפני השואה.

• לדידך, מה היה רגע מרגש או כתבה מרגשת בהכנת הסדרה?

זו שאלה לא קלה, שכן היו לא מעט רגעים מרגשים והרבה כתבות מיוחדות. ובכל אופן, התיאור שעסק בהעלאת בית כנסת חב״ד בריגא באש כשבתוכו חסידים רבים, ובראשם גדולי החסידים בריגא כדוגמת ר׳ איצ׳ה מתמיד, ר׳ יחזקאל פייגין מזכירו של הרבי הריי״ץ, והרב רפאל כהן – הוא רגע מצמרר.

כתבה מרגשת ביותר, ודווקא עם סוף טוב, עסקה ביתומים חב״דיים מלנינגרד שנותקו ממשפחתם, שוכנו בבתי יתומים קומוניסטיים מרוחקים, וכמעט וניתק פתיל יהדותם, ואולם בניסי ניסים הצליחו להשיבם לחיק משפחתם ולעדת חסידי ליובאוויטש.

חוקרים מתעניינים

מתגובות ופניות שהגיעו למערכת ׳בית משיח׳ בשנים האחרונות עולה, כי קוראי הסדרה חרגו מזמן את מנויי ׳בית משיח׳ הרשמיים. התהודה הייתה רבה, ורבים התעניינו בסדרה ובמה שקשור אליה. פניות רבות הגיעו מטעם חוקרים בעלי שם עולמי וביקשו עזרה לאיתור חומרים מיוחדים כמו גם פרטים על נספים, או ניצולי שואה. שיתוף פעולה נרשם גם עם חוקרים ב״יד ושם״, ׳גנזך קידוש השם׳ וכן חוקרים חב״דיים מהארץ ומחו״ל. קוראים רבים שיצרו קשר, ביקשו להגיב, לתקן ולהוסיף.

הרב ברגר אף הוזמן לשאת דברים ב״מרכז לחקר השואה״ שע״י מכללת בית וגן בפני חוקרי שואה ומורים להיסטוריה המתמחים בתחום. ״ההתעניינות היתה מרשימה, ונשאלו שאלות מרתקות״, אומר ברגר. בעקבות הרצאה זו באו עוד הרצאות נוספות במוסדות חינוך גבוהים כמו גם במחנות קיץ של ישיבות חב״ד, וכן ב׳בית חנה׳ בירושלים, שם, ייאמר לשבחם, עוסקת מגמת ההיסטוריה בניצוחה של המורה הגב׳ אייזנבד, בנושא חב״ד בשואה.

על התלמידות הוטל לערוך במשך השנה עבודת חקר על קהילה חב״דית או נושא חב״די הקשור לדיכוי הקומוניסטי או ההשמדה הנאצית.

במהלך העבודות והתחקירים, נבנו גם מודלים של בתי כנסת שהיו ואינם. ״התרגשתי לראות כיצד הדור הצעיר מתעניין בנושא הדור הקודם שאבד בשואה. מספר פעמים הרציתי בפני התלמידות החוקרות וסייעתי להם באיתור חומרים נדרשים.

״זו הזדמנות להציע למנהלי המוסדות החינוכיים, להקדיש יותר זמן ומקום להיסטוריה החב״דית, כדי שיכירו את הדור הקודם, כמו גם את דמויות המופת החסידיות מהן אפשר ללמוד כהנה וכהנה״.

• לסיום.

ברצוני להודות לכל אלו שסייעו במלאכה, החל מחברי מערכת ׳בית משיח׳ על העזרה, הסיוע והסבלנות בארבע השנים האחרונות, וכן תודה עמוקה לקוראים שליוו, סייעו ובזכותם קיבלתי הפניות רבות שחלקן אף הניבו חומר אוטנטי חדש ומרתק.

בס"ד

מטה משיח בארץ הקודש

שע"י 'אגודת חסידי חב"ד באה"ק בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח'

בשורה טובה לקהילות אנ"ש

מבצע 'הקהל'

לאור בקשת רבים, הננו שמחים לבשר
כי עלה בידינו לסדר שאורח ה'שבת שכולה משיח' (ש"פ וארא מבה"ח שבט):
המרצה הנודע פה מפיק מרגליות

הרה"ח ר' שלום דובער שי' קלמנסון

ישהה לאחר השבת עוד כמה ימים באה"ק
בהם ייערכו סבב הרצאות והתוועדויות – 'הקהל' ברחבי הארץ.

הרב קלמנסון ניחן בכוח דיבור מעולה וע"י סגנונו המיוחד
מעביר ומבהיר את הדברים לקהלים שונים ומגוונים
(אנ"ש, תמימים, נשים, נערות ואף ילדים וילדות) בצורה הקלה והמובנת ביותר

אפשרות להרצאות גם בשפה האנגלית

ממטה משיח נמסר שהרב קלמנסון ישהה באה"ק ימים ספורים בלבד

וכל הקודם זוכה.

לתיאום ולפרטים:
מטה משיח, שניאור: 03-9607922, 054-7410770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

השלוחים הקדושים גילו את עצם הנשמה

מעבר לעלייה הגדולה לנשמותיהם של השלוחים הקדושים, ומעבר לעלייה הרוחנית הגדולה שנפעלה בעולמות הרוחניים - השלוחים הקדושים פעלו עלייה וזיכוך רוחני אדיר בעולם הזה הגשמי • קידוש ה' של השלוחים עורר מליוני יהודים בכל רחבי תבל, הדליק בקרבם את הניצוץ היהודי, והביא להתעוררות רוחנית אדירה • דבריו המרגשים של הרב נחמן שפירא, חבר וועד להפצת שיחות ומשפיע בישיבת אהלי תורה, בהתוועדות י"ט כסלו המרכזית ב"בית חיינו" 770

התעוררות רוחנית, גדולה יותר מיום כיפור

קידוש ה' נחשב לאחד הדברים המקודשים ביותר בעם היהודי. לפי המובא בספרים, כאשר יהודי נהרג על קידוש ה', הדבר פועל שני עניינים נעלים ביותר:

א. נשמתו מתעלית לרמות גבוהות ביותר, עד שאין כל ברייה יכולה לעמוד במחיצתו. זו הדרגה הגבוהה ביותר שנברא יכול להגיע אליה. זוהי הסיבה מדוע רבי עקיבא השתוקק כל כך למות על קידוש ה', עד שאמר "מתי יבוא לידי ואקיימנה".

הרבי מחדד את הדברים ומדגיש את גודל הזכות במיתה על קידוש ה' – מהסיפור אודות רבי יוסף קארו, מחבר השולחן ערוך, שבתחילה הודיע לו המגיד משמים שיזכה למות על קידוש ה', ואחר-כך הודיעו לו משמים שבשל הנהגה מסויימת נענש ולא ימות על קידוש ה'. אומר הרבי: הרי לאחר אותו 'עונש', המשיך רבי יוסף קארו לחיות, ואז חיבר את השולחן ערוך, מורה הדרך לכל עם ישראל לכל הדורות. ולמרות הזכות

העצומה שבחיבור השולחן ערוך – הרי זה נחשב ל'עונש' ביחס לזכות שהייתה יכולה ליפול בחלקו אילו היה נהרג על קידוש ה'!

לאחרונה נדפס גם סיפור מרטיט על ה"דברי חיים" מצאנז, שבעיצומה של מלחמת העולם השניה הגיע בחלום לבנו הצעיר, והודיע לו שלמחרת היום יבואו הנאצים ימ"ש לעיירה בה הוא שהה, וירצחו את כולם. הוא אמר לו שביכולתו לגלות לו שביל דרכו יוכל למלט את נפשו ולהנצל, אבל – הוסיף ואמר – דע לך שאלו הנעקדים עכשיו על קידוש ה', מגיעים לדרגה כזאת שאפילו אם תלמד תורה ותעבוד את ה' במשך אלף שנה (ומדובר כאן על עבודת ה' של צדיק אמיתי), לא תגיע לאותה מדריגה אליה מגיעים הנעקדים על קידוש ה'.

ב. מעבר למעלה העצומה לנשמה הפרטית, הרי קידוש ה' מביא אור נפלא לעולם כולו, וגורם הצלה גדולה לעם ישראל. נאמר במדרשים שקידוש ה' מאיר עד היכלו של משיח צדקנו. בספרי חסידות (לא חב"דיים) מובא שבשנת תקע"ג-ע"ה, היו עשרה מגדולי הצדיקים שנלקחו להציל את הדור. הדבר עולה בקנה אחד עם המבואר בתניא, שמיתת צדיקים מכפרת על עוון הדור. וכמה שנעבוד בקיום התורה והמצוות – זה לא מגיע לדרגה של צדיקים שמתו על קידוש ה', שזה פועל בעולמות עליונים בעוצמה כזאת, שאף עבודה אחרת אינה יכולה לפעול.

הקידוש ה' של השלוחים הקדושים

בשבת הראשונה לאחר רצח השלוחים, בית הכנסת שלו היה מלא יותר מהעונות הכי מלאות במהלך השנה. ואיזה אנשים היו שם? אנשים שבדרך כלל הולכים לבתי כנסת אחרים, שאף פעם לא דרכו על מפתן בית חב"ד; לא זו בלבד: היו שם גם אנשים כאלה שמעולם לא דרכה כף רגלם בבית הכנסת, אפילו לא בראש השנה וביום הכיפורים! יהודים שלא הסכימו עד כה לערוך ברית מילה, הגיעו לבית הכנסת להתפלל, ולאחר התפילה הודיעו כי ברצונם לעבור ברית מילה

בבית חב"ד בומביי, שאירע בראש חודש כסלו – פעל מעלה גדולה יותר משתי המעלות שהוזכרו. מעבר לעלייה הגדולה לנשמותיהם של השלוחים הקדושים, ומעבר לעלייה הרוחנית הגדולה שנפעלה בעולמות הרוחניים – השלוחים הקדושים פעלו עלייה וזיכוך רוחני אדיר בעולם הזה הגשמי.

קידוש ה' של השלוחים עורר מליוני יהודים בכל רחבי תבל, הדליק בקרבם את הניצוץ היהודי, והביא להתעוררות רוחנית אדירה. שלוחי הרבי בכל רחבי תבל מתפעמים לנוכח ההתעוררות העצומה. שלוחים וותיקים, שנמצאים בשליחות כבר עשרות שנים, אמרו לי שמעולם לא חוו התעוררות רוחנית בעוצמות כל כך חזקות.

אחד מבני סיפר שבשבת הראשונה לאחר רצח השלוחים, בית הכנסת שלו היה מלא יותר מהעונות הכי מלאות במהלך השנה. ואיזה אנשים היו שם? אנשים שבדרך כלל הולכים לבתי כנסת אחרים, שאף פעם לא דרכו על מפתן בית חב"ד; לא זו בלבד: היו שם גם אנשים כאלה שמעולם לא דרכה כף רגלם בבית הכנסת, אפילו לא בראש השנה וביום הכיפורים! יהודים שלא הסכימו עד כה לערוך ברית מילה, הגיעו לבית הכנסת להתפלל, ולאחר התפילה הודיעו כי ברצונם לעבור ברית מילה. היו גם יהודים שהיו נשואים לגויות, ובעקבות קידוש ה' של השלוחים החליטו לעזוב את בנות זוגם הגויות!

סיפר לי אחד השלוחים, שבבית חב"ד שלו יש לוח החלטות טובות. לאחר רצח השלוחים, נרשמו בלוח עשרות יהודים שלא היו רשומים בו קודם לכן. אנשים לא הסתפקו בכתיבת החלטה להניח תפילין, אלא קנו מיידית תפילין.

ההתעוררות היא שלא מעלמא-דין. יש זמנים ידועים שלאחריהם נרשמת התעוררות רוחנית, כמו ראש השנה ויום הכיפורים. יהודים מתעוררים, ומקבלים החלטות טובות, להוסיף במצוות וכדומה. אבל ההתעוררות העכשווית הייתה משהו שבאין-ערוך. לא רק בכמות, אלא גם באיכות. כפי שהזכרתי, אנשים שאפילו ביום כיפור לא מגיעים לבית הכנסת, הגיעו פתאום לבית הכנסת. אנשים שעברו כמה וכמה ימי כיפור ולא הסכימו לעבור ברית מילה, או לעזוב את הגויה – פתאום החליטו לעבור ברית או לעזוב את הגויה. זה לא 'עוד מצווה'. אלו החלטות קשות, שאינן נכללות במסגרת הקירוב הרגילה. בהחלט אפשר לומר, שבכל שנות השליחות לא ראו השלוחים כאלה הישגים.

כי אכן, הקידוש ה' של השלוחים פעל לא רק בנשמות שלהם, לא רק בשמים, אלא בנשמותיהם של כל עם ישראל, בעולם כולו.

בראש חודש כסלו התגלה עצם הנשמה

וכל זה אירע בראש חודש כסלו. בשיחותיו של הרבי שנאמרו בסמיכות לראש חודש כסלו תשנ"ב, הסביר הרבי את מעלתו של ראש חודש בכך, שבו מתגלית עצם הנשמה, שלמעלה אפילו מבחינת היחידה.

ידוע הרי שבנשמה יש חמשה דרגות גילוי: נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. בדרך

כלל כאשר דובר בחסידות על החלק העליון ביותר של הנשמה, דובר על בחינת היחידה. באותה שיחה אמר הרבי שמכיוון שבחינת היחידה היא אחת מחמשה שמות שנקראו לנשמה, מובן שלמרות מעלת ה'יחידה', היא רק בחינם שם, ואילו עצם הנשמה גבוה ונעלה אף מבחינת היחידה. ואומר הרבי, שראש חודש כסלו מבטא את גילוי עצם הנשמה, המקביל לעצם מציאותו של משיח. וזה גבוה יותר מגילוי היחידה.

השנה, בראש חודש כסלו, ראינו את התגלות העצם. מה שראש השנה ויום הכיפורים, בהם כידוע יש גילוי בחינת היחידה – לא הצליחו לפעול, הצליחו השלוחים הקדושים לפעול, כאשר גילו את עצם הנפש של יהודי העולם כולו.

כולם מדברים על ספר התורה שנפגע, ומציינים שהפגיעה הייתה בפרשת אחרי מות שני בני אהרן, בקרבתם לפני ה' וימותו. אבל כאשר מדייקים לראות באיזה שורה פגעו הקליעים, רואים שנפגעו המילים "בזאת יבוא אהרן אל הקודש", הכניסה של כהן גדול לקדש הקדשים ביום הכיפורים, אחת בשנה, המסמלת את ההתקשרות של עצם בעצם, למעלה מיחידה.

גילוי העצם - דאגה לגשמיות

הסיפורים ששמענו מהורי השלוחים הקדושים, ר' נחמן הולצברג ור' שמעון רוזנברג, כמו גם מאות הסיפורים שסופרו על-ידי האנשים שהיו עמם בקשר בחייהם – רובם היו על הקירוב הגשמי, אכילה ושתיה והכנסת אורחים. מעשי חסד שאפילו לא היו קשורים ישירות לקיום המצוות, הנחת תפילין וכדומה. בסופו של דבר הם הגיעו גם להשפעה רוחנית, אבל עד אז כל אחד הרגיש שהוא יכול לחזור בשביל לאכול או לישון.

כולם מדברים על ספר התורה שנפגע, ומציינים שהפגיעה הייתה בפרשת אחרי מות שני בני אהרן, בקרבתם לפני ה' וימותו. אבל כאשר מדייקים לראות באיזה שורה פגעו הקליעים, רואים שנפגעו המילים "בזאת יבוא אהרן אל הקודש", הכניסה של כהן גדול לקדש הקדשים ביום הכיפורים, אחת בשנה, המסמלת את ההתקשרות של עצם בעצם, למעלה מיחידה

ומה נפלא הדבר, שבאותה שיחה בה דיבר הרבי על מעלת ראש חודש כסלו, בו מתגלית עצם הנשמה – הדגיש הרבי שהתגלות זו מתבטאת בדאגה לצרכים הגשמיים של יהודי. ובלשונו של הרבי:

"על ידי התעוררות מחודשת בתוקף מחודש של עצם הנשמה (ע"ד ניעור משנתו) "להביא לימות המשיח", על ידי זה שמוסיף עוד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולהם תשועה והצלה.

"וכל זה – לאו דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחינת היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם ובעיקר בעניינים פשוטים כמו נתינת צרכיו הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בגוף)".

הרבי מקשר זאת גם עם חנוכה וי"ט כסלו: "שמוסיפים בסעודות של שמחה, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה . . ולפני זה בסעודות והתוועדויות של שמחה דימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו".

– כאן מתגלה שהעצם של משיח מתגלה גם בפעולות הגשמיות כשלעצמן. זה מה שראינו אצל גבריאל ורבקה.

העקידה לפני הגאולה

שמעתי בשם הרה"ג הרב משה וולפסון, מבורו פארק, שבשבת שלאחר המאורע דיבר בבית הכנסת שלו, וכך אמר:

נאמר בכתבי האריז"ל, שלפני כל מאורע גדול בעם ישראל – יש עקידה, קידוש השם של צדיקים. לפני חנוכת המשכן, בו הייתה ההתחלה של ה"ושכנתי בתוכם", מתו נדב ואביהוא, עליהם נאמר "בקרובי אקדש". לפני רכישת הר הבית מידי אנשי יבוס, על מנת לבנות עליו את בית המקדש הראשון, נהרג אבישי בן צרויה, שהיה שקול כרובה של סנהדרין. כך גם לפני שהותר לכתוב ולפרסם את התורה שבעל-פה, נהרגו עשרה הרוגי מלכות. ומסיים בכתבי האריז"ל, שלפני גילוי המשיח יהיה קידוש ה' של צדיקים גדולים.

השליחות של הרבי היא הרי להביא את הגאולה, והם היו השלוחים של הרבי. המאורע הזה של קידוש ה' על ידי שלוחי הרבי, הוא בוודאי אותו העקידה של הצדיקים הגדולים שלפני התגלות משיח.

יהי רצון שתיכף ומיד נזכה לראות בהתגלותו של הרבי מלך המשיח, והקיצו ורננו שוכני עפר, והשלוחים הקדושים בראשם, תיכף ומיד ממש!

לקראת יו"ד שבט:

הנסין השישי

פרטים בקרוב

שנחרבו, גליון

סדרת חב"ד בשואה הגיעה לסיומה; חמישים וחמש כתבות, מאות תמונות ומסמכים מהם שראו אור לראשונה, סיפורן של 26 קהילות חב"דיות שהיו ואינן, וסיפורים אישיים כואבים ומצמררים - כל אלו ועוד הוכנסו בתוך הסדרה המרתקת על ידי החוקר והסופר החסידי הרה"ח ר' שניאור זלמן ברגר • לקראת הסיום נאות מחבר הסדרה לחשוף מעט מהעבודה המקיפה והמיוחדת שנעשתה מאחורי הקלעים לאיתור סיפורים, מסמכים ועדויות מקהילות שהיו ואינן, כמו גם על הרגעים המיוחדים שליוו אותו בארבע השנים בהן פורסמה הסדרה שהקיפה את הקהילות החב"דיות במזרח אירופה מאז הוקמו ועד שעלה עליהן הכורת • ראיון מיוחד

מאת מנחם זיגלבוים

לארוג יריעות היסטוריה

חורף תשס״ה. בעולם החלו לציין אירועי 60 שנה לשחרור אושוויץ. ההכנות לחגיגות 60 שנה לניצחון על הנאצים, היו בעיצומן.

במערכת ׳בית משיח׳ הוחלט לציין את היובל המיוחד במספר כתבות מסכמות את אשר עברה חסידות חב״ד בימי עברה וזעם. המשימה המורכבת הופקדה בידיו המקצועיות של ידידנו הסופר הרה״ח ר׳ שניאור זלמן ברגר, שידיו רב לו בהיסטוריה החב״דית. במערכת ׳בית משיח׳ חשבנו על כמה כתבות מרתקות, אבל איש לא פילל שנגיע לחמישים וחמש כתבות שירתקו קהלים מגוונים של קוראים, כמו גם להתעניינות מוגברת מאוכלוסיות שונות, שאינן קשורות לחב״ד.

עשרות קהילות חב״דיות שנחרבו בימי השואה, ״נבנו״ מחדש ביד אמן עלי גליון, שורטטו דמויותיה, בתיה, מוסדותיה כמו גם האנשים הקטנים שסובבו בה. החומר כולו נרקם ונארג בסבלנות רבה מעדויות שנגבו מכלי ראשון, מספרים ובטאונים שאינם מצויים עוד, כמו גם תחקירים אין-סופיים לאיתור ניצולים מקהילות שהיו ואינן.

דומה כי פחות או יותר מוצו החומרים המוכרים לסדרת כתבות זו, אם כי תמיד יכולות להיות הפתעות חדשות שבוודאי תובאנה לדפוס. לרגל סיום הסדרה, מצאנו לנכון לשוחח עם מחבר הסדרה, שבפתיחות רבה סיפר על מפגשים מרטיטים, ממצאים נדירים, הישגים כמו גם אכזבות שעבר במהלך התחקירים שערך. בראיון הבא הוא חושף יותר מטפח של מקרי השגחה פרטית שארעו לו מאחורי הקלעים של הכנת הסדרה.

• מה בעצם הביא אותך לכתיבת סדרה כזו מקיפה ומורכבת?

לא יודע אם זכור לך, אבל הכל החל בשיחה טלפונית שלנו שנערכה בעקבות האירועים שנערכו באירופה לרגל שישים שנה לשחרור אושוויץ והניצחון על הנאצים. בשיחה הבעת תמיהה מדוע אין אנשים יודעים מה חב״ד-ליובאוויטש איבדה באמת בשואה? הזכרת את העובדה שכולם מדברים על כך שהשואה פגעה בחסידויות גדולות כמו גור, אלכסנדר ועוד, שאיבדו אלפים מביניהן, ולא יודעים כי גם חב״ד איבדה אלפים מבניה בשנות הזעם הללו.

הצעת אפוא לנסות להכין כמה כתבות

עשרות קהילות חב״דיות שנחרבו בימי השואה, ״נבנו״ מחדש ביד אמן עלי גליון, שורטטו דמויותיה, בתיה, מוסדותיה כמו גם האנשים הקטנים שסובבו בה. החומר כולו נרקם ונארג בסבלנות רבה מעדויות שנגבו מכלי ראשון, מספרים ובטאונים שאינם מצויים עוד, כמו גם תחקירים אין-סופיים לאיתור ניצולים מקהילות שהיו ואינן.

כדי למצות את הנושא ולהקיף אותו ככל האפשר, למען התיעוד שיישאר ״לדורי דורות״. קיבלתי את ההצעה והתחלתי בתחקירים ובאיסוף חומר לקראת כתיבת הסדרה.

האמת ניתנת להיאמר, שבמבט לאחור, איש מאתנו לא פילל, גם אני, כי הסדרה תמשך על פני חמישים וחמש כתבות. דובר על מספר כתבות שיכללו את הצלת אדמו״ר הריי״צ וחתנו הרבי מה״מ, ועוד קהילות מרכזיות בפולין ובברית המועצות. אבל עם הזמן התברר כי ישנו חומר רב, והיריעה התרחבה כל העת, כאשר הזמן החולף נתן לי אורך נשימה לאיסוף חומר רב יותר.

• מהיכן שאבת את החומרים המיוחדים כמו גם את החשיפות המרתקות?

בתחילת הדרך שהיתי ימים ארוכים בספריית ׳יד ושם׳ בירושלים, שם ישנו מאגר ספרותי-ארכיוני מהגדולים בעולם בנושא השואה. המלאכה לא היתה קלה, שכן אין שם (ובשום מקום) תיעוד מסודר על חב״ד בתקופת השואה, ובכל זאת, טיפין טיפין איתרתי ספרים, יומנים, מסמכים ותמונות הקשורות בצורה כזו או אחרת לחב״ד שלפני השואה.

חומר נדיר איתרתי ב׳דפי עד׳ של יד ושם. קרובים וידידים של נספים מילאו מאז השואה (ועד היום) טפסים מיוחדים בהם תיעדו פרטים על הנספים. במאגר ׳דפי עד׳ מצאתי פרטים לא ידועים על ניספים חב״דיים, ולעיתים נבנו ענפי משפחה חב״דית בזכות דפים אלו.

• לדוגמה?

בכמה ספרים חב״דיים מוזכר הרב רפאל כהן שנספה בריגה, אלא שלפי ׳דפי עד׳ הנמצאים שם, התברר שלא מדובר רק ברב חב״די שנהרג, אלא בראש משפחה, המונה בנים בנות, חתנים, נכדים ונכדות, שכולם נספו, הי״ד.

במהלך הזמן המשכתי לנבור בספריות ובארכיונים שונים, ובהם ׳היכל מנחם׳ בירושלים, הספריה הלאומית, ׳גנזך קידוש השם׳, וכן עמדתי בקשר עם חוקרים ובעלי ארכיונים חב״דיים ואחרים, שסייעו בעדי לאתר חומר יקר.

השגחות פרטיות מאחורי הקלעים

לחוקר החסידי הרב ברגר היה רגש מיוחד כלפי הנושא אותו חקר, וזה ניכר בהחלט מהתכנים כמו גם מההגשה. סבו מצד אביו, ר׳ ישכר דב ברגר, שהה במחנה עבודה שם סבל תלאות. במשך השנים לא הסכים לדבר על מה שעבר. רק לעתים נדירות סיפר עובדות פה ושם, מהן עלה כי הוא חווה חוויות קשות ביותר. את כל אשר קרהו, לקח עמו אלי קבר.

סבו וסבתו מצד אמו אמנם עלו מאירופה לארץ הקודש לפני השואה, אך איבדו בשואה כמעט את כל משפחתם. אמו לא ידעה מעולם מה זה סבא וסבתא כמו גם דודים ובני משפחה.

״נושא השואה עניין אותי עוד מילדות״, הוא מספר, ״פעמים מספר יצא לי לתעד אירועים כאלו ואחרים הקשורים בשואה. כידוע הוצאתי גם את הספר ׳הפרטיזן׳ בו מוקדשים כמה פרקים לתקופת הסבל בשואה״.

• בוא נתחיל מהסוף, האם כיום, עשרות שנים אחרי, אפשר לסכם את אבידתה של חב״ד-ליובאוויטש בחמש שנות מלחמת העולם השניה והשואה האיומה?

באופן כללי בוודאי שאפשר. רוב מניין חסידי חב״ד בפולין, בליטא ובלטביה – ומדובר באלפי משפחות – נרצחו על ידי הנאצים. כמו כן נהרגו עוד רבים מחסידי חב״ד בברית המועצות. חלקם נרצחו על ידי הנאצים בערים שנכבשו, חלקם לחמו בשדה הקרב ונפלו שם, רבים מאד נפטרו ממחלות מרעב ומקור.

גולת הכותרת היא כמובן כ״ק אדמו״ר הריי״צ ששהה בוורשה תחת כיבוש נאצי במשך מספר חודשים ונמלט עם משפחתו וכמה ממזכיריו לריגה, ומשם לארצות הברית. מלבד המוני חסידים שאיבד, ברמה המשפחתית הוא איבד גם חתן ובת. כ״ק אדמו״ר מה״מ שהה בצרפת תחת ממשלת וישי שהייתה נאמנה לנאצים, ואף הוא הצליח להימלט ברגע האחרון עם רעייתו הרבנית לארצות הברית. בימי המלחמה פעלו אדמו״ר הריי״צ והרבי להצלת יהודים מגיא התופת, ויזמו שורה של פעולות רוחניות וגשמיות שונות להטבת המצב.

האור היחיד שהיה מבחינה חב״דית בשנים אלו, היה בדמות הצלתן של מאות משפחות שהספיקו לברוח לאוזבקיסטן הרחוקה, רובן יצאו לאחר מכן מברית המועצות והקימו מחדש קהילות חב״דיות מפוארות בארץ ישראל, צרפת, ארצות הברית ואוסטרליה.

• נושא השואה הוא רגיש מאד, לא פעם 'נוגעים' בעדויות קשות ובתיאורי זוועה. היו כללים שהצבת לעצמך במהלך הכתיבה?

היו אכן לא מעט לבטים ודיונים, גם עם חברי המערכת, כאשר נקודות ההנחה אומרות שהכתבות עשויות לגרום לצער וכאב, כמו גם בני נוער צעירים שנחשפים לתוכן הסדרה. אשר על כן הצבנו כמה 'לאווים': לא לפרסום תמונות בהן נראים נאצים; זה לא מכובד ל'בית משיח' ולקוראיו. לא לפרסום תמונות קשות, כמו גם בלי תיאורי זוועה. וכן הוחלט שלא לפרסם כתבות אלו בגיליונות היוצאים לאור לקראת חגים.

כמו כן הוחלט, כי לאחר תיאור ותיעוד הקהילה והשמדתה, יש לסיים בשלוחים שהגיעו בשנים האחרונות לאותה עיר, ומחזירים אליה את אור היהדות והחסידות, וכך לסיים בטוב.

• יש הצלחות והישגים שאתה יכול לספר עליהם?

ההצלחה היא עצם פרסום הסדרה המקיפה והחשובה כל כך.

ולהצלחות ספציפיות: עד לפרסום הכתבה, חב״ד והשואה היו שני נושאים כמעט מנותקים. היה ידוע רק שחסידי חב״ד רבים בברית המועצות ברחו מאימת הנאצים אל אוזבקיסטן, ורובם יצאו מברית המועצות בתום המלחמה והגיעו אל המנוחה והנחלה. כלומר, שחב״ד לא ממש 'חוותה' את השואה.

בכדי לאסוף ולהשיג חומר מתאים, חקרתי בספריות ובארכיונים רבים בהם ניסיתי לאתר חומרים חב"דיים שפורסמו, וכאלו שלא. רבות פעלתי לאתר עדים וניצולים שיספרו מכלי ראשון על הנעשה בקהילות חב"ד לפני ובזמן השואה.

אולם בכתבות ובתחקירים הבאתי עובדות וסיפורים על אלפים רבים מחסידי חב״ד שנספו בשואה, קהילות חב״דיות גדולות ומפוארות שהוכחדו כליל, או שנותרו מהן שרידים בודדים בלבד. הבאתי גם סיפורים אישיים מרתקים על מסירות נפש לשמירת מצוות בתוך מחנה עבודה, או חסיד שהצטרף לפרטיזנים ונפטר מרעב בגלל שמירת כשרות, או נער חב״די כבן 13 שהניח תפילין בתוככי מחנה אושוויץ ואף השאילם ליהודים רבים נוספים, בהם אחד האדמו״רים.

במסגרת סדרת הכתבות הופתעו רבים להיווכח כי חב״ד לא הייתה רק בברית המועצות או בפולין, אלא בליטא לבדה היו יותר מעשר קהילות חב״דיות גדולות ומפוארות, שכולן נכחדו לגמרי.

במקביל פרסמתי תמונות של בתי כנסת חב״ד שנחרבו בשואה, וגם שריד לבית כנסת בחרקוב שהיה קיים שנים רבות, ונשרף על יושביו וממנו נותר קיר אחד בלבד.

היו חידושים גם בסיפור הצלת הרבי הריי״צ וחתנו הרבי. בין היתר חשפתי את מר בוני לקס שסיפר לראשונה כיצד אביו שכנע את הרבי לברוח מפריז, וכן חשפתי כי ״אברם״ אליו נשלחו מכתבים בעת שהרבי שהה בפריז, אינו שם מחתרתי של הרבי, אלא יהודי שעמד בקשר עם אדמו״ר הריי״צ.

בשנים האחרונות נשמעו בעיתונות הכללית, טענות שונות ומשונות על שחב״ד לא עשתה די בכדי להציל יהודים בשואה. במספר כתבות הוכחתי כי אדמו״ר הריי״צ פעל בכל דרך אפשרית כדי לסייע ולהציל אדמו״רים, רבנים, חסידי חב״ד, תמימים

כמו 'עמך' ישראל. העזרה לא פסקה בתום המלחמה, אלא נמשכה שנים מספר לאחריה, בשיקום ובבנייה מחודשת.

בסדרה היו עוד חשיפות רבות שהיריעה תקצר מלמנותם. כך למשל חשפתי בכתבה על לודז' כי לחסידי חב"ד היה קשר ייחודי עם ראש היודנראט בגטו – מר רומקובסקי, ובזכות כך סייעו להציל יהודים רבים. בספרים המתעדים את גיטו לודז' הובעה תמיהה כיצד החל קשר זה. בספר "דם ודמע בגטו לודז" צויין, כי יש הסוברים שאדמו"ר הריי"צ שיגר אגרת אל רומקובסקי, והאגרת חדרה את חומת הגטו ולהגיע לנמען.

עובדת האגרת הייתה נראית מוזרה מה, ולכן בחרתי להשמיטה מן הכתבה, אולם במהלך שהותי ב'בית חיינו' לפני כשנתיים, פגשתי היסטוריון חב"די ידוע שמשפחתו היא מיוצאי לודז', וכאשר שוחחנו בנידון, סיפר לי כי במהלך עריכת סדרת 'אגרות קודש' של אדמו"ר הריי"צ, ראה את האגרת המדוברת מאדמו"ר הריי"צ כשהיא חתומה על ידי המזכיר ר' חיים ליברמן. ההיסטוריון שנדהם לראות

רוב מניין חסידי חב"ד בפולין, בליטא ובלטביה - ומדובר באלפי משפחות - נרצחו על ידי הנאצים. כמו כן נהרגו עוד רבים מחסידי חב"ד בברית המועצות. חלקם נרצחו על ידי הנאצים בערים שנכבשו, חלקם לחמו בשדה הקרב ונפלו שם, רבים מאד נפטרו ממחלות מרעב ומקור.

אגרת כזו, בא בדברים עם רח"ל, שאישר את משלוח האגרת ואף הוסיף לספר כי הוא יודע שהיא הגיעה לנמען, הלא הוא רומקובסקי.

על מהות הקשר בין אדמו"ר הריי"צ לבין ראש היודנראט בגטו, שמעתי בשם הרב טוביה בוקצ'ין, שהיה משגיח בישיבת 'תומכי תמימים' בלודז', כי בשנים שלפני השואה, כאשר רומקובסקי כבר היה איש ציבור בקהילה היהודית, ביקר פעם אצל אדמו"ר הריי"צ שביקשו לבקר בישיבה, ומאז החל לסייע בגיוס כספים לישיבה.

• לצד ההצלחות והחשיפות שחשפת, בוודאי גם היו אכזבות וכשלונות במהלך הכנת הסדרה.

בהחלט, ולא מעט. כך למשל כשישבתי בפגישה עם אחד החוקרים החשובים של 'יד ושם', והוא מספר לי כי מאז נפילת הקומוניסטים, שוהים חוקרים רבים מטעם 'יד ושם' במדינות חבר העמים, ומאתרים חומרים אוטנטיים על שאירע בשואה במדינות אלו "והתוצאות הן מצויינות", לדבריו. יש מאגר אדיר של מסמכים, תמונות וממצאים שכולם עברו תחת ידי בן שיחי. כאשר ביקשתי ממנו חומרים על קהילות חב"ד כמו גם על חסידי חב"ד בברית המועצות בתקופת השואה, הוא השיב כי אין בידו חומר מעין זה.

מה הן הסיבות לחוסר התיעוד? בעוד שבמדינות אחרות שנכבשו על ידי הנאצים, חיו היהודים עוד תקופות ממושכות תחת הכיבוש הנאצי, אם כי בסבל ובתלאה, הרי שבברית המועצות הוציאו יהודים להורג תוך פרקי זמן קצרים יחסית מאז כיבוש הערים.

סיבה נוספת נעוצה בכך שלאחר המלחמה, השלטון הקומוניסטי לא איפשר להוציא ספרים יהודיים. לכן אין הרבה "ספרי זיכרון" על קהילות יהודיות בברית המועצות, כפי שחוברו על קהילות בפולין, בליטא ובמדינות אחרות.

אם כבר מדברים על ספרי זיכרון ותיעוד, מחובתי לציין כי חלק ניכר מספרי הזיכרון הקיימים, חיברו גורמים הקשורים לקיבוצי השמאל או ארגונים אחרים שהתנכרו לחיי התורה והמצוות. זו הסיבה שחלקן של הקהילות הדתיות בכלל, והחרדיות בפרט, מוצנע ומאוזכר כבדרך אגב. לעיתים נדהמתי לראות מאמרים רבים שנכתבו על תנועת נוער קטנה ושולית, בעוד שעל בתי כנסת בהם התפללו רוב בני הקהילה, מופיעים מספר קטעים בודדים.

גם התקוות שתליתי בארכיונים שומרי מצוות כמו 'גנזך קידוש השם' וכדומיו, נגוזו, כשהתברר שאין להם כמעט תיעוד על ברית המועצות, ובודאי לא בצורה מסודרת ומפורטת על חב"ד.

בכדי לאסוף ולהשיג חומר מתאים,

חקרתי בספריות ובארכיונים רבים בהם ניסיתי לאתר חומרים חב"דיים שפורסמו, וכאלו שלא. רבות פעלתי לאתר עדים וניצולים שיספרו מכלי ראשון על הנעשה בקהילות חב"ד לפני ובזמן השואה.

כשלונות? לא יודע אם היו כשלונות, שכן כל עובדה שהצלחתי להשיג ולפרסם היא בבחינת הצלחה. פה ושם היו חומרים חשובים שהשגתי לאחר פרסום הכתבה המתאימה, אבל חומרים אלו בוודאי יראו אור במסגרת ספר שיאחד את הכתבות כולן.

• לא נבקשך לחשוף את הסודות המקצועיים, אבל איך בכל אופן מאתרים עדים וניצולים?

יש כאלו שהיו ידועים לי, כמו חסידי חב"ד החיים עמנו היום, וגם אחרים כמו מר טוביה פרידמן צייד הנאצים המפורסם שרואיין על ידי בעבר, ושמח לסייע שוב ולנדב חומר מרתק אודות קהילת חב"ד בעיר ראדום שבפולין.

מלבד זאת, תוך כדי קריאה בספרי זיכרון ונבירה ב'דפי עד' של 'יד ושם', איתרתי שמות של כותבי מאמרים או 'דפי עד', ולידם שם עיר מגוריהם בארץ ולעיתים גם מספר טלפון, ואז מטלפנים ומקווים לטוב. לפעמים מצאתי ניצול שהכיר את הקהילה מקרוב, ולעיתים הרגשתי נבוך כשאמרו לי שהאיש אותו חיפשתי נפטר לפני שנים רבות. אבל היו גם הצלחות, למשל, כאשר ניסיתי לאתר את יצחק גור (גארפינקל) מקיבוץ 'עין שמר', אחיו של הרב בערל גארפינקל שהיה משגיח ומשפיע בישיבות 'תומכי תמימים' בוורשה ובראדום. התברר כי הלה הלך לעולמו בתקופה האחרונה, אבל הצלחתי ליצור קשר עם בנו מליק שמסר לידי התכתבות מדהימה ומרתקת בין שני אחים שחיו בשני עולמות – האחד משגיח בישיבת 'תומכי תמימים' המרכזית בפולין, והשני חבר קיבוץ 'עין שמר'.

• תוכל לספר סיפור אחד על 'השגחה פרטית' אליה נחשפת בעבודתך?

היו אכן כמה סיפורים מרגשים כאלה, אבל לכל לראש עולה לפניי שמו של לייבל זיסמן שיחי'.

יום אחד התברר לי כי ב"שו"ת ממעמקים", נכתב על חסיד חב"ד שהיה מהבודדים שגידלו זקן בגטו על אף הסכנה הגדולה. באותם ימים נסעתי בפעם הראשונה ל'גנזך קידוש השם' בבני ברק בכדי למצוא חומרים על חב"ד בתקופת השואה, ובין היתר ביקשתי לאתר את

במסגרת סדרת הכתבות הופתעו רבים להיווכח כי חב"ד לא הייתה רק בברית המועצות או בפולין, אלא בליטא לבדה היו יותר מעשר קהילות חב"דיות גדולות ומפוארות, שכולן נכחדו לגמרי.

הספר הנזכר.

עם כניסתי ל'גנזך' ביקשתי מאחד האחראים חומר על חב"ד בתקופת השואה, אך הוא, כמו רבים אחרים, גרם לי לאכזבה רבה כשהבהיר לי שאין חומרים על חב"ד מתקופה זו. שאלתי אם יש לו את "שו"ת ממעמקים", והוא השיב בחיוב. לאחר חיפוש ממושך מצאתי את שביקשתי. הספר מקבץ שאלות שהגיעו בזמן אמת, בשנות הגטו, לפתחו של הרב אברהם דובער שפירא, רבה של קובנה, שהיה באותם ימים חולה וסבל ייסורים קשים. לימינו היה הרב אפרים אושרי שקיבל את השאלות, ורשם את התשובות. לאחר שניצל מהשואה ערך את השאלות והתשובות בספר שו"ת שנקרא "שו"ת ממעמקים". אחת השאלות בספר עוסקת בגידול זקן, האם מותר לגדל זקן במקום סכנה? ומצויין שם כי בכל העיר קובנה שלאחר הכיבוש הנאצי, נותרו רק שניים עם זקן: הרב שפירא שהיה רתוק למיטתו, וחסיד חב"ד בשם פייביש זיסמן.

לא הצלחתי להבליג, ושאלתי את האחראי בגנזך אם דברים אלו אינם "סיפור טוב" על חב"ד בשואה. קובנה שהיה גדושה ברבנים בראשי ישיבות ובתלמידי חכמים, וכולם בלי יוצא מן הכלל גילחו את זקנם כדי שלא להרגיז את החיה הנאצית, מלבד הרב הראשי וחסיד חב"ד?

שאלתי זו עוררה סיפור מעניין. הלה סיפר לי כי ר' לייבל, בנו של ר' פייביש זיסמן, היה אצלם לא מכבר. בחוברת שעמדה לצאת לאור לפני ביקורו, סופר כי ר' פייביש קנה לבנו שאך נכנס בעול המצוות, מגפיים רחבות מכפי מידתו, וכן תפילין קטנות כדי שבעת הצורך יוכל להסתירן. ואכן, ר' לייבל הצליח להסתיר את התפילין בעת שהייתו במחנות עבודה והשמדה. אולם יום אחד, בעת שהיה מעוטר בתפילין במחנה העבודה אושוויץ, נתפס ו"הוציאוהו" מהמחנה. כך נכתב בחוברת שכבר הייתה מוכנה לדפוס. ר' לייבל קרא את הטיוטה של הסיפור ועמד נפעם. בחוברת נכתב בפירוש כי "הוציאוהו" מהמחנה, מתוך הבנה שהוא הוצא משם ונשלח לעולם שכולו טוב, אך האמת הייתה שאכן הוציאוהו כפשוטו ללא מירכאות, והעבירוהו למחנה אחר. הוא הוסיף וסיפר כי ניצל בזכות ברכת אדמו"ר הריי"צ... עורכי החוברת הוסיפו אפוא בשולי העמוד עובדה זו.

כששמעתי את הסיפור מפי איש ה'גנזך', ביקשתי מיד לדעת היכן גר לייבל זה וכיצד ניתן להשיגו, אולם נתקלתי בהתחמקות אלגנטית. אמרו לי רק שהוא גר ב"ניו-יורק".

כעבור מספר ימים שוחחתי עם ידידי הרב מנחם מענדל הנדל, מנהל 'בית משיח', ושאלתי אותו אם הוא מכיר את השם לייבל זיסמן? הוא הגיב "אתה לא תאמין, אבל מספרי הטלפון שלו נמצאים בכיסי, לאחר שביקש ממני מספר פעמים לפרסם את קורות חייו ב'בית משיח'. מובן שקיבלתי את מספרו, ולקראת הכנת הכתבה על קהילת ליובאוויטש בקובנה, ביקשתי ליצור עמו קשר, אך איש בביתו שבניו יורק לא הרים את הטלפון. לאחר ניסיונות מרובים, הרימה בתו את הטלפון, שאמרה כי הוא לא יהיה בבית בזמן הקרוב, שכן "הוא בארץ ישראל". קיבלתי ממנה את מספר הטלפון בבית מלון בו הוא שוהה, ומיד יצרתי עמו קשר. התברר כי האיש טרוד מאד בעסקיו, וכלל לא ברור אם יוכל להיפגש עמי. לאחר הפצרות חוזרות ונשנות, קבע עמי פגישה בבית מלון בירושלים בשעת בוקר מוקדמת.

השכמתי קום, והתמורה היתה משתלמת. ר' לייבל, סיפר על ברכת הרבי הריי"צ המיוחדת שקיבל אביו עבור ילדיו. היה זה בתקופה שלאחר פרוץ המלחמה, אך טרם הגיעה לליטא. הוא סיפר על בר המצווה שלו שנערכה בגטו, על בני המשפחה הענפה שנספו, על מחנות העבודה בהם התגלגל עם תפיליו, על הצלתו ועל 'יחידות' לה זכה אצל הרבי הריי"צ בתום המלחמה, אליה נכנסו הוא ואחיו – ובה לבקשת הרבי סיפרו על קורות קהילת קובנה בתקופת השואה, והרבי בכה בכי תמרורים.

הייתה גם 'חשיפה' אחרת, כאשר יום אחד התקשר אלי ידידי ר' דניאל גורדון שסיפר לי כי יהודי חב"דניק מירושלים אמר לו כי יש לו קשר עם קשישה שהכירה

המשך בעמוד 46

ביטחון ואמונה, בקידוש לבנה...

אחים ורעים אהובים,

לחיים! לחיים ולברכה!...

שבוע פרשת ויגש, היה שבוע סוער במיוחד. נקל לשער זאת רק מהעובדה כי חוגגים בימים אלה את ה'דידן-נצח', ואנו בעיצומם של שבעת ימי המשתה, שנותנים את רישומם בכל.

אך לא עם תיאור אווירת החג בבית חיינו אפתח את היומן, דבר שלכאורה מתבקש מאיליו, כי-אם במשהו קצת שונה, אך לא כל-כך חריג מהנוף הנשקף בדרך-כלל מבמה זו. המדובר הוא 'אַ חסידיש'ער דערהער' שהופנם במוצאי שבת זה באמצע מעגלי השמחה, על רקע צלילי המנגינה, בקידוש הלבנה:

"קידוש לבנה ברחובה של עיר, נחוג ברוב שירה וזמרה. שמחה עצומה בוקעת רקיעים, פורצת גבולות, מרימה את הנפש מעמק המצולות.

גם מן הקור הניו-יורקי המקפיא עצמות לא נרתעים, ממשיכים בעוז ובחדווה – לפזז ולכרכר לכבוד מלך המשיח והגאולה הקרובה.

גם מעבר למילים היפות והרישמיות, היתה בהחלט עוצמה מיוחדת. כשהמחשבות משוטטות אודות המצב הכללי בארץ הקודש ובעולם כולו, החושך שאט אט נראה שמתגבר יותר ויותר, והנה אור בקצה המנהרה, אור שמבזיק בתוך כל ההמולה, נותן לחוש כי אכן יש חיים מתחת לאדמה...

השירה לא נגמרת. אדרבה, היא ביתר שאת. "דידן נצח איי איי... יחי המלך איי איי..." איזה תוקף, איזו עוצמה, רגש אמיתי של התעלות מעל כל העולם שמסביב, 'בעל-הבית' על המציאות, שום דבר לא מפריע ומנגד, הולכים קדימה מבלי להתפעל, ברוח הפרשה הרי זה ממש בבחינת "ויגש אליו יהודה"...

כאן, ממש מול חלון חדרו של הרבי נמצאים אנו. "הרבי מביט בנו", חולפת מחשבה בחטף, נו "עד מתי?!"...

וכאן, שוב פרשת השבוע עולה וצפה, נעמדת מול העיניים, המילים בורקות ממנה, ובאופן כל-כך אקטואלי: "ולא יכול יוסף להתאפק"!! מול כזה תוקף הרי שפשוט אי-אפשר. אי-אפשר לעמוד מנגד, לראות כך את קהל עדת החסידים, חייליו נאמניו של הרבי שליט"א, בכזאת אמונה, בכזה בטחון, סוף סוף מוכרח הרבי להתגלות, אז יאמר הוא לכל העולם "אני יוסף"!! כאן הייתי כל הזמן, נכון, לא ראיתם ולא ידעתם, אך אני איתכם הייתי וראיתי תמיד..."

אה, חיות לשבוע שלם...

יום ראשון, א' טבת

מעמד הדלקת נרות האחרון, נר שמיני של חנוכה, התקיים היום אחר תפילת מנחה, בהשתתפות של קהל עצום, שלא נראה כמותו בכל ימות החג. החזן ר' **משה טלישבסקי** כרגיל מכובד בהדלקת הנרות, ולאחר מכן שירת 'הנרות הללו' שפורצת מהקהל הרב, מעוררת נקודה חבויה בלב, תחושה של פיספוס הזדמנות יקרה, חג החנוכה עבר ועוד מעט וכלא היה והרבי שליט"א מלך המשיח עדיין לא התגלה!...

יום שני, ב' טבת

זאת חנוכה. חנוכה מגיע אל קיצו. התמימים מנצלים את היום האחרון לפגוש את מכריהם ממבצעים לערוך מסיבות והתוועדויות חסידיות, מה שרק חנוכה יכול לתת, וכך להוסיף מעט אידישקייט בליבותיהם של עם-ישראל.

אורחי המלך הרבים שפקדו את חצרות קודשנו במשך החג, החלו אט אט לחזור לבתיהם, וכך נראים הקבוצות הגדולות בחזית 770 עם מזוודותיהם ארוזות, אומרים שלום אחרון לבית חיינו לפני שעולים למטוס חזרה למקומם.

בתפילת מעריב באו לסיומם שמונת הימים, שמונה ימים של אור, שמונה ימים מיוחדים ביותר – כאן בבית חיינו, 770.

מיד היו שהעירו, כי הרבי שליט"א באחת מן השנים ביטא את רצונו הק' שהנרות יהיו דולקים גם במוצאי 'זאת-חנוכה'. המעוררים התכיפו אמריה לעשי', ודאגו אכן לנרות חדשים שיעמדו על החנוכי' גם במשך כל לילה זה.

מיד עם סיומו של חג החנוכה, נכנסים לריחו של 'דידן-נצח'. כבר היום החלו להיראות ניצנים ראשונים של חג הספרים – ה' טבת. בלובי 770 נפתח דוכן מיוחד של 'ועד להפצת שיחות', ועם מחירים מוזלים במיוחד – כרצונו הק' של הרבי שליט"א – מכרו את ספרי השיחות והמאמרים שהוציאו לאור. אלפי ספרים נקנו על-ידי ההמון – אנ"ש והתמימים – שצבאו על הדוכן.

שיעור ב"דבר מלכות" ב-770

קבוצת מקורבים מארגנטינה בביקור ב"בית חיינו"

יום שלישי, ג' טבת

כל העת ממשיכים להגיע ידיעות מארה"ק אודות המצב, וכאן, בידוע גודל האחריות המוטל בידינו מוסיפים באמירת תהילים, ולימוד לזכות התושבים ב'ארץ אשר עיני הוי אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה', והמגינים עלי' בחירוף נפש.

בעקבות כך התקיים היום בבוקר קודם סדר חסידות, בשעה 7:15, סדר השכם מיוחד, עליו הוחלט כבר מבעוד יום, כידוע מאחז"ל 'השכם והערב עליהם והם כלים מעליהם'.

יום רביעי, ד' טבת

מכירת הספרים בלובי 770 נמשכת בשיא המרץ, כשנוספים עוד ועוד דוכני ספרים מכל המינים וכל הסוגים. ניתן לראות ולהרגיש בחוש, עד כמה חביבה על אנ"ש והתמימים – חסידי חב"ד, הוראותיו של הרבי שליט"א, ולכבוד ה' טבת מרבים בקניית ספרים, כיאה וכראוי ליום מיוחד שכזה, יום-טוב של 'דידן-נצח'.

היום-טוב נכנס בשירת ה'יחי' במנגינת דידן-נצח שלפני תפילת מעריב בעוצמה ובחיות רבה. נכנסים ליום סגולה מיוחד, יום קדוש. הרבי שליט"א בעצמו נתן תוקף מיוחד ליום. בתשמ"ח – שנה לאחרי הניצחון, כשחשבו לאחרי מה שארע בב' כסלו אותה השנה לא לחגוג את יום ה' טבת, קבע הרבי בעצמו את היום ליום סגולה, ומאז נקבע ליום-טוב בתוככי קהל עדת חסידי חב"ד והיהדות בכלל.

התוועדות-אחדות נערכת היום בין תלמידי הקבוצה, וכמובן מקשרים זאת עם מהותו של יום כשמתוועדים על העניין וכו' וכו'.

סיום הרמב"ם נחוג גם הוא ב-770, וכשבהשגחה פרטית נופל הוא ביום סגולה, הופך הוא להתוועדות חסידית שלא על-דרך הרגיל.

במקביל בקצה קצהו של 770 התיישבו כמה תמימים חברי קבוצה ס"ז להתוועדות חסידית, עם כמה בקבוקי משקה ומעט פארבייסן...

באמצע הלילה, בשעה 2:00 לערך, הופיעו לפתע כמתוך התוועדות קבוצת בחורים עם המשפיע הרב ר' **פינחס** שיחי' **קארף**, התיישבו ליד אחד השולחנות והמשיכו להתוועד. כנראה הגיעו הם מהישיבה באהלי-תורה, ובאו לחוש קצת את ה' טבת ב- 770.

יום חמישי, ה' טבת

בכל הרחובות הסמוכים ל-770, בחזית ובכניסה, שומעים ללא הרף קולות צלילי מבטא דרום אמריקאי, מה שאומר – ספרדית ופורטוגזית. היתה זו מעין תעלומה, עד שהתברר כי זהו זמן החופש בקוטב הדרומי של העולם, מה שגורם לעשרות קבוצות מדרום אמריקה – ארגנטינה, ברזיל ועוד (וכן משפחות רבות מאוסטרליה, שגם הם מהקוטב הדרומי) לבקר כאן בבית חיינו, בביתו של נשיא הדור. כמות האנשים הבאים לבקר היא פשוט עצומה.

היום באמצע ה'סדר' היה זה מדהים לראות קבוצה ענקית בת כ-100 נפשות לערך, עושה את דרכם לעבר מרכז 770, שם עמדו יחד עם השליח המקומי שמנחה אותם ומדריך אותם, הניחו תפילין כמובן, וגם שמעו קצת על מהותו של בית רבינו שבבבל.

היום מציינים בנוסף לחגיגת היום-טוב, גם את ה'שלושים' לקדושים – שלוחי הרבי שליט"א בבומביי שבהודו, ועל-כן נתלו מודעות ברחבי 770 המזכירים לתמימים לסיים היום את התחייבותם מתוך החלוקה שנעשתה בין התמימים על תורתו של הרבי, מאות ואלפים של מאמרים ושיחות לעילוי נשמתם.

לעת ערב, ספסלי 770 החלו להסתדר לקראת ההתוועדות המרכזית לכבוד ה' טבת, המאורגנת על-ידי גבאי בית-הכנסת. בינתיים למעלה ב'זאל' הקטן הראו וידאו מיוחד המתעד את כל מאורעות 'דידן-נצח' תשמ"ז, השמחה, הריקודים, התפילות והשיחות וכו' וכו'.

בשעה 9:00 החלה ההתוועדות המרכזית ב-770 (ראה כתבה נפרדת). לאחרי מסכת נאומים ארוכה של רבנים ומשפיעים משכונת המלך קראון-הייטס, החלו ההתוועדויות הקטנות, הפזורות בכל רחבי 770 עד השעות הקטנות של הלילה.

שבת-קודש פר' ויגש

שבת קודש – ז' טבת. מישהו העיר כי אודות מהותו של יום. ביום זה בשנת תשמ"ז, לאחרי הניצחון ביום ה' טבת,

שגרת לימוד ב-770

שגרת פעילות ב-770

הודיע הרבי כי כל מי שרוצה לשלוח בקשת ברכה לכל המצטרך לו, יעשה זאת בהקדם האפשרי לפני הנסיעה ל'אוהל'. מספרים כי מאות אלפי מכתבים מכל רחבי העולם זרמו ל-770 באותו היום, כפי שראו את כמות שקי המכתבים שלקח הרבי לאחר-מכן לאוהל. אין אנו מחשבים חשבונות שמים, ואין כלל מושג מה הולך בעולמות עליונים, אך אפשר לומר כי ניתן לציין תאריך זה.

תפילת מעריב החל הש"ץ ר' **יהודה** שיחי' הכהן **בלסופסקי**, ושירת ה'לכה דודי' התנגנה בעוצמה רבה, כשחלקה של הקבוצה הענקית מדרום אמריקה לא מאבדת את כוחה. במיוחד היה זה כשהחלו את שירת ה'יחי', או אז קבוצת הענק של המקורבים החלו את השירה בחוזקה, שהעבירה זרם מיוחד בכל קהל המתפללים.

לתפילת שחרית עלה הש"ץ ר' **מענדל** שיחי' **רייצעס**. את ה'ממקומך' של קדושה החל עם הניגון הארוך שמסתיים עם הבבא השמחה על המילין "וינחם לבטח". ניגון ארוך ולבבי, שהנעים את כל חלל 770.

משא מאלף נתן הרב **לוי יצחק** שיחי' **גרליק**, היום לאחרי קריאת התורה בתפילת שחרית. בדיבורו הקולח ובשפתו העשירה, ריתק את הקהל בשיחת הרבי שליט"א בה' טבת תשמ"ז, בשילוב סיפורים, רעיונות והרגשים.

הנקודה של יוסף היתה לה עליונות על עניינו של יעקב. וכך אומר גם יעקב במפורש – "**רב** עוד יוסף בני חי" – שגדלה מעלתו רב ממני. הוא שלח את יוסף (באופן דמזלי' חזי) בכדי לפעול את הנתינת-כח לבני ישראל לעמוד מול ההעלמות והסתרים של מצרים. כפי שמודגש בפרשה האחרונה שלמד איתו לפני שיצא לדרך, פרשת עגלה ערופה, שתוכנה מלמד כי זקני ושופטי העיר צריכים לדאוג ולמנוע מצב של מת נופל בשדה – בידיו של עשו 'איש שדה'.

אך יוסף לא רק שפעל את הנתינת-כח האמורה, כי-אם גם פעל עניין נוסף, כמודגש בדברי השבטים ליעקב, 'עוד יוסף חי' – הוא הצליח לעמוד חזק מול כל ההפרעות שיש לתורה ומצוות בערוות הארץ, בארץ מצרים. אך בנוסף לזה – "וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים" – הוא לא רק עמד מנגד, אלא שגם הוא השליט על מצרים, הוא נהפך להיות הבעל-הבית על העולם, דבר שלא שייך לדרגתו של יעקב ושאר האבות.

וזהו התוכן המיוחד גם של ה' טבת, שפעל בעולם והראה לכל מיהו הבעל-הבית, עד שגם שופט גוי בבית משפט פדרלי פוסק כי הרבי הוא הנשיא והוא המנהיג דתנועת חב"ד, ו'ליובאוויטש איז אקטיב', וממילא נפעל שליטה ובעל-הבית'ישקייט על העולם.

צאת השבת הגיעה, ועמה מראות קודש מהרבי שליט"א בבית חיינו, תחילה עידודי הקודש לשירת ה'יחי' בתשנ"ג, ולאחר מכן מראות ממאורעות דידן-נצח ה' טבת תשמ"ז וכו'.

קידוש לבנה נערך ברוב עם, וברוב שירה וזמרה, בתפילה וצעקה אמיתית, ובקשה מרבש"ע, "ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם".

השבוע נחתם בסעודתא דדוד מלכא משיחא יחד עם סיום הרמב"ם המסורתי על הלכות טומאת מת, והתחלת הלכות פרה אדומה, "העשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה אמן כי"ר".

לחיים,

נכנסים לימי השגרה של חודש טבת. מכל ההמולה והתכונה החסידית שהיתה מנת חלקו של חודש כסלו, נוחתים היישר אל המציאות השגרתית, ימי החורף הרגילים.

אם בחודש הקודם - חודש מרובה במועדים חסידיים - היה לנו ממה לחיות, היה לנו צינור חי תמידי שהזרים מנות כפולות של אנרגיה, שנותן לנו את הדחיפה והמרץ לפעול בכל הכוחות, הרי שכעת לאו דווקא שיהיה מה שיעשה לנו את זה. מה עושים? כיצד לא מתייבשים?

מגיעים למסקנה די מהר, כי אין אף אחד שיעשה בשבילנו את העבודה, רק אנו נפעל זאת בעצמנו. "מ'דאַרף זיך צושאָקלען [-צריך להיות עניין של נענוע]"! צריכים הזזה עצמית!...

באמצע ריקוד חזק באחד מן הפארברייענגע'ס בשנים הראשונות, הפסיק הרבי את הריקוד, ואמר: "מספרים שפעם רקדו בליובאוויטש עד שהגג התרומם". ביאר הרבי כי גג מורה על הגבלות באופן של מקיף, וסיים: "צריכה להיות הזזה עצמית עד שיתבטלו אפילו ההגבלות דמקיף הרחוק".

הנקודה האמיתית שלא מפסיקה לבעור בקרבנו, אלא שהיא נסתרת ולא תמיד מתגלה, היא זו שצריכה להבעיר אש בעצמותינו אם רק נפתח פתח לאותו ניצוץ קטן, נהפוך את העולם, נגלה את הגאולה עכשיו!!

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

באהבה ובידידות,

מענדי – 770 בית משיח

חסידים . . אין משפחה

נולדו במזל"ט

* למשפחת ר' **שלום איידינגספלד**, מוניקה, קליפורניה – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **אריה איידלמן**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **מתניה אנגלמן**, מגדל העמק – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' הלל אנגלמן, נווה צוף; משפחת ר' משה דוד הכהן אייזנברגר, מנהל ת"ת חב"ד מגדל העמק; משפחת ר' אליהו שטרן, ירושלים.

* למשפחת ר' **אלי בלוק**, רגו פארק, ניו יורק – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **ליאור בן עמי**, לוד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' מאיר קדוש, לוד.

* למשפחת ר' **שמואל הלוי בנימיני**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פורטו אלגרי, ברזיל – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם דוד הלוי בנימיני, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ור"י תות"ל פטרופוליס, ברזיל; משפחת ר' חיים הלוי בנימיני, כפר חב"ד; משפחת ר' אברהם זלמן ויינר, ירושלים; משפחת ר' מענדל ליברוב, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פורטו אלגרי, ברזיל. משפחת ר' שלום דובער ליברוב, פריז.

* למשפחת ר' **מענדל גאנזבורג**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **שלמה חיים גרוזמן**, צפת – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק גרוזמן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ראשון לציון; משפחת ר' מאיר צבי גרוזמן, מראשי ישיבת תות"ל המרכזית כפר חב"ד; משפחת ר' זאב וולף קסלמן, כפר חב"ד; משפחת ר' שלמה רסקין, מנהל בית חנה צפת; משפחת ר' שלום דובער רסקין, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **יעקב גרייזמאן**, צפת – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל גרייזמאן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ויו"ר ועד כתיבת ס"ת לילדי ישראל, ירושלים; מרת העניא שוסטערמאן, קראון הייטס; משפחת ר' שלמה רסקין, מנהל בית חנה צפת; משפחת ר' שלום דובער רסקין, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **דובער גרינפלד**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' נפתלי גרינפלד, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **אפרים הלוי דגן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ שכונת התקווה תל אביב – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת הרב ישראל הלפרין, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב קהילת חב"ד הרצליה.

* למשפחת ר' **שמואל דדון**, לוד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' שמעון דדון, מנהל בי"ס חב"ד בנות לוד; משפחת ר' גיא ליכשטיין, הרצליה.

* למשפחת ר' **יוסף אליהו הורנשטיין**, כפר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דניאל הורנשטיין, כפר חב"ד; משפחת ר' שמעון הכהן כהן, ירושלים.

* למשפחת ר' **מאיר הלפרין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ חולון – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת הרב אברהם מיכאל הלפרין, חבר בי"ד רבני חב"ד בארה"ק ורב הגבעה הצרפתית, ירושלים; משפחת ר' אברהם דוד ויינגוט, ירושלים; משפחת ר' שלמה יהודה גרברצ'יק, כפר חב"ד; מרת לבנהרץ, ירושלים.

* למשפחת ר' **ישראל הלוי העלער**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת הרב יוסף אברהם הלוי העלר, מרא דאתרא וחבר הבד"צ שכונת קראון הייטס.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל וואגעל**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **שמואל חזן**, כפר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' חיים מאיר חזן, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יעקב יהודה, כפר חב"ד; משפחת ר' מאיר ברנד, לוד.

* למשפחת ר' **חגי טוביאנה**, צפת – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' חי טוביאנה, חצור הגלילית; משפחת ר' ויקטור רחום, צפת.

* למשפחת ר' **דוד יוסיסקין**, אנגליה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת יוסיסקין, אוקספורד, אנגליה.

* למשפחת ר' **אברהם הכהן כהן**, בריסל, בלגיה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת כהן, ירושלים; מרת נעמי ליפש, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **שלמה הכהן כץ**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' מיכאל הכהן כץ.

* למשפחת ר' **יוסף יצחק לירן**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דוד לירן, קרית שמואל; משפחת בן דוד, נהריה.

* למשפחת ר' **מאיר מור יוסף**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פרדסיה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' עמרם מור יוסף, צפת; משפחת ר' אליהו דהאן, נחלת הר חב"ד.

* למשפחת ר' **תנחום מטוסוב**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מונקו – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יהודה לייב מטוסוב, שליח כ"ק אד"ש מה"מ קאן, צרפת; מרת פעסיא מטוסוב, קראון הייטס; מרת רחל פינסון, תוניס; משפחת ר' מנחם מענדל רסקין, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מונטריאול. משפחת ר' נחום שטרנברג, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **נפתלי סלומון**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **מרדכי סמרקין**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **ישראל סלוויו**, קראון הייטס – להולדת התאומים; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם סלוויו, לונדון, אנגליה.

* למשפחת ר' **מרדכי סקרדר**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב לייב אלטיין, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **שלום פלמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גואטמאלה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם ניסן פלמן, רמת גן; משפחת ר' אשר אנשיל ליבלין, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **ישראל פרידמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טורונטו – להולדת הבן. **ולזקניהם** משפחת ר' צבי יוסף רביסקי, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טורונטו.

* למשפחת ר' **יצחק קאופמן**, ביתר עילית – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **חנוך הכהן רוזנפלד**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ וורשא, פולין – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף הכהן רוזנפלד, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לארה"ק ומנהל מכון אלטע צפת; משפחת ר' אברהם יצחק הכהן רוזנפלד, בורו פארק; משפחת ר' אברהם אהרן הלוי רובשקין, בורו פארק; משפחת הרב דב טברדוביץ, רב ומו"צ כפר חב"ד; משפחת ר' יעקב טברדוביץ, ירושלים; מרת ציפורה הבר, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל ריזל**, אשקלון – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף יצחק לבקובסקי, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מרסיי, צרפת; משפחת ר' חיים ריזל, בני ברק; משפחת ר' משה זאב פיזם, שליח כ"ק אד"ש מה"מ שדרות; משפחת הרב יגאל פיזם, ר"י תות"ל ורב קהילת חב"ד קרית שמואל; משפחת ר' אברהם דונין, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מיטב.

* למשפחת ר' **שמואל שאולזון**, כפר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף שאולזון, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' אלעזר גלבשטיין, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **מרדכי שרודער**,

קראון הייטס – להולדת הבן.

*

* למשפחת ר' **בנימין אברמס**, בוסטון, מסצ'וסטס – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **שמואל הלוי אופן**, ביתר עילית – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף יצחק אופן, משפיע בישיבות חח"ל צפת ותות"ל תורת אמת, ירושלים; משפחת ר' יעקב שמולביץ, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בית שאן; משפחת ר' קלמן שמולביץ, ירושלים; משפחת ר' אברהם ליסון, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **עדי אביתר אלפנט**, תל אביב – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **ישראל בונגרט**, קראון הייטס – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **דוד הלוי בייטש**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מוסקבה, רוסיה – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' מנחם מרדכי הלוי בייטש, ירושלים; משפחת הרב יוסף יצחק הבלין, רב קהילת חב"ד רמת שלמה, ירושלים; מרת שטרן, ירושלים.

* למשפחת ר' **צבי בס**, פוסטוויל – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אפרים בס, כרמיאל; מרת לאה הולצברג (בס), נחלת הר חב"ד; משפחת קליין, פוסטוויל.

* למשפחת ר' **שניאור זלמן הלוי ברוד**, כפר חב"ד – להולדת הבת **אסתר רבקה**; **ולזקניהם** משפחת ר' מנחם מענדל הלוי ברוד, כפר חב"ד; משפחת ר' ישראל הלוי ברוד, כפר חב"ד; משפחת ר' יצחק רודרמן, קראון הייטס; משפחת ר' דוד טייכטל, משפיע בקהילת חב"ד נצרת עילית; משפחת ר' חיים מנחם טייכטל, ירושלים; משפחת ר' שמואל הלוי גורביץ, לוד.

* למשפחת ר' **מרדכי גרוסבאום**, קראון הייטס – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **שמחה ויינשטיין**, ברוקלין – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **יהודה טיליס**, ירושלים – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' ירחמיאל טיליס, צפת; משפחת ר' שמואל ווינשטיין, ביתר עילית.

* למשפחת ר' **עזריאל יצחקי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת **הדר**; **ולזקניהם** מרת מלכה מזל יצחקי, אלעד; משפחת ר' חיים נח מעטוף, נחלת הר חב"ד; מרת שמש מעטוף, ברקת; מרת ימימה שרעבי, תל אביב.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל הכהן כהן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ נווה אליעזר, תל אביב – להולדת הבת **דבורה לאה**; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל יחזקאל הכהן כהן, מנהל חינוכי ת"ת נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יעקב רונזברג, בני ברק.

* למשפחת ר' **גדליה לבקוביץ**, בית שמש – להולדת הבת **חיה מושקא**.

* למשפחת ר' **שמואל הלוי לוין**, קראון הייטס – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף הלוי לוין, קראון הייטס; משפחת ר' אלימלך הרצל, מנכ"ל מועדוני נוער חב"ד באיזור הדרום ובית הספר למלאכה דנחלת הר חב"ד; משפחת ר' מיכאל פנחס לייבוש הרצל, משפיע בירושלים.

* למשפחת ר' **חיים ליפשיץ**, כפר חב"ד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אליעזר ליפשיץ, תל ציון; משפחת ר' יוסף חדד, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **בערל מאלכובסקי**, קראון הייטס – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' בנימין מלאכובסקי, משפחת ר' שמואל ארקוש, אנגליה.

* למשפחת ר' **אפרים מרזל**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ רמת אביב – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' גבריאל מרזל, שליח כ"ק אד"ש מה"מ צפת; משפחת הרב דב טברדוביץ, רב ומו"צ כפר חב"ד; משפחת ר' יעקב טברדוביץ, ירושלים; מרת ציפורה הבר, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל מרילוס**, פתח תקוה – להולדת הבת **אסתר ביילא**; **ולזקניהם** משפחת ר' נפתלי ליפסקר, פתח תקוה; מרת שפרה ליפסקר, פתח תקוה; משפחת ר' יונה לבנהרץ, כפר חב"ד; משפחת ר' ישראל מרילוס, בני ברק; משפחת ר' חיים דוד מרילוס, בלגיה; מרת זלושינסקי, ירושלים.

* למשפחת ר' **דוד מרנץ**, רחובות – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי הירש מרנץ, כפר חב"ד; משפחת ר' וועלוועל פסח מרנץ, כפר חב"ד; משפחת ר' אדם דיילס, רחובות.

* למשפחת ר' **שאול פרדקין**, מגדל העמק – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אהרן פרדקין, רחובות; משפחת ר' מנחם מענדל דייטש, מגדל העמק; משפחת ר' שלום מענדל קלמנסון, צרפת.

* למשפחת ר' **אברהם פרקש**, פתח תקוה – להולדת הבת **חיה מושקא**; **ולזקניהם** משפחת ר' שמעון פרקש, באר שבע; משפחת ר' נפתלי וועקנין, לוד.

* למשפחת ר' **משה קוט**, ביתר עילית – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אברהם קוט, ירושלים; משפחת הרב ישעיהו הרצל, רב העיר נצרת עילית.

* למשפחת ר' **מאיר רוזנבלום**, מונטריאול, קנדה – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל הכהן שטיינברגר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ שכונת ח' 300 חולון – להולדת הבת **שרה גאולה**; **ולזקניהם** משפחת ר' מרדכי הכהן שטיינברגר, נחלת הר חב"ד; מרת שטיינברגר, בת ים; מרת רחל סלוין, כפר חב"ד; משפחת ר' אלתר משה לרנר, נחלת הר חב"ד.

הגיעו למצוות

* למשפחת ר' **אברהם דוד הלוי בנימיני**, שליח כ"ק אד"ש ור"י תות"ל פטרופוליס, ברזיל – להגיע הבן הת' **ישראל אריה לייב הלוי** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' חיים הלוי בנימיני, כפר חב"ד; משפחת ר' אברהם זלמן ויינר, ירושלים.

* למשפחת ר' **שלמה בוטבול**, קרית גת – להגיע הבן הת' **שניאור זלמן** למצוות.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל גורדון**, לונדון, אנגליה – להגיע הבן הת' **מרדכי** למצוות.

* למשפחת ר' **חיים גרינברג**, ביתר עילית – להגיע הבן הת' **לוי יצחק** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' משה גרינברג, מנהל צא"ח בני ברק; משפחת ר' נתן וולף, מנכ"ל מוסדות חינוך חב"ד לבנים, נחלת הר חב"ד; מרת פעסיא וולף, לוד.

* למשפחת ר' **ארז הלוי הורביץ**, צפת – להגיע הבן הת' **לוי הלוי** למצוות.

* למשפחת ר' **יצחק טייב**, לונדון, אנגליה – להגיע הבן הת' **ראובן** למצוות.

* למשפחת ר' **ירמיה טראווערס**, לונדון, אנגליה – להגיע הבן הת' **מנחם מענדל** למצוות.

* למשפחת ר' **דרור הכהן כהן**, צפת – להגיע הבן הת' **משיח הכהן** למצוות.

באו בקשרי שידוכין

* למשפחת **אבישד**, ברינוא, צרפת – לבוא הבן הת' **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **רבקה** למשפחת ר' **דוד הכהן כהן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מאסי, צרפת.

* למשפחת **בידרמאן**, צפון קרוליינה – לבוא הבן הת' **ברייאן** בקשרי שידוכין עב"ג **ברכה** למשפחת **מאייער**, צפון מיאמי ביטש, פלורידה.

* למשפחת **בלאנק**, מיאמי, פלורידה – לבוא הבן הת' **ישראל נח** בקשרי שידוכין עב"ג **סלווה** למשפחת **איידלמאן**, ברינוא, צרפת.

* למשפחת **דוידוויטש**, קרטיי, צרפת – לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **נחמה בת שבע** למשפחת **אלפנדרי**, יער, צרפת.

* למשפחת ר' **חיים מאיר דיין**, כפר חב"ד – לבוא הבן הת' **שלום דובער** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה רות** למשפחת ר' **יעקב מאיר וורצ'וב**, צפת; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק וורצ'וב, צפת; משפחת ר' יהודה פסה, ארגנטינה.

* למשפחת **הבר**, מיאמי ביטש, פלורידה – לבוא הבן הת' **ישראל** בקשרי שידוכין עב"ג **שירה** למשפחת **קעלער**, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **נחום וילהלם**, ירושלים – לבוא הבן הת' **חיים דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **קיילא**

למשפחת ר' **יוסף יצחק חיטריק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לארה"ק ומנהל סמינר 'בית חנה' צפת; **ולזקניהם** משפחת הרב שמואל אלעזר הלפרין, רב שכונת בית ישראל, ירושלים; משפחת ר' צבי הירש חיטריק, קראון הייטס; משפחת ר' דוד משה ליברמן, אנטוורפן, בלגיה.

* למשפחת **וילהלם**, ירושלים – לבוא הבן הת' **חיים דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **רינה סימה** למשפחת ר' **משה נתן לנדו**, צפת.

* למשפחת ר' **שמעון זוננפלד**, נחלת הר חב"ד – לבוא הבן הת' **יוסף יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יעקב סטמבלר**, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **אלעזר טולדו**, קרית ים – לבוא הבן הת' **מעוז** בקשרי שידוכין עב"ג **מרים** למשפחת ר' **שמעון לסטר**, טבריה.

* למשפחת **יוסף** – לבוא הבן הת' **גיא** בקשרי שידוכין עב"ג **אביגיל** למשפחת **אינסלברג**, רעננה.

* למשפחת ר' **משה לדיוב**, לוד – לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **שטערנא שרה** למשפחת ר' **שבתאי אושקי**, הרצליה.

* למשפחת **לואיס**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **לייב** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת **נמצוב**, מונסי, ניו יורק.

* למשפחת ר' **יהודה הלוי לוי**, הרצליה – לבוא הבן הת' **יניב הלוי** בקשרי שידוכין עב"ג **רחל** למשפחת ר' **אליהו בצלאל**, רחובות.

* למשפחת ר' **צבי הירש לוסטיג**, מנהל חינוכי מוסדות חינוך אהלי מנחם קראון הייטס – לבוא הבן הת' **יהושע** בקשרי שידוכין עב"ג **שטערנא** למשפחת ר' **ברוך נפרסטק**, קראון הייטס.

* למשפחת **לנדא**, מונטריאול, קנדה – לבוא הבן הת' **מנחם** בקשרי שידוכין עב"ג **עדינה** למשפחת **גרין**, ס.דייגו, קליפורניה.

* למשפחת ר' **יעקב מגידש**, פריז, צרפת – לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **רחמים אלימי**, קרעטיי, צרפת.

* למשפחת **נגר**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **שלום** בקשרי שידוכין עב"ג **מושקא** למשפחת **גרינברג**, קראון הייטס.

* למשפחת **פרלשטיין**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **מאיר** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת **טרלאוו**, מוריסטון, ניו ג'רסי.

* למשפחת **קגן**, אוק פארק, מישיגן – לבוא הבן הת' **יוסף הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **נחמה דינה** למשפחת **קודאן**, אלבני, ניו יורק.

* למשפחת ר' **שמעון קהתי**, הדר יוסף – לבוא הבן הת' **אברהם** בקשרי שידוכין עב"ג **סיגל** למשפחת ר' **עמרם לוטן**, חולון.

* למשפחת **קרעמער**, מונטריאול, קנדה – לבוא הבן הת' **שלום** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה** למשפחת **אלטיין**, מונטריאול, קנדה.

* למשפחת ר' **אברהם רויטבלט**, כפר חב"ד – לבוא הבן הת' **שמעון** בקשרי שידוכין עב"ג **רבקה** למשפחת **ג'אפי**, קראון הייטס.

* למשפחת **רחוביצקי**, חיפה – לבוא הבן הת' **שי** בקשרי שידוכין עב"ג **עדי** למשפחת ר' **עופר רוט**, כפר סבא.

* למשפחת ר' **יעקב רפפורט**, סירקיוס, ניו יורק – לבוא הבן הת' **לוי** בקשרי שידוכין עב"ג **נחמה דינה** למשפחת ר' **מרדכי שטרן**, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **אברהם שפינר**, כפר חב"ד – לבוא הבן הת' **אלחנן** בקשרי שידוכין עב"ג **שטערנא שרה** למשפחת ר' **שמעון זוננפלד**, נחלת הר חב"ד.

* למשפחת **שפירא**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **נחום** בקשרי שידוכין עב"ג **חוה** למשפחת **רוזנטל**, קראון הייטס.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

* למשפחת ר' **שלמה אזגוי**, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **יעקב שמואל** עב"ג **שיינא ברכה** למשפחת **גרין**, מונטריאול, קנדה; **ולזקניהם** משפחת ר' דוד הלוי איידלמן; משפחת ר' יוסף אזגוי.

* למשפחת ר' **מאיר אוקינוב**, מנהל מוסד פר"י, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **דוד** עב"ג **יוכבד** למשפחת ר' **יוסף ברוך שפילמן**, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **אלי וויטענבורג**, לונדון, אנגליה – לנישואי הבן הת' **אורי** עב"ג **שושנה** למשפחת ר' **ירמיה טעלער**, לונדון, אנגליה; **ולזקניהם** משפחת ר' יהודה טעלער, לונדון, אנגליה; משפחת ר' שלום שטראקס, לונדון, אנגליה.

* למשפחת **יפרח**, קרית אתא – לנישואי הבן הת' **יהונתן** עב"ג **איילת** למשפחת **שמואל**, רמלה.

* למשפחת ר' **יהודה כנר**, לונדון, אנגליה – לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **ברכה יהודית** למשפחת ר' **העניך שאלער**, ברוקלין; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב כנר; מרת סילוויא שאלער.

* למשפחת ר' **צבי הירש מיידנצ'יק**, כפר חב"ד – לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **דבורה** למשפחת ר' **יצחק אדלר**, קרית שמואל.

* למשפחת ר' **שניאור זלמן מנדלזון**, וינה, אוסטריה – לנישואי הבן הת' **משה** עב"ג **דבורה** למשפחת ר' **יעקב קוזלובסקי**, ירושלים; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק יונה מנדלזון, לוד.

* למשפחת **סמטנה**, מונטריאול, קנדה – לנישואי הבן הת' **יוסף** עב"ג **סוצ'י** למשפחת **סאבול**, גרינפילד פארק.

* למשפחת **פרוס**, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **שניאור** עב"ג **פערל מושקא** למשפחת **קוגל**, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **גד ראובני**, כפר חב"ד – לנישואי הבן הת' **לוי יצחק** עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **רפאל פליקס מגור**, כפר גדעון; **ולזקניהם** מרת מזל מגור, חצור הגלילית; משפחת ר' מרדכי ושושנה אפללו, מגדל העמק.

* למשפחת **רוזנהאוס**, דאלאס, טקסס – לנישואי הבן הת' **אבאן** עב"ג **סוזן** למשפחת **גולדסטון**, הנטינגטון ביטש, קליפורניה.

* למשפחת ר' **אברהם שמח**, לוד – לנישואי הבן הת' **ישראל יהודה** עב"ג **נחמה דינה** למשפחת ר' **ישראל מיפעי**, לוד; **ולזקניהם** משפחת ר' עובדיה מיפעי; מרת זוהרה מעטוף; מרת לאה גרידי.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com

התוועדות ה' טבת המרכזית
התקיימה ב"בית חיינו" 770

אנ"ש, שלוחים ותמימים התאספו בה' טבת לחגיגה המרכזית בבית חיינו – 770, בארגון גבאי בית הכנסת.

כרגיל באירועים כגון אלה, פותח את המעמד החזן של הרבי, הרב **משה טלעשווסקי**, והוא מנגן עם הציבור את הפרק של הרבי – פרק ק"ז, בניגוני הרבי ובתוספת מיוחדת לה' טבת – ניגון 'דידן נצח'. ובסיום הכרזת הק' "יחי אדוננו".

אך טבעי הוא הדבר, שכאשר יסיים, יפרוץ הציבור בניגון – "דידן נצח"!

הנחה את ההתוועדות הרב **שלום יעקב חזן**, חבר מערכת אוצר החסידים, הרב חזן מזכיר לציבור שאת ה' טבת קבע הרבי עצמו כיום טוב, בשנת תשמ"ח, ושזו התגלות חדשה בהתקשרות בין רבי לחסידים – עצם חיי הצדיק, "הוא בחיים".

הדובר הראשון, הוא הרב **שלום מענדל סימפסון**, מזכירו של הרבי וחבר הנהלת "המרכז לענייני חינוך". "הרבי אמר שפדיון הספרים הוא תחילת הפדיון של כלל ישראל, תחילת הפדיון שבויים האמיתי – היציאה מהגלות." אומר הרב סימפסון. בהמשך מזכיר הוא את מסירות נפשם של השלוחים להודו, הרב גבריאל ורבקה הולצברג, בהקשר ליום השלושים להרצחם, ומקריא מכתב של הרבי בו מתענין הרבי במצב קהילת בומביי בשנת תש"ל.

הרב סימפסון מגלה גם כתב יד מענין של הרבי בו עונה הרבי למישהו שכתב לו בדבר היותו מדוכדך וחושב שלא פעל כלום בעבודת הכלל. הרבי ענה לו: "האמנם לדעתו היצר הרע שלו ס"ל שאלו שאינם בעבודת הכלל האבן עפעס דערגרייכט? אלא שאין מי שיזעק מורא עליהם אוי ואבוי כו' 2. ע"פ תורה שכר ישנו בעולם הבא ובעולם הזה ובשניהם, אולי יסבירני מה חסר לו באחד מהנ"ל ובפרט בהשוואה

לכל אדם וכל המפרט הרי זה משובח״.

הנואם הבא הוא המד״א וחבר הבד״צ דשכונת קראון הייטס, הרב **אהרן יעקב שווי**. הרב שווי פותח ומזכיר על המלחמה המתחוללת בארץ ישראל, ומכיון שמה שהתוועדות חסידית יכולה לפעול אפילו מלאך מיכאל לא יכול לפעול, אומר הוא לחיים עם הקהל לשמירה והגנה על תושבי ארץ הקודש. גם הרב שווי מדבר בהקשר לשלושים, על קידוש השם שנעשה בכל העולם מהמאורע הזה.

הרב שלום ג׳יקובסון, חבר ה״ועד להפצת שיחות״ והממונה על הדפסת התניא ברחבי תבל, סוקר בדבריו את השתלשלות האירועים שהובילה לניצחון הגדול במשפט הספרים, ובפרט מרחיב הוא על שיחותיו של הרבי באותה תקופה, והנקודות עליהם עורר הרבי באותו הזמן. כך למשל, מקשר הוא את שיחת שמח״ת תשמ״ו – ״לא תהיה לי שום תרעומת אם יפרשו משיח כפשוטו״, לטענה שהרבי הוא מנהיג ליובאוויטש.

הרב **שניאור זלמן ליבעראוו**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ בפלטבוש, נשא דברים חמים. ״כל הנקודה של ה׳ טבת היא הניצחון של הספרים. גם היום, בכל דבר ובכל ויכוח צריך להיות ״ניתי ספר ונחזי״, כמו שהרבי אמר עשרות פעמים. איך יתכן שבנושא הכל כך כללי ועיקרי – משיח, ישנו מצב שאנשים לא פותחים את הספרים!״ הרב ליברוב קרא לכל אחד, להוסיף בלימוד ה׳דבר מלכות׳, שבו מבוארת מעלת תקופתנו, והודיע לציבור על פרוייקט חדש-ישן – הדפסת ענייני גאולה ומשיח באנגלית.

נקודה מעניינת שהעלה הרב ליבעראוו, היא שמכיון שמכל דבר שקורה בעולם, ובפרט דבר כללי ועיקרי השייך למיליוני יהודים יש ללמוד הוראה בעבודת ה׳. היום, אומרים בחדשות, שבארץ ישראל החליטו להשקיע יותר בהסברה לעולם, שהעולם יבין למה אנחנו נלחמים. יש ללמוד מזה הוראה בעבודת ה׳, שאנחנו חייבים להשקיע הרבה יותר בהסברה, שהעולם יבין למה אנחנו ׳מתעקשים׳ שהרבי הוא מלך המשיח.

הרב **דוד שלום פייפ**, עורך הביטאון לילדים ׳משיח טיימס׳, משתף את הקהל בתחושות והרגשות מאותו יום טוב – ה׳ טבת תשמ״ז, ואת השמחה העצומה שפרצה אחרי השנה הקשה אותה חוו החסידים. כל יום שהרבי צם ונסע לאוהל, אומר הרב פייפ, הורגש אצל החסידים. ה׳ טבת, הוא חג הגאולה של הרבי.

המנחה הרב חזן שחוזר למיקרופון, מעורר את הקהל על נושא כאוב. ״הטענה שלנו, שאותה אמר הרבי בשיחות, היא שליובאוויטש היא הרבי, ומתנהלת לפי הוראותיו. איך ייתכן שעד היום המוסדות המרכזיים של ליובאוויטש מתנהלים שלא בהתאם להוראותיו של הרבי, ויש אנשים שטוענים פעם אחר פעם בבית משפט שהוראות הרבי לא מחייבות את המוסדות המרכזיים?!״

אחרון הדוברים להלילה הוא הרב **דוד כהנוב**, משפיע במתיבתא אהלי תורה. הרב כהנוב מרתק את הקהל, כשמספר על אותה הפעם שהרבי הריי״צ אמר ״אז ישיר״ כשהוא ׳מנותק׳ מהעולם, ובאותו הזמן רכבת של חסידים הצליחה להבריח את הגבול מרוסיה לפולין. ״הרבי קשור ונמצא עם כל חסיד כל הזמן, ועל זה היתה המלחמה של ה׳ טבת. האם הרבי הוא עכשוי או שהוא חלק מההיסטוריה!״.

במהלך ההתוועדות קיימו רבים מאנ״ש את הוראת הרבי מלך המשיח בדבר בית מלא ספרים, וניצלו את הדוכנים לממכר ספרים שהוקמו בכניסה ל-770. בין הדוכנים שבלטו, היו הדוכנים של ה״ועד להפצת שיחות״, חיש וממ״ש.

גם אחרי סיום החלק הרשמי, נראו מאות תמימים מצטופפים סביב האברכים – אלו שזכו לראות ולחוות את השמחה העצומה של ה׳ טבת תשמ״ז, התוועדויות נמשכו עד אור הבוקר.

ה' טבת בצבאות השם - סדרת הפקות חדשות לילדים

תחת הכותרת "מחדירים את ה'א' בעולם" ממשיכה מחלקת ההוצאה לאור של צבאות השם לחדש ולהפתיע:

לקראת ה' טבת יצא מבית הדפוס ספר יחודי לילדי צבאות השם בפקודת הרמטכ"ל. מתנועת הנוער צבאות השם, נמסר שהספר מיועד לילדי אנ"ש והשלוחים, שיוכלו לחיות באמצעותו יום יום מסביב למעגל השנה עם 'פקודת הרמטכ"ל' – הרבי מלך המשיח. הספר מהווה כלי מצוין להורה המעוניין להעניק לילדו זמן איכות חסידי בקריאה משותפת של ה'פקודה היומית' בענייני גאולה ומשיח או למורה שרוצה להחדיר בכיתתו את אווירת הציפיה לגאולה.

יוזמה נוספת של 'צבאות השם' בשיתוף עם חיש הפצת מעיינות, לקראת ה' טבת היא ספרון לפעוטות, עם תמונות מרבותינו נשיאנו, וספרון נוסף עם איורי בנושאי גאולה ומשיח ומבצעי המצוות מלווים בתמונת 'שיר המעלות'. הספרונים יצאו לאור שיחותיו הרבות של הרבי מלך המשיח, שהילדים יהיו מוקפים בקדושה ויהדות, כבר מקטנותם.

לאחר ה'גאולונים' ומשחק ה'רביעיות' של גאולה, מוציאה תנועת הנוער 'צבאות השם', משחקי קופסא מרתקים ופאזלים מעוצבים, החדורים ביהדות של דור שביעי. הורים ומחנכים רבים הודו להנהלת צבאות השם על היוזמה, כאשר נכחו לראות שהמשחקים החסידיים תופסים את מקומם של 'משחקי רחוב' למינהם.

ה' טבת באופקים: התוועדו במקלטים

חסידים ומקורבים התוועדו יחד לרגל ה' טבת – דידן נצח במקלט בית חב"ד באופקים. הדי המלחמה והפיצוצים, לא הפריעו לקהל לפרוץ בריקודי שמחה שנמשכו עד השעות הקטנות של הלילה.

התוועדו עם הקהל: הרב **עמוס קיי** שדיבר אודות הניסים והנפלאות שנראים במהלך הימים האחרונים, הרב **גכטמן** שדיבר על בשורת הגאולה, והרב אבנר אמיתי שדיבר על האחדות בבתים ובמקלטים בכל שכבות הציבור. השליח הרב **ישראל הרשקוביץ** עורר את כל המשתתפים להמשיך בפעילות במקלטים פעילות של עזרה וחסד ולעודד את רוחם של התושבים.

אלעד התוועדה עם הרב גרונר ב'דידן נצח'

ביום חמישי בערב, ה' טבת, התוועדה קהילת חב"ד באלעד עם רבה הרב **שניאור זלמן ירוסלבסקי** ועם מזכיר הרבי הרב **יהודה לייב גרונר**. להתוועדות שהתקיימה בבית כנסת חב"ד "בית מנחם" באלעד, הגיעו רבים מתושבי העיר ומיישובים סמוכים. בהמשך הערב הגיע ראש העיר ר' יצחק עידן מלווה בחברי מועצת העיר ר' חיים מאיר כץ, ר' ישראל פרוש וחבר מועצת העיר החבדי ר' מנחם אמיתי.

בקנדה התוועדו אל תוך הלילה

התמימים ואנ"ש שבמרכז דוברי עברית במונטריאול ניצלו את 'חג הספרים' – ה' טבת להתוועדות חסידית עם הרב **חיים שלמה כהן**. ההתוועדות נסבה סביב הלקח מה' טבת – ש ה"דידן נצח" יביא להוספה בלימוד בספרים בפועל ממש. בהתוועדות השתתפו גם השלוחים הרב **משה שארף**, הרב **ברק חצרוני**, הרב **אלון המבורגר** והרב **גילי שפינדלר**.

דידן נצ"ח ב-770 כפר-חב"ד

בבית אגודת חסידי חב"ד '770' בכפר-חב"ד נערכה לרגל יום ה' בטבת התוועדות חסידית עם המשפיע הרב **שלום בער בוטמן** משפיע קהילת חב"ד בתל אביב

בוגרי פטרופוליס התוועדו

ישיבת חב"ד בפטרופוליס שבברזיל, מפורסמת ביחסה החם ובצוות האיכותי שלה, רבים מהיהודים בברזיל, גם כאלה שאינם מאנ"ש מעדיפים לשלוח את ילדיהם להתחנך במקום.

לרגל ה' טבת התאספו בוגרי הישיבה בירושלים להתוועדות מיוחדת עם ראש הישיבה הוותיק והאהוב הרב **חיים הלוי בנימיני** שעבר בשנה האחרונה להתגורר בארץ ישראל. שעות ארוכות הסבו הבוגרים, באווירת שבת אחים גם יחד שהעלתה זיכרונות חמים מהישיבה בברזיל. במהלך הערב התקיימה הופעה מיוחדת של הרב **יאיר כלב** שניגן והתוועד עם הקהל.

ירושלים: עצרת 'שלושים לקדושים'

תחת מטר עז התאספו המונים לעצרת אחדות ותפילה בהקשר עם מלאות שלושים להירצחם של קדושי בומביי.

הקהל הקשיב לדברי ברכה שהושמעו בשם **האדמו"ר מגור** שאף ביקר במקום לשעה קלה, ולדברים נרגשים שנשא **הגר"ש וואזנער** מביתו שבבני ברק באמצעות הטלפון. כמו כן, נשא דברים מרגשים **האדמו"ר מתולדות אברהם יצחק** ששיכל את חתנו בפיגוע הנורא שאמר בין היתר: "בעל התניא אומר כי בזמן הבית, כדי לחזור בתשובה היה על היהודי להביא קרבן, שהיה מקרב אותנו לקב"ה. כאן הקרבנו כל כך הרבה קורבנות, יתומים ואלמנות שנותרו. יהי רצון שלא נצטרך יותר להקריב ונזכה לביאת המשיח". לאחריו, דיבר מחותנו האדמו"ר מניקלשבורג-מונסי שליט"א.

במהלך האירוע נשא דברים הרב **יהודה לייב גרונר** מזכירו של הרבי, שהגיע לכנס במיוחד מארצות הברית והרב **מרדכי שמואל אשכנזי** רבה של כפר חב"ד. את המעמד הנחה רבי **זושא הורביץ** ראש כולל 'שבט הלוי' בירושלים.

השתתפו באירוע האדמורי"ם החשובים: **אונגוואר, באיאן, זידטשויב, זוטשקא, טשרנוביל, מאקאווא, מודז'יץ, מחנובקה, נדבורנה, סדיגורא, פינסק קרלין, קאמרנא, רחמיסטריווקא, הגר"מ ברנסדופר, הגרמ"מ מנדלזון, הגרי"י מייזליש** – רב באבוב בת-ים והרה"צ **ישראל ומנחם מנדל הגר** בני האדמו"ר מוויזניץ, אדמו"רים, רבנים וגדולי תורה.

עפולה: עצרת זיכרון לקדושים

קהל רב בבית יד לבנים שבעפולה לעצרת שאורגנה על ידי בני המשפחה, במלאות 'שלושים' להירצחם של השלוחים הרב גבריאל ורבקה הולצברג הי"ד

בעצרת השתתפו: הרב **יצחק-יהודה ירוסלבסקי**, מזכיר בי"ד רבני חב"ד, רבי **דוד אבוחצירה** מנהריה, הרב **יורם אברג'ל** מנתיבות והרב הראשי לישראל הרב **יונה מצגר** ורבנים נוספים.

את הערב ליווה החזן הרב **ישראל אדלר** שהלחין שיר לזכרם של הנרצחים בבית חב"ד ונכח בו גם מר **דוד בלינקה** מנתניה שניצול ברגע האחרון מבית חב"ד. את העצרת הנחה הרב **יחיאל מלוב** מראשון לציון.

כאלף מאנ"ש והתמימים התוועדו בגן איצטרובל
ב'חגיגת דידן נצח תשס"ט - שנת הקהל'

ההתוועדות הגדולה נערכה בליל יום הבהיר ה' טבת בארגון 'התאחדות החסידים לקבלת פני משיח' והייתה גם מעמד של אחדות והתחזקות לציון ה'שלושים' לשלוחים ואורחיהם הי"ד שנרצחו בבומביי.

המתוועדים המרכזיים היו: הרב **חיים אשכנזי**, רב קהילת חב"ד תל אביב שדיבר בעניין המסירות נפש שצריך כל אחד בענייני הרבי, השליח הרב **יוסף יצחק ווילשאנסקי**, ראש הישיבה בצפת וחבר אגו"ח שחיזק ותבע בענין לימוד התורה שמשמעותו דידן דהספרים נצח, הרב **שלמה רסקין** יו"ר מוסדות בית חנה חב"ד צפת וחבר אגו"ח, התוועד על האהבה והיחס של הרבי לכל יהודי, שזוהי הנקודה הפנימית של השליחות של כל חסיד – להביא את הרבי לכל יהודי,

הרב **יצחק לנדא** ר"מ ומשפיע בישיבת חב"ד צפת, התוועד ברגש על האחריות של חסיד בשנת הקהל והנדרש בפועל מכל אחד בעניין זה כשהוא מציע שורת עניינים מעשיים שכל אחד יכול לפעול, הרב **דוד נחשון** יו"ר ניידת חב"ד וצבאות ה' באה"ק שהגיע היישר מפעילות בגבול עזה עם האורח המיוחד השליח הרב **משה אסמן**, רבה של קייב. השניים דיברו בחיות ובלהט כשהם מוסרים ד"ש חם מפעילות הטנקיסטים עם חיילי צה"ל, וסיפרו על ההתעוררות רוחנית הדורשת פעילות שיא במבצע הקהל חדור בקבלת פני משיח בפועל ממש, הרב **עופר מיודובניק** ר"מ ומשפיע בישיבה בצפת, התוועד וביאר בלהט כיצד יכול כל אחד לצאת מהבוץ הגלותי, מהרפש וטיט היוון של הנפש הבהמית ולהגיע למצב של גאולה פרטית – על ידי דיבוק חברים: לשמוע מהם את החסרונות הפרטיים ולא לרמות את עצמנו, להכיר את מעמדנו ומצבנו ולתת לב לשנות את המצב – זה הדידן נצח האמיתי של הרבי – כשאנחנו מקבלים ומתבטלים לרצון האלוקי שהוא "הספרים".

הרב אסמן הכריז במהלך דבריו, כי החליט לתת את כרטיס האשראי שלו עבור דלק לטנקי המצוות של ניידות חב"ד למשך כל השבוע. הרב אסמן הקדיש את התרומה לזכר השלוחים שנרצחו בבומבייי הי"ד!

עוד התוועדו עם הקהל: הרב **יוסי גינזבורג** רב קהילת חב"ד ברמת אביב וחבר אגו"ח, הרב **ישראל הלפרין** השליח ורב קהילת חב"ד בהרצליה, הרב **זאב קסלמן**, הרב **אברהם מייזליש**, הרב **זלמן נוטיק**,

מנכ"ל ניידות חב"ד, הרב דוד נחשון מדבר בהתוועדות. לידו יושב הרב משה אסמן

הרב עופר מיודובניק והרב יצחק לנדא, מישיבת חב"ד בצפת, מתוועדים

ריקודים חסידיים סוערים בסיום ההתוועדות

הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי, חבר אגו"ח וראש הישיבה בצפת, מדבר בהתוועדות

הרב **צבי הרטמן**, הרב **יצחק אקסלרוד**, הרב **חיים ניסלוויטש**, הרב **שמעון ויצהנדלר**, הרב **יוסף יצחק זילברשטרום**.

במהלך ההתוועדות, שהונחתה בחן רב ע"י הרב **משה מישולובין** משפיע בישיבת חב"ד בצפת, נערך סיום משניות לע"נ השלוחים הקדושים במעמד בני משפחתם – על ידי הרב **יצחק לנדא**.

כיאה להי טבת, רכשו המשתתפים ביריד הענק שהתקיים במקום עשרות ספרי קודש, שלוחים רבים ומקורביהם נטלו חלק בחגיגה החסידותית החמימה שנמשכה עד שעת בוקר מוקדמת עם הרב זלמן לנדא.

עשרות הצטרפו למבצע המנויים של בית-משיח

במהלך הערב נערכה ההגרלה החודשית ה-26 על הזכות להיות נציג אנ"ש והתמימים ב-770 בית משיח. בהגרלה לחודש טבת זכה הרב **יעקב בן מוחה** מקהילת חב"ד בלוד.

מהחלטות ההתוועדות: לצאת במבצע התעוררות לביסוס והקמת 107 שיעורי דבר מלכות בכל רחבי הארץ לזכר הקדושים הי"ד – בשיתוף עם רשת שיעורי דבר מלכות שע"י התאחדות החסידים. ב'התאחדות החסידים' קוראים לכל אחד ואחד להרגיש שותף בהחלטה וליטול חלק בביצועה, כדי להכריע את הכף ולהביא הגאולה בדרך הישרה – לימוד עניני משיח וגאולה.

הקהל הנרגש שב לביתו רוויי חיות ועוצמות פנימיות שיבואו ללא ספק לידי ביטוי בפעילות בכל עניני הרבי מלך המשיח.

הצלחה גדולה בכנס חינוך ארצי של אגודת חסידי חב"ד באה"ק

צילום: בערוש בליניצקי

אגודת חסידי חב"ד באה"ק, ארגנה במוצאי שבת חנוכה כנס חינוך ארצי ענק בכפר חב"ד, בהשתתפות כ-700 הורים, אנשים ונשים. השנה התנהל הכנס בסימן: "הולך ומוסיף" בחיזוק החינוך החב"די.

מאחר שמועד הכנס השנה חל ביום השלושים לרצח המזעזע של השלוחים לבומביי הי"ד, הוקדש פרק נרחב בכנס ל"החי יתן אל לבו" בהשתתפות בני משפחתם ומכיריהם שיחיו.

בדבר מלכות התכבד המשפיע הרב **זאב קסלמן** שקרא אגרת מכ"ק אד"ש מה"מ לימי החנוכה וסיים בהכרזת "יחי" בחיות מיוחדת. אח"כ הזמין המנחה הרב **נחמיה שמרלינג** – שליח הרבי מלך המשיח בכפר יונה ואיש חינוך – את יו"ר ועדת החינוך של אגו"ח המשפיע הרב **זושא פויזנר** להרצאה הפותחת של הכנס.

בשפתו הייחודית סיפר הרב פויזנר על החינוך שקיבל בבית הוריו 'מהו רבי'. "יש המחפשים לראות את הרבי בעיניהם, הם מתגעגעים, רוצים לקבל ברכות וכו', הכל טוב ויפה אבל זה לא רבי אלא "אדמו"ר"...

"זכורני שבאחד הסיפורים שסיפר הרבי בימי השבעה לאחר יו"ד שבט תש"י התבטא ש"עצמות אור אין סוף התלבש בתוך גוף גשמי, ומדבר רוסית אנגלית ואידיש בכדי לקרב יהודים ליהדות". אני זוכר זאת טוב וזה גם נדפס אז בחוברת שיצאה.

הנואם הבא הי' הרב **שמעון ווייצהנדלר**, שדיבר בנושא "הקהל – הלכה למעשה", כשהוא מגלה בקיאות עצומה בתורתו של הרבי מלך המשיח בנושא הקהל.

הרב ווייצהנדלר הציע לצאת עם החלטה מכנס זה, שכל אחד יערוך לכל הפחות פעם בשבוע הקהל עם משפחתו (או אפילו כל יום כפי שהרבי אומר), וגם אם לא תמיד תהי' תוכנית מענינת לעשות יחד, הרי עצם ההקהל שיושבים עם הילד – יביא אותו "ליראה את ה'" ויביא להורים את ה"ליתן שכר למביאיהם", ובודאי שמקפידים לדבר על המלך בכל הקהל כזה ועל ידי זה להביא את המלך להקהל המשפחתי.

"בפרט כשמדובר על סעודת שבת, שצריך להתכונן לזה בכל הרצינות כמו אדם שמתכונן למסור הרצאה חשובה, כך גם לפני שולחן שבת צריך לתכנן איך להתחבר אל הילדים ולספר להם מתוך הדברים שהאבא שמע בהתוועדות, והכל בסימן הקהל – שזהו כלי מיוחד שיש לנו בשנה זו ומוכרחים לנצלו.

"הנקודה של 'הקהל' היא – להתחבר למושפעים, להכנס לראש שלהם, לחדור לליבותיהם, שהרי המטרה היא "ליראה" – מדה שבלב. ולכן נקראת המצוה "הקהל" על שם ההתאספות, אף שלכאורה העיקר הוא הקריאה של המלך בתורה, אלא ש"הקהל" הוא לא רק להתאסף אלא גם להתחבר אחד לשני, וזה תנאי מוכרח כדי שדברי המלך יחדרו לשומעים".

הרב **חיים יוסף גינזבורג** – ראש ישיבת חב"ד ברמת אביב וחבר אגו"ח, לימד הוראות נפלאות מתוך ה"דבר מלכות"

הרה"ח ר' זאב קסלמן

הרה"ח ר' זושא פוזנר

הרה"ח ר' נחמיה שמרלינג

הרה"ח ר' שמעון ווייצהנדלר

הרה"ח ר' חיים יוסף גינזבורג

הרה"ח ר' מנחם מענדל בליניצקי

לחנוכה – בענין החינוך.

בהתייחסו לטרגדיה הנוראה שפקדה את משפחתו בהרצחם של גיסיו הרב **גבריאל נח** וזוג' **רבקה הולצברג** הי"ד, אמר הרב גינזבורג, שיחד עם כל הזעזוע, זכינו שנותר פח שמן קטן – מוישי שי', שכל העולם מביט לעברו, והוא אינו ילד רגיל שרק ילמד תורה ויהדר במצוות, אלא כל מציאותו שהוא שליח הממשיך בשליחות הוריו, וכמו השמן שמעט ממנו נותן עריבות וטעם במאכל, ופעולתו המרכזית היא להאיר – כך גם מוישי תפקידו להאיר עוד יהודי, ועוד יותר – שמן למאור שכך מגלים את העצם.

וההוראה לכולנו בחינוך הילדים – שכל דבר שהילד לומד צריך להיות חדור בהתגלות של הרבי, גם כשהילד לומד ענינים אחרים צריך למצוא איך להחדיר בזה אמונה והתקשרות לרבי, כי רק אז שמערבבים טיפות של שמן טהור זה גורם שלא יהי' מהלימוד שום יניקה ושיוכל להאיר עוד ועוד יהודים באור החסידות.

היום כבר כולם מבינים

סיפר הרב **זושא פוזנר**: בשנת תשט"ז, לאחר הרצח הנורא שאירע בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, שלח אותי הרבי עם עוד אחד-עשר עשר שלוחים לארץ הקודש. הנסיעה היתה אז דרך אירופה ואת כרטיסי הטיסה שעלו ממון רב שילם הרבי. כאשר הגענו ארצה שאל אותי אחד מאנ"ש מדוע שלח אתכם הרבי לכאן, הרי יכול הי' לקחת את הכסף ולתרום אותו לצרכי הכפר... המושג של רבי הי' רחוק אז.

היום כולם כבר מבינים ב"ה שאנו אין לנו שום ברירה אחרת אלא לבצע את רצונו של הרבי. גם כשנמצאים ביום השלושים לרצח הנורא בבומביי, אין זה תפקידנו לתרץ את הקב"ה, ברור שיש פה ענין של אסון נורא, אבל תפקידנו הוא להמשיך הלאה ולבצע את רצון הרבי.

לאחר שהקהל אומר "לחיים", מוזמנים אל הבימה שלוחי הרבי מלך המשיח בהודו **רן שמיר ודן בן חור** שמספרים על הכירותם עם הרב הולצברג ובכלל על חיי השליחות בהודו הרחוקה.

נעל את הכנס מנהל הפרוייקטים של אגו"ח באה"ק הרב **מנחם מענדל בליניצקי**, שביקש להודות למסייעים בארגון הכנס ובראשם לרב חיים רייכמן והרב יעקב קעניג מועד כפר חב"ד, וכן לכל ההורים שטרחו לבוא מכל רחבי הארץ.

בשעת לילה מאוחרת התפזרו ההורים לביתם כשפיהם מלא תודות למארגנים על הכנס הנפלא שהחדיר בהם כוחות חדשים להמשיך ביתר עז במלאכת הקודש – חינוך הבנים והבנות בדרך החסידות.

•

להזמנת קלטות מההרצאות של כנס זה או כנסי חינוך קודמים ניתן להתקשר למשרדי וועדת החינוך: 03/9600667 ולקבל קטלוג מהודר חינם.

ערש"ק **פרשת ויחי**
י"ג טבת ה'תשס"ט
שנת הקהל
177

העלון לילדי אנ"ש

תנועת הנוער 'צבאות השם' ארה"ק

2 המסיבה של ברזילי
משיח יום יום

4 שבת ראשונה
סיפור בהמשכים

9 מה דעתכם?
חיילים בהפסקה

חיים עם הזמן

גַּלַּאי הַמַּתָּכוֹת זִמְזֵם בְּקוֹל צוֹרְמָנִי, מַתְרִיעַ בְּעֹז עַל נְסִיוֹן פְּלִישָׁה שֶׁל גּוֹרֵם מְסֻכָּן. בְּפֶתַח הַשַּׁעַר עָמַד אָדָם מְבֻלְבָּל וְנָבוֹךְ שֶׁלֹּא הֵבִין עַל מַה וְלָמָּה קָמָה הַמְּהוּמָה. הוּא בְּסֵךְ הַכֹּל אַדְרִיכָל שֶׁרָצָה לִתְרֹם מִנִּסְיוֹנוֹ הֶעָשִׁיר בְּעִצּוּב וּבְנִיָּה. חֲמִשָּׁה שׁוֹמְרִים חֲמוּרֵי סֵבֶר נֶחְפְּזוּ לְעֶבֶר הַשַּׁעַר. "מַה יֵּשׁ בַּשַּׂק הַגָּדוֹל?" שָׁאֲלוּ אֶת הַזָּר. הַזָּר הוֹרִיד אֶת הַשַּׂק הַכָּבֵד מִכְּתֵפוֹ וּפָתַח אוֹתוֹ לִרְוָחָה. עֲרֵמַת גְּוִילִים הָיְתָה צְרוּרָה שָׁם. עַל גְּוִילֵי הַקְּלָף שֶׁרְטְטוּ בְּיַד אָמָן תָּכְנִיּוֹת בְּנִיָּה וְכֵלִים מַרְהִיבִים. מִתַּחַת לַגְּוִילִים נָח גּוּשׁ קָטָן וְתָמִים שֶׁל מַתֶּכֶת אֲפַרְפָּרָה...

הַקָּהָל הַסַּקְרָן שֶׁהִתְאַסֵּף בַּמָּקוֹם עָקַב אַחַר הַנַּעֲשֶׂה בְּדְרִיכוּת. "נִרְאֶה לִי שֶׁזֶּה בַּה. בַּה." גִּמְגֵּם בָּחוּר צָעִיר בְּאֵימָה. הַשּׁוֹמְרִים הַמְּאֻמָּנִים הִשְׁתַּלְּטוּ חִישׁ מַהֵר עַל הַמַּצָּב. הַחֹמֶר הַמְּסֻכָּן הֻרְחַק מֵהַמָּקוֹם, וְהַתַּקְרִית הִסְתַּיְּמָה.

שָׁנִים עָבְרוּ. הַחֹמֶר הָאֵימְתָנִי, נִרְאָה לִיחָזְקֵאל בְּמַרְאֵה הַנְּבוּאָה. זֶה יִהְיֶה הָאוֹת לַהֲטָלַת מָצוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם. הַנְּבוּאָה, לְדַאֲבוֹן לֵב, הִתְקַיְּמָה. הַצָּבָא הַבַּבְלִי סָגַר עַל חוֹמוֹת הָעִיר. אֵין יוֹצֵא וְאֵין בָּא.

שָׁנִים נוֹסָפוֹת עָבְרוּ. הַחֹמֶר הַמְּסֻכָּן, כְּבָר לֹא הָיָה נוֹרָא כָּל כָּךְ. הוּא עָבַר אֶת גַּלַּאי הַמַּתָּכוֹת בְּשָׁלוֹם וְנִכְנַס פְּנִימָה אֶל הַמָּקוֹם הַמְּקֻדָּשׁ. הוּא לֹא הָפַךְ לְהְיוֹת חֵלֶק מֵהַבִּנְיָן, אַךְ מִי שֶׁטָּס פַּעַם בְּגֹבַהּ נָמוּךְ יָכוֹל הָיָה לְהַבְחִין שֶׁלְּמַעְלָה, מֵעַל גַּג הַבַּיִת, עוֹמֶדֶת גְּדֵר בַּרְזֶל הַמְּיֹעֶדֶת לְהַרְחָקַת עוֹרְבִים.

לִפְנֵי אַלְפֵי שָׁנִים הָיָה הַבַּרְזֶל חֹמֶר מָאוֹס, וְלֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת כְּנִיסָה בְּשַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. מֵהַבַּרְזֶל מְכִינִים הֲרֵי כְּלֵי הֶרֶג וּמַשְׁחִית הַמְּקַצְּרִים אֶת חַיֵּיהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם. עִם כָּל הַכָּבוֹד לְחָזְקוֹ וּגְבוּרָתוֹ, אֵין מְקוֹמוֹ בְּהֵיכַל ה'.

בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי, כְּבָר הָיְתָה הִתְקַדְּמוּת: מֵהַבַּרְזֶל בָּנוּ גָּדֵר חִיצוֹנִית מֵעַל גַּג בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. גַּם הַמְּנוֹרָה בִּזְמַן נִצְחוֹן הַחַשְׁמוֹנָאִים הָיְתָה עֲשׂוּיָה מִבַּרְזֶל מְצֻפֶּה עֵץ.

בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, יַהֲפֹךְ הַבַּרְזֶל לְחֹמֶר קָדוֹשׁ. לֹא יִהְיֶה עוֹד הֶרֶג וּמָוֶת, רוּחַ הַטֻּמְאָה תַּעֲבֹר מִן הָאָרֶץ, אוֹ אָז יִתְגַּלֶּה כֹּחוֹ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַבַּרְזֶל, וְהוּא יוּכַל לְשַׁמֵּשׁ כְּחֵלֶק מִבְּנְיַת בֵּית אֱלֹקֵינוּ.

הַיּוֹם, אוֹמֵר הָרַבִּי שְׁלִיט"א, עָלֵינוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּבַרְזֶל רוּחָנִי. בַּרְזֶל קָדוֹשׁ. עָלֵינוּ לִהְיוֹת חֲזָקִים וּמְחֻשָּׁלִים כְּבַרְזֶל. קְשֵׁי עֹרֶף נִתְיַצֵּב מוּל חֶשְׁכַת הַגָּלוּת, וְלֹא נִתֵּן לַיֵּאוּשׁ לְשַׁבֵּר אוֹתָנוּ. מֵהַבַּרְזֶל הַפְּנִימִי בּוֹנִים אָנוּ נְדָבָךְ נוֹסָף בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְנִזְכֶּה מְיֻדָּ מַמָּשׁ לִרְאוֹת אוֹתוֹ בָּנוּי מֻחְדָּשׁ...

(ע"פ שיחת עשרה בטבת וש"פ ויחי תשנ"ב)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

משיח יום יום

מאת: זלמן בן-נון

הַמְּסִבָּה שֶׁל בַּרְזִילַי

הַמָּטוֹס הַמְּאֻרָךְ עָשָׂה אֶת דַּרְכּוֹ בִּיעָף. כְּנָפָיו הָרְחָבוֹת חָתְכוּ אֶת הָאֲוִיר בְּקַלִּילוּת וֶהֱטִיסוּהוּ בִּשְׁרִיקָה חֲרִישִׁית אֶל הַיַּעַד. חַרְטוֹמוֹ הַמְּחֻדָּד שָׁעַט קָדִימָה וְנִתְקַע בְּרֹאשִׁי בְּחָזְקָה.

"דַּי כְּבָר!" צָעַקְתִּי. זוֹ הַפַּעַם הַשְּׁלִישִׁית שֶׁמִּישֶׁהוּ זוֹרֵק עָלַי מָטוֹס נְיָר בְּמַהֲלַךְ הַשָּׁעוּר הָאַחֲרוֹן... מַבָּט חָטוּף לְאָחוֹר, הִבְהִיר לִי הַכֹּל. הָיָה זֶה שׁוּב הוּא, שְׁמוּלְצִ'י.

שְׁמוּלְצִ'י בַּרְזִילַי הָיָה שֵׁם דָּבָר. יַלְדּוֹן מְנֻמָּשׁ וְנֶחְמָד, אַךְ יַחַד עִם זֹאת שׁוֹבֵב גָּדוֹל. חֻצְפָּתוֹ הִדְהִימָה אֶת גְּדוֹלֵי הַמּוֹרִים, שֶׁלֹּא הִסְכִּינוּ לְהָבִין אֶת הֵלֶךְ רוּחוֹ שֶׁל הַיֶּלֶד.

נִרְאֶה שֶׁשְּׁמוּלְצִ'י נָסָה בְּכָל כֹּחוֹ לְהַצְדִּיק אֶת שֵׁם מִשְׁפַּחְתּוֹ, בַּרְזִילַי. עַקְשָׁנוּת הַבַּרְזֶל בָּהּ הִצְטַיֵּן, וְלִבּוֹ הַקָּשֶׁה כְּאֶבֶן הָפְכוּ אוֹתוֹ בְּמְהֵרָה לְיֶלֶד בָּעָיתִי בְּמִיָּחַד. תַּעֲלוּלָיו הַמְּתֻחְכָּמִים, יַחַד עִם עַקְשָׁנוּתוֹ הַחֲזָקָה לְהַצְלִיחַ בְּכָל פַּעֲלוּל, הִוּוּ מַתְכוֹן מְנַצֵּחַ לְהָצָקוֹת חוֹזְרוֹת וְנִשְׁנוֹת. 'אֵין מַה לַּעֲשׂוֹת', חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי. 'הַשָּׁעוּר מֵילָא נִגְמָר עוֹד דַּקּוֹת סְפוּרוֹת. אוּלַי בַּפַּעַם הַבָּאָה, שְׁמוּלְצִ'י יִמְצָא לְעַצְמוֹ קָרְבָּן אַחֵר...'

הַמּוֹרָה סָגַר אֶת הַסֵּפֶר וְהוֹרָה לָנוּ לְהַמְתִּין. "בְּעוֹד שְׁבוּעַיִם נַעֲרֹךְ אֶת מְסִבַּת הַסִּיּוּם שֶׁל הַמַּסֶּכֶת, אֲנִי רוֹצֶה שְׁלוּשָׁה תַּלְמִידִים אַחֲרָאִיִּים וּמְסֻדָּרִים, שֶׁיְּאַרְגְּנוּ אֶת הַמְּסִבָּה עַל הַצַּד הַטּוֹב בְּיוֹתֵר!"

רַחַשׁ שֶׁל הִתְרַגְּשׁוּת חָלַף בַּכִּתָּה. וּלְאַחֲרֵי כַּמָּה שְׁנִיּוֹת, מִסְפַּר אֶצְבָּעוֹת הִתְנוֹסְסוּ אֶל עַל. "מוּישִׁ', יוֹסֵף יִצְחָק וְשָׁלוֹם דּוּבָּעֶר" אָמַר הַמּוֹרָה, וְגָרַם לִי לְהִתְרַגְּשׁוּת מְיֻחֶדֶת. זֶהוּ, נִבְחַרְתִּי.

"אַתֶּם תִּהְיוּ הַנִּצִּיגִים שֶׁיְּאַרְגְּנוּ אֶת הַמְּסִבָּה בַּשָּׁבוּעַ הַבָּא. אֲבַקֵּשׁ מִכָּל תַּלְמִיד שֶׁיֵּשׁ לוֹ רַעְיוֹן, לְהַגִּישׁ אוֹתוֹ אֶל אֶחָד מֵהָאַחֲרָאִיִּים".

הַמּוֹרָה יָצָא מֵהַכִּתָּה, וַאֲנִי רַצְתִּי בִּזְרִיזוּת לְיוֹסֵף יִצְחָק וְשָׁלוֹם דּוּבָּעֶר. יְהִיֶה מַה שֶּׁיִּהְיֶה, חָשַׁבְתִּי. אֲנַחְנוּ נְאַרְגֵּן אֶת הַמְּסִבָּה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר שֶׁיְּכוֹלָה לִהְיוֹת!

אִיור: לאה

הַיָּמִים הַבָּאִים עָבְרוּ עָלֵינוּ בַּהֲכָנוֹת קַדַּחְתָּנִיּוֹת וּבְתִכְנוּנִים מְקוֹרְיִים.

הִשַּׂגְנוּ מַעֲרֶכֶת הַגְבָּרָה קְטַנָּה, אֵלֶיהָ נְחַבֵּר טֵיפ שֶׁיַּשְׁמִיעַ שִׁירִים שְׁמֵחִים, דִּב בָּער מָצָא כֵּלִים חַד-פַּעֲמִיִּים זוֹלִים וַחֲגִיגִיִּים, יוֹסֵף יִצְחָק הִזְמִין מַאֲפִים טְעִימִים מִן הַקּוֹנְדִּיטוֹרְיָה הַשְּׁכוּנָתִית, וַאֲנִי הֵכַנְתִּי אֶת גִּלַּת הַכּוֹתֶרֶת. הָיָה זֶה קִשּׁוּט עֲנָק בְּגֹדֶל שֶׁל קִיר שָׁלֵם שֶׁיְּבַטֵּא אֶת נוֹשְׁאָהּ שֶׁל הַמַּסֶּכֶת. עָבַדְתִּי עָלָיו יַחַד עִם אֲחוֹתִי בְּמֶשֶׁךְ שָׁבוּעַ שָׁלֵם, עַד שֶׁהִגַּעְנוּ לְתוֹצָאָה מַרְהִיבָה וּמוֹשֶׁכֶת. הַקִּשּׁוּט הָיָה מְרֻכָּב מֵחֲלָקִים עֲדִינִים, חֲתִיכוֹת שֶׁל אֲבָנִים נוֹצְצוֹת, נְיָרוֹת צִבְעוֹנִיִּים וְעִטּוּרֵי זָהָב וָכֶסֶף. אֶת הַקִּשּׁוּט הַמְיֻחָד הֶעֱבַרְתִּי בְּזְהִירוּת יַחַד עִם יוֹסֵף יִצְחָק וְדוּבָּעֶר לַמִּקְלָט הָרָחָב שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר.

הַיָּמִים הַבָּאִים חָלְפוּ בַּעֲצַלְתַּיִם, מִדֵּי יוֹם, עֵת נִגְמְרוּ הַלִּמּוּדִים, הָיִיתִי יוֹרֵד לַמִּקְלָט וּמְוַדֵּא שֶׁהַכֹּל בְּסֵדֶר עִם הַקִּשּׁוּט הָעֲנָק,

מְיַשֵּׁר כָּתָמִים בִּלְתִּי נִרְאִים, וּמְחַיֵּךְ בְּקוֹרַת רוּחַ.

יוֹמַיִם לִפְנֵי הַמִּסְבָּה יָרַדְתִּי כְּמִתּוֹךְ הֶרְגֵּל אֶל הַמִּקְלָט, כְּשֶׁלְּפֶתַע חָשְׁכוּ עֵינַי... הַהֶרֶס נִכַּר בְּכָל פִּנָּה, חֶלְקֵי אֲבָנִים קְטַנְטַנּוֹת הָיוּ מְפֻזָּרוֹת עַל הָרִצְפָּה בִּנְדִיבוּת, מִתְעָרְבְּבִים עִם פִּצְפּוּצֵי זָהָב וָכֶסֶף וַחֲתִיכוֹת בְּרִיסְטוֹל. "מִישֶׁהוּ הָרַס לִי אֶת הַכֹּל!" צָעַקְתִּי כְּשֶׁגְּרוֹנִי נִשְׁנָק וּמֵעֵינַי הֵחֵלּוּ לִזְלֹג דְּמָעוֹת...

לֹא הָיִיתִי צָרִיךְ לַחְשֹׁב יוֹתֵר מִדַּי מִי עוֹלֵל אֶת הָעָוֶל. מִטּוֹסֵי נְיָר קְטַנִּים שֶׁהָיוּ מְפֻזָּרִים עַל הָרִצְפָּה, הֵעִידוּ כְּמֵאָה עֵדִים. הָיָה זֶה שׁוּב הוּא, שְׁמוּלְצִ'י...

עֵינַי הַמְצֹעָפוֹת בִּבְכִי חָנוּק הִסְתִּירוּ אֶת דַּרְכִּי הַחוּצָה. רַגְלַי הוֹבִילוּ אוֹתִי מֵאֵלֵיהֶם, וְכָךְ מָצָאתִי אֶת עַצְמִי נִכְנָס לְתוֹךְ מוֹעֲדוֹן צְבָאוֹת ה', הַיִּשֵּׁר לַשִּׁעוּר הַקָּבוּעַ בַּ'דְּבַר מַלְכוּת'. הִתְיַשַּׁבְתִּי עַל אַחַד הַכִּסְאוֹת הַמְּרֻחָקִים כְּשֶׁרֹאשִׁי תָּחוּב בֵּין יָדַי, אַךְ אָזְנַי שׁוֹמְעוֹת כָּל מִלָּה.

"עֲשָׂרָה בְּטֵבֵת הִנּוֹ יוֹם תְּחִלַּת הַמָּצוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם" פָּתַח שְׁמוּלִיק אֶת הַשִּׁעוּר הַקָּבוּעַ וְהַמְּרַתֵּק. "הַצּוֹם שֶׁנִּקְבַּע בְּיוֹם זֶה הוּא מֵהַחֲמוּרִים שֶׁבַּצּוֹמוֹת, עַד שֶׁאֶפְלּוּ אִם הָיָה חָל בְּשַׁבָּת, הָיוּ צָמִים אוֹתוֹ. מַמָּשׁ כְּמוֹ בְּיוֹם כִּפּוּר".

"אֲבָל לָמָּה?" שָׁאַל מָעְנְדִי מֵהַשּׁוּרָה הָרִאשׁוֹנָה "הֲרֵי דַּוְקָא בְּצוֹם זֶה לֹא קָרָה כְּמְעַט כְּלוּם, בְּסַךְ הַכֹּל הִתְחִיל הַמָּצוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם, אֶפְלּוּ הַחוֹמָה עוֹד לֹא הֻבְקְעָה..."

"שְׁאֵלָה יָפָה!" אָמַר שְׁמוּלִיק "אֲבָל זוֹ בְּדִיּוּק הַתְּשׁוּבָה. מַטָּרַת הַמָּצוֹר הָיְתָה עַל מְנָת לְעוֹרֵר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָשׁוּב בִּתְשׁוּבָה, וְכָךְ הָיוּ חוֹסְכִים אֶת כָּל הַמֻּשָּׂךְ הַחֻרְבָּן וְהַגָּלוּת.

"בַּיָּמִים הָהֵם לֹא הִסְכִּינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהָבִין אֶת הַמָּסָר, וּלְאַחַר שֶׁלֹּא שָׁבוּ בִּתְשׁוּבָה נִפְרְצָה הַחוֹמָה, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עָלָה בַּלֶּהָבוֹת וְאֶפְלּוּ שְׁאֵרִית הַפְּלֵטָה בְּרֹאשׁוּתוֹ שֶׁל גְּדַלְיָה בֶּן אֲחִיקָם הֻכְּחֲדָה.

"אֲבָל הַיּוֹם, אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְתַקֵּן! אַתֶּם יוֹדְעִים אֵיךְ?" שָׁאַל שְׁמוּלִיק כְּשֶׁהוּא מְחַיֵּךְ לְמַרְאֵה פְּנֵיהֶם הַתְּמֵהוֹת שֶׁל הַיְלָדִים.

"הַמָּצוֹר בִּתְחִלָּתוֹ נִמְשַׁל לְבַרְזֶל, כִּי הוּא סִמֵּל אֶת חָרְבָּנוֹ שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בּוֹ חָל אִסּוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּבַרְזֶל. אֲבָל הַתִּקּוּן שֶׁמִּלְּמְדֵנוּ הַצּוֹם הוּא הַשִּׁמּוּשׁ בְּבַרְזֶל, כִּי בּוֹ יִשְׁתַּמְּשׁוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי! דַּוְקָא עַל יְדֵי שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בִּתְכוּנוֹת הַבַּרְזֶל בְּקִדֻּשָּׁה, בְּעַקְשָׁנוּת, בְּחֹזֶק וּבְתֹקֶף נוּכַל לִפְעֹל אֶת הַגְּאֻלָּה!"

בָּרָק הִכָּה בְּמֹחִי, לְמוּל עֵינַי רָאִיתִי מְטוֹסֵי נְיָר טָסִים בְּשׁוֹבָבָנוּת וְחֶלְקֵי נְיָר קְרוּעִים, עַל רִצְפַּת הַמִּקְלָט. בָּרֶגַע רָאִיתִי אֶת דְּמוּתוֹ הַמְּנֻמָּשֶׁת שֶׁל שְׁמוּלְצִ'י, וְהֵבַנְתִּי בְּדִיּוּק מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת.

רָצִיתִי מִתְנַשֵּׁךְ לָאֶסֹף אֶת שָׁלוֹם דּוּבְּעֶר וְיוֹסֵף יִצְחָק, בְּמִסְפַּר מִלִּים הִבְהַרְתִּי לָהֶם אֶת הָרַעְיוֹן, וּכְבָר מָצָאנוּ אֶת עַצְמֵנוּ צוֹעֲדִים בִּמְהִירוּת לְבֵיתוֹ שֶׁל שְׁמוּלְצִ'י.

'מִשְׁפַּחַת בַּרְזִילַי' נִכְתַּב עַל דֶּלֶת עֵץ חוּמָה שֶׁעָלֶיהָ מְדֻבְּקוֹת וּסְטִיקֶרִים יְשָׁנִים לְצַד חֲדָשִׁים. הַדֶּלֶת נִפְתְּחָה וּבַפֶּתַח עָמַד שְׁמוּלְצִ'י כְּשֶׁמַּבָּטוֹ מִשְׁתּוֹמֵם.

לְאַחַר מִסְפַּר מִלּוֹת הֶסְבֵּר וּנְקֻדָּה קְטַנָּה מִתּוֹךְ שִׁעוּרוֹ שֶׁל שְׁמוּלִיק, חִיּוּךְ רָחָב הִתְפַּשֵּׁט עַל פָּנָיו. הוּא יָצָא יַחַד אִתָּנוּ אֶל עֵבֶר הַמִּקְלָט, כְּשֶׁבַּדֶּרֶךְ הוּא מַעֲלֶה רַעְיוֹנוֹת מְקוֹרִיִּים לַמִּסְבָּה.

מֵרֶגַע לְרֶגַע, שָׁמַחְנוּ יוֹתֵר שֶׁצֵּרַפְנוּ אֶת שְׁמוּלְצִ'י. כֹּחוֹת הַבַּרְזֶל שֶׁטְּבוּעִים בּוֹ, עַקְשָׁנוּתוֹ הָרַבָּה וּדְבֵקוּתוֹ בַּמַּטָּרָה, הוֹסִיפוּ לָנוּ רַעְיוֹנוֹת רַבִּים שֶׁבָּאוּ עַל יָדוֹ לְבִצּוּעַ בְּיָמִים אֲחָדִים. לֹא פָּלָא שֶׁאֶת הַקִּשּׁוּט הַמְיֻחָד, הִצְלִיחַ שְׁמוּלְצִ'י לְתַקֵּן בְּיַד אָמָן, תּוֹךְ יוֹם בִּלְבַד, כְּשֶׁהוּא מוֹסִיף בּוֹ מִיְּצִירוֹתָיו הָאָמָנוּתִיּוֹת.

אֶת הַמִּסְבָּה הַזֹּאת לֹא שָׁכַח אַף יֶלֶד. כִּי שְׁמוּלְצִ'י שֶׁל הַיּוֹם, בְּהִתְנַהֲגוּתוֹ הַמְיֻחֶדֶת, מַזְכִּיר זֹאת לְכֻלָּם. יוֹם יוֹם.

יוסף הצדיק חי מאה ועשר שנים. **קבר** יוסף הוא אחד משלושת המקומות שאומות העולם אינם יכולים לומר "גדולים הם בידכם", מפני שנקנה בכסף מלא. **המקומות** הנוספים הם הר הבית ומערת המכפלה. **ביום** ט"ו טבת בשנת תרי"ט נולדה הרבנית שטערנא שרה - אשת כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע. **מקום** לידתה של הרבנית היה בעיירה ליובאוויטש. **אביה** היה רבי יוסף יצחק, בנו החמישי של אדמו"ר הצמח צדק.

קשרים

פרק כ"א

מאת: יעל שניאורסאהן

|| שבת ראשונה

תקציר: הודו ה'תשס"ב - מנחם וחני שביט בשלבי התאקלמות ראשוניים בושיש. שדרות ה'תשס"ז - קובי אדיר מבקר אצל רוני, ומקבל ממנו 'ערכת מלחמה רוחנית' בקסאם. לונדון התש"ז - יוסף קיבל את מכתבו המאכזב של בן דודו בו מבשר לו על כך שעקב מחלתו, נדחתה שיבתם מהודו.

ושיש - אלול ה'תשס"ב

שבת המלכה פרשה כנפיה על הכפר ההודי המרוחק. בשונה מהעבר הלא רחוק כלל, מצאה השבת דריסת רגל גם בושיש. שלושה עשר מטיילים ישראלים התקבצו ובאו לתפילת קבלת שבת בבית חב"ד, כשב'עזרת הנשים' מצויות עוד שלוש מטיילות.

שירת "לכה דודי לקראת כלה" התנגנה מפיות כולם במנגינה המסורתית, כשמנחם מנצח על החבורה כולה. חני עצמה עיניה לרגע, בזיכרונה עלה בית הכנסת המצוי בשכונת לבית הוריה. מדי שבת בשבתו הייתה שומעת שם את המנגינה הזו, נשפכת ברוגע לחלל הרחוב הירושלמי רווי מנגינות של "לכה דודי" על נוסחאותיהן השונות. לרגע צבטה עצמה כדי להאמין שהיא לא נמצאת שם, ליד החלון בבית הוריה, מאזינה לשירה הבוקעת מבית הכנסת הסמוך. אלא כאן, בושיש, כפר שלא שמע מעודו את המנגינה היהודית הוותיקה הזו. 'תודה רבי' לחשה ללא מלים 'הנה, גם כאן במקום נידח זה מתחילה לפעם מנגינת החיים היהודית'.

התפילה נסתיימה, והמשתתפים פנו אל החדר הסמוך לסעודה. חני מיהרה אל המטבח, כששרון, נילי ולירון מסייעות בעדה.

"וואו, חני, כל הכבוד, הכנת סעודה למופת!" כדרכה, הביעה שרון בקול את התפעלותה.

"ברוך ה'." חייכה חני בענווה. החיוך כמעט הפך לצחוק כשנזכרה בתלאות יום השישי האחרון. מציאת הדגים המתאימים בשוק ארכה למנחם שעתיים תמימות, תוך שהמוכרים ההודים שמעודם לא שמעו על סימני כשרות, מנסים להבין מה הוא בעצם מחפש. כשסוף-סוף הגיע מנחם הביתה עם שני דגים כשרים וגדולים לא ידעה חני את נפשה כשהסתבר לה שבעצם, היא זו שאמורה לנקות אותם, מלאכה בה לא נתנסתה מימיה. עוד שעה יקרה חלפה בנסיונות נואשים להשיג את יהודית, אשתו של דוד, שתסביר לה איך להתחיל לטפל בעניין. ובינתיים, יצא מנחם לחנות הירקות וחזר עם המלאי אותו הצליח ללקט. לפחות הסירים היו כבר טבולים ומוכשרים יום קודם לכן, כך שחני יכלה להתחיל לבשל מרק. העופות שדוד הבטיח לשלוח נתקעו אי-שם בדרך, ורק שעות ספורות לפני שבת, כשמנחם וחני כבר השלימו עם הרעיון של סעודת שבת ללא בשר המשמח, הגיעו סוף סוף העופות.

כעת, ברוך השם, לא ניכר דבה. המטבח מלא ניחוחות של שבת. ולא נותר אלא להתחיל בסעודה.

"תגיד לי, מנחם," פתח אחד המטיילים בדברים מיד לאחר הקידוש ונטילת ידיים. "מאיפה אתה בארץ?" היה זה עמיר שהגיע לבית חב"ד דקות אחדות לפני תחילת התפילה. "מירושלים."

"ומה אתה מחפש פה? בשביל מה באת למקום הנידח הזה?" שאל עמיר חדות. "מילא, אנחנו, מטיילים, מבלים. אבל אתה? למה לא נשארת בישיבה שלך שמה? החיים הרבה יותר פשוטים כך, לא?"

מנחם חייך: "אני כאן בשליחות. שליחותו של הרבי מלך המשיח, להאיר את אור היהדות בכל פינה בעולם, גם בושיש."

"אה," הניע עמיר את ידו בביטול. "אתה עוד חדש כאן, אני בטוח שתוך שבועיים תתקפל, תארוז חזרה את המזוודות ותחזור למקום ממנו באת. לא קל לחיות כאן, בטח לא ליהודים חרדים."

"אתה יודע מה? אני גם חושב כמוך!" הפתיע מנחם בתשובתו. "אפילו יותר מכך. אני מקווה לחזור לארץ עוד היום. אבל לא בגלל קשיים שירתיעו אותי, למרות שכמו שאמרת, כלל אין להקל בהם ראש, אלא מסיבה אחרת לחלוטין. אני מאמין ומצפה שמשיח עומד להתגלות בכל רגע, ואז כולנו יחד נעזוב את המקום הזה ונעלה חזרה לארץ ישראל, לבית המקדש השלישי שיבנה."

"אתה באמת חושב שזה כל כך קרוב?" שאל בחור ממושקף, שענה

לשם אבי.

"הרבה יותר ממה שאתה חושב." השיב מנחם. "הרבי מלך המשיח אומר שמשיח עומד להתגלות בכל רגע, וצריך להתכונן לבואו. שלא 'יתפוס' אותנו בהפתעה. חבר'ה, תוסיפו במעשים טובים, תקרבו אותו, ואז נעבור כולנו לעולם של חיים טובים יותר, שמחים ורגועים יותר, והרבה יותר בריאים."

"נו, אז שיבוא כבר." התערב ירון בשיחה. "איך הולך השיר ההוא? משיח, משיח משיח..." והוא החל לזמזם, כשכל הנוכחים מצטרפים לשירתו.

לונדון, אנגליה, ה'תש"ז

הטרקלין הגדול ורחב הידיים היה מואר בחגיגיות רבה. דוד, אביו של יוסף הסתובב נרגש בחדר, שולח מדי פעם מבטים אל עבר שעונו. בין הצצה להצצה פנה לראות היכן נמצא יוסף.

"יוסף," קרא בפליאה משהבחין בבנו השרוע על מטתו. "האינך חש בטוב?"

יוסף הרים אל אביו זוג עיניים עייפות, דוד זיהה בהן גם אכזבה.

הוא הציץ פעם נוספת בשעונו, נותרו לו עוד כעשר דקות, הוא יקדיש זמן לשיחה עם בנו.

"אני מבין שאתה מאוכזב מאד מכך שחיים לא מצטרף לדוד משה בביקורו." אמר ברכות, מתיישב על מיטת בנו.

יוסף הנהן בראשו בשתיקה.

"יוסף, אתה ילד בוגר ונבון, עוד חודשים מספר נחגוג, בעזרת ה', את בר המצווה שלך. יודע הינך כי חיים עדיין לא התאושש לגמרי מדלקת הריאות הקשה שפקדה אותו לפני חודשיים, והרופא טרם אישר לו להפליג למסע כה ארוך.

משה, דודך, עומד להגיע לכאן היום לביקור בן שבוע, על מנת לטפל בעסקיו כאן. אני בטוח כי גם הוא היה שמח מאד לו יכול היה לצרף אליו את שרה ואת חיים למסע." דוד הפסיק לרגע קט, עיניו הקשובות של יוסף מלאו בדמעות.

"אבל אני כה מתגעגע לחיים." אמר יוסף חרישית. "כה קשה לקבל את העובדה כי יארך עוד זמן רב עד שאזכה לראותו שוב."

"אל לך לקחת את הדבר כה קשה." דוד הניח יד מרגיעה על כתפו של בנו. "בסך הכל לא מדובר כאן בזמן של נצח. אני סמוך ובטוח כי בעזרת ה' עוד חודשיים-שלושה תשוב משפחתנו ותתאחד לגמרי. קצת סבלנות, יוסף חביבי, לא הזיקה מעולם לאף אחד. הלא כן?"

יוסף חייך קלות למשמע המשפט הקבוע אותו נהג אביו להשמיע. "אבל..." ניסה לומר.

"אני מבין ללבך, יוסף." דוד נעמד. "יודע אני עד כמה חיים ואתה קשורים זה לזה. אולם השתדל נא להשליט את השכל על הרגש." הוא הציץ בשעונו. "הדוד משה עומד להגיע לכאן בעוד דקות ספורות. אני מצפה לראותך למטה בטרקלין בעוד דקותיים, מקבל את פניו."

דוד עזב את החדר ופנה לרדת אל הטרקלין. הוא הספיק להגיע למטה כשצלצול המצילה בישר על בואו של האורח החשוב.

"ומה אתה מחפש פה? בשביל מה באת למקום הנידח הזה?" שאל עמיר חדות. "מילא, אנחנו, מטיילים, מבלים. אבל אתה? למה לא נשארת בישיבה שלך שמה?"

יוסף שמע מחדרו את הפגישה הנרגשת. קשה היה לו עדיין להשלים עם כך שחיים לא נמצא גם הוא שם, למטה. אולם חינוכו הטוב גבר על כל הקשיים, הוא קם מן המיטה וירד אף הוא אל הטרקלין. עד מהרה מצא עצמו חבוק בזרועות דודו. "או-הא, כמה גדלת יוסף" קרא משה בהתרגשות. "כמה חבל שחיים לא נמצא כאן כדי לראות אותך." הוא הנמיך את טון דיבורו. "אין לך מושג עד כמה הצטער חיים על כך שהרופא אינו מאפשר לו עדיין לצאת לנסיעה. הוא ניסה בכל כוחו לשכנע את הרופא כי הינו כבר כשיר לנסיעה, אך ללא הועיל." הוא נאנח קלות. "כמה דמעות הוזיל חיים בעקבות החלטת הרופא... היה לו קשה מאד לקבל את העובדה כי טרם הגיע הזמן לאיחוד המשפחה"

"גם לי." הודה יוסף בביישנות-מה.

"אני מקווה בעזרת ה', כי הדבר לא יארך זמן רב מדי. על כולנו להתאזר באורך רוח. קצת סבלנות..." החל משה את המשפט המשפחתי הידוע

"לא הזיקה מעולם לאף אחד." התחייך יוסף.

"לפחות אנסה לתאר לכם את החיים שלנו שם, בהודו." אמר משה. יוסף התיישב על אחד הכסאות הפנויים והקשיב בעניין. רק כעבור שעה ארוכה, משהחל משה לדון בענייני עסקים, פנה יוסף ויצא מן החדר, הנושא הזה לא עניין אותו, ובעצם, אינו מיועד לאזניו.

נראה שלרגע הזה ציפה משה, שכן, לאחר שהיה בטוח כי יוסף אינו בטווח שמיעה, נרכן אל עבר אחיו ולחש באזניו, בטון טעון. "לא רציתי לטעת ביוסף רגשות יאוש, אך לפי מצב העניינים כרגע, נראה כי שיבתנו לאנגליה רחוקה מאד."

"מדוע?" תדהמה אחזה בדוד.

המשך בגליון הבא אי"ה

מאת: י. שרייבר

לילה. חושך.

ב"בור" סמוך לשדות הקרב בואכה חבל עזה, שוכנת יחידה 876 של חיילי הצבא, ממתינה לבאות.

אתמול, ביקרו כאן החב"דניקים. הם הגיעו, עם הטנק של ניידות חב"ד להפצת יהדות ורקדו ושמחו עם החיילים לפני ההתחפרות כאן, מתחת לאדמה... החב"דניקים העניקו לכל חיל ספר חת"ת, לשמירה הגנה והצלה, הניחו תפילין עם החיילים וחיזקו אותם לפני היציאה לקרב, כציווי והוראת הרבי מלך המשיח שליט"א.

כתבנו הצבאי, ששוהה במקום מטעמים צבאיים סודיים, נאות לשגר למערכת את התמונה הבאה, בה נצפים החיילים עוסקים איש איש בענייניו בזמן הפנוי. שלא תטעו לרגע - זו הסיבה שהצלליות מטושטשות, הרי אסור בתכלית לגלות מי ומי הם החיילים...

בחזית

יחי מלך המשיח לעולם ועד
החב"דניקים אתמול מאוד חיזקו אותי. עכשיו אני יודע שאנחנו הולכים בכוחו של המשיח!
תשמע, יש להם כזו אמונה חזקה, הם הצליחו להדביק אותי בה. אני מרגיש עכשיו שאני הולך לקרב כמו שאף פעם לא הלכתי...
מעניין, גם החב"דניקים אתמול קראו לרכב שלהם "טנק"... זה בכלל לא נראה טנק... אבל החב"דניק אמר לי שהמטרה שלהם זה משהו אחר, רוחני... טוב, אחרי המלחמה אני ישאל אותם...
אמנם זה הנשק שאיתו בפועל אני יורה, אבל אני בטוח שהקדוש ברוך הוא נותן לי את הכח להשמיד את המחבלים...

מעלים בקודש...

חיילים יקרים!

שמחנו לקבל את מאות התגובות החמות והמפרגנות במסגרת הסקר שקיימנו. מבול התגובות כמעט איימו לשטוף את תיבת הטלמסר של "במחנה", אבל עמדנו בלחץ ועקבנו אחרי כל תשובה.

חשובה לנו מאוד דעתכם. אלו מדורים אהבתם ביותר, ואלו קצת פחות. אלו מדורים מקורים מציעים אתם להוסיף בעיתון ומהי דעתכם הכללית על העיתון. אנו מודים לכם שהשתתפתם בסקר הזה, וסייעתם לנו ב"חשבון הנפש".

אז הנה הם תוצאות הסקר -
ששת המדורים האהובים אליכם ביותר (בחלוקה לאחוזים):

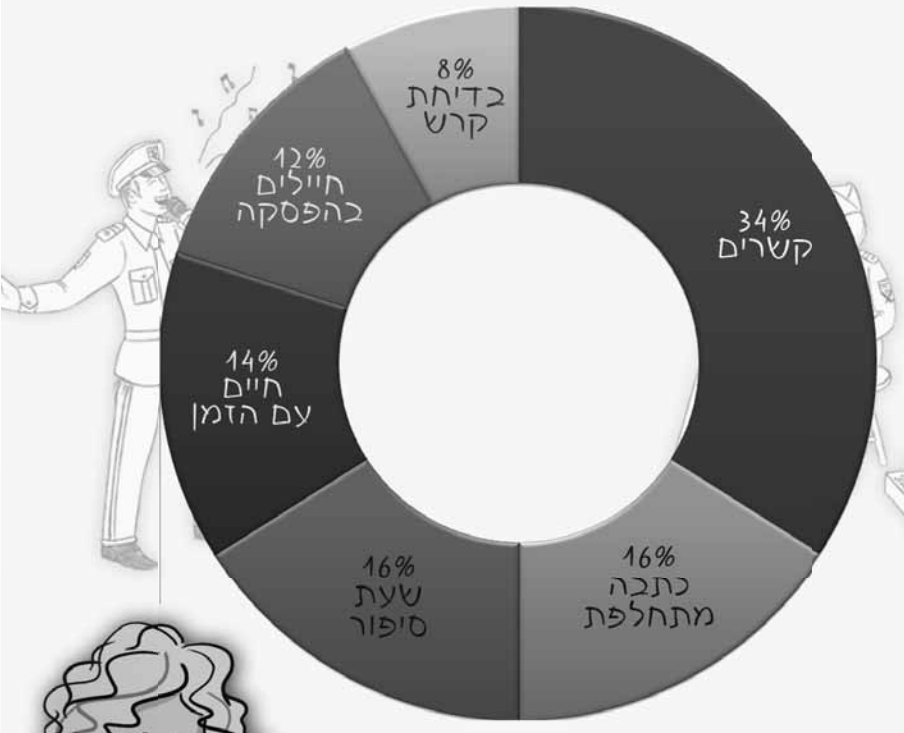

הזוכים בהגרלה שנערכה בין משתתפי הסקר:

מענדי מויאל, צפת

שמואל בוטמן, לוד

חיה מושקא פרבר, גילה ירושלים

הזוכים מתבקשים להשאיר פרטים בתא הטלמסר שמספרו 08-9493770 בתפריט הראשי הקישו 5, ובתפריט שאחריו הקישו 1.

חיילים בהפסקה

מה דעתכם?

שמי הוא חיים (שם בדוי), אני בן 8.5 ואני גר במרכז הארץ.

יש לי בעיה קטנה ורציתי להתייעץ אתכם כיצד לפתור אותה.

מידי לילה כשאני הולך לישון, קורה לי הרבה פעמים שאני שוכח לומר 'קריאת שמע שעל המיטה', יש לכם רעיון כיצד אוכל לזכור לומר זאת?

דעתנו היא:

בפעם האחרונה, הציע בפנינו שניאור את התלבטותו - במשך חג החנוכה הוא הצליח לצבור סכום גדול של כסף שקיבל כ'דמי חנוכה'. כעת הוא מתלבט למה להשתמש בכסף, האם כדאי לחסוך אותו? אולי לקנות בו משחקים או ספרי קודש?

לפניכם פתרונות מספר מתוך מגוון הרעיונות שהגיעו אל שלחן המערכת:

אורי גולדברג מביתר מציע לשניאור לקנות דוקא ספרי קודש. הוא מצא לזה רמז גם בכך שחג החנוכה חל בסמיכות ל"יום הבהיר" – ה' טבת – היום בו היה "דידן נצח", ובשיחת-קודש מיוחדת הורה הרבי שליט"א שכאו"א יקנה ספרי קודש. "תוכל גם לקנות ספרי סיפורים חסידיים" – הוא מוסיף.

גם **דוידי ה.** מקרית שמואל בעד לקנות ספרי קודש, והוא ממליץ לשניאור לרכוש את הסט הנפלא של "דבר מלכות לנוער", "אתה תהנה ממנו מאוד" – הוא מציין.

מינה י. מירושלים אומרת שהיא חוסכת את הכסף ומפעילה בו גמ"ח קטן בשביל החברות שלה.

ד. ל. ברנדלר מכפר חב"ד מזכירה לנו שאת מעות החנוכה מקבלים גם כדי להתחנך לתת צדקה ולכן - אומרת היא - עליך לתת חלק מהכסף לצדקה, ובשאר תוכל לקנות משחקים.

בדיחת קרש

איור: לאה

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם יפורסמו בע"ה

סביב הא-ב

עליכם "לשתול" לתוך השרשרת שלפניכם את כל המילים והמושגים
מיהדות ומענייני גאולה ומשיח שברשימה ולהתחשב באותיות הא-ב שכבר קיימות.
שימו לב! לכל מילה, מקום אחד בלבד המתאים לה, מצאו אותו.

רשימת המילים:

גואל, רב, בכור להשם, זריחה, כבש,
צדיקים, כשרות, כהנים, דגל, סדה,
בטרייה, הדרכה נכונה, עילפון.

פתרונות לשעשוען מגיליון 176 - משפטים וספרים:

• ...אסף **רימ**ונים לערימה. • ...לנו**ס**? אפשר בין **מ**אות... - דילוג של אות אחת. • ...נמא**ס** לאסו**ף** יות**ר** מי**ד**י קרטוני**ם** - סופי תיבות. • המ**ס**יכה האפו**ר**ה נה**ר**סה לעיני של**מ**ה...- אות שלישית במילה. • ...**חוג מי**ם? - א"ת-ב"ש. • ...**מ**איר יתחיל **ר**אשון. **פ**יני **ס**וגר - ראשי תיבות מהסוף להתחלה. • **ע**ץ **צ**הוב **ש**עמד **כ**אן **נ**פל. - בשיטת האות הקודמת (ע=ס וכו'). • **ס**גור ה**פ**ה הארור! בידי לנקו**ם**... - במילה הראשונה האות הראשונה, בשניה האות השניה והלאה.

*פתרון השעשוען מזכה אתכם ב**25 נקודות** במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'*

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:
צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. **פקס:** 6578485 - 04 **אימייל:** bemachane@gmail.com,
תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.
שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.